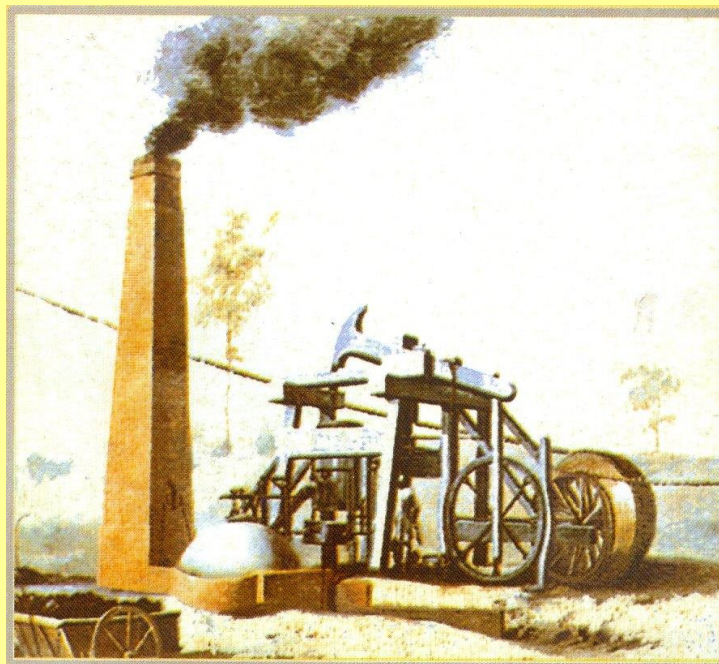

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ**

**Ιστορία του Μεσαιωνικού και
του Νεότερου Κόσμου 565-1815**

**Β΄ Γενικού Λυκείου
(Γενικής Παιδείας)**

**Τόμος
1ος**

**Ιστορία του Μεσαιωνικού
Και του Νεότερου Κόσμου
565-1815**

**Β΄ Ενιαίου Λυκείου
Γενικής Παιδείας**

Τόμος 1ος

Συγγραφική ομάδα

Ιωάννης Δημητρούκας, *δρ. Ιστορίας*

Θουκυδίδης Ιωάννου, *δρ. Ιστορίας, Σχολικός*

Σύμβουλος Φιλολόγων

Κώστας Μπαρούτας, *δρ. Αισθητικής*

- Ιστορίας Τέχνης

Επιστημονικός Επόπτης

Ταξιάρχης Γ. Κόλιας, *Καθ. του Βίου και*

Πολιτισμού των Βυζαντινών της Φιλοσ.

Σχολής του Πανεπ. Αθηνών

Υπεύθυνος για το Παιδ. Ινστιτούτο:

ΙΩΣΗΦ ΠΕΡΑΚΗΣ, *δρ Φιλ., Πάρεδρος του Π.Ι.*

Επιτροπή αξιολόγησης

Ιωάννης Ε. Βρεττός, *Καθηγητής*

του Παν/μίου Αθηνών

Μιχαήλ Παπαστυλιανού, *μ. δ. Ιστορικός,*

εκπαιδευτικός Δ.Ε.Αθανάσιος Χρήστου, δρ. , εκπ.

Δ.Ε.

Ομάδα αναθεώρησης

Γεώργιος Δάλκος, δρ. Παιδαγωγικής,
Πάρεδρος με θητεία του Π.Ι.
Δημήτριος Γιαννακόπουλος, δρ. *Ευρωπαϊκής*
Ιστορίας, εκπ/κός.

Δ.Ε.

Αντώνιος Μαστραπάς, δρ. Αρχαιολογίας,
εκπαιδευτικός Δ.Ε.
Βασιλική Σακκά, μ.δ. Ιστορίας, εκπαιδευτικός Δ.Ε.

Επιτροπή αξιολόγησης
της αναθεώρησης

Γεώργιος Μοσχόπουλος, *Αναπληρ. Καθηγητής*
Νεότερης Ελληνικής Ιστορίας Παν. Πατρών
Μαρία Ντούρου–Ηλιοπούλου, *Επικ. Καθηγήτρια*
Ιστορίας Μέσων-Νεοτέρων Χρόνων Παν. Αθηνών
Γεώργιος Σιμπιλίρης, δρ. Νεότερης Ιστορίας,
εκπαιδευτικός Δ.Ε.
Χαρά Δημητρακοπούλου, εκπαιδευτικός Δ.Ε.

Εποπτεία και συντονισμός αναθεώρησης
Αναστασία Κυρκίνη-Κούτουλα, δρ.Ιστορίας
Σύμβουλος του Π.Ι

Καλλιτεχνική επιμέλεια
Τμήμα γραφιστών του ΟΕΔΒ

ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΓΙΑ ΜΑΘΗΤΕΣ
ΜΕ ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΟΡΑΣΗ

Ομάδα Εργασίας Υπουργείου Παιδείας, δια Βίου
Μάθησης
και Θρησκευμάτων

(Αθηνά Χριστοπούλου)
(Επιμέλεια: Δήμητρα Τζώρτζη)

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ**

**Ιωάννης Δημητρούκας
Θουκυδίδης Ιωάννου
Κώστας Μπαρούτας**

**Ιστορία του Μεσαιωνικού
Και του Νεότερου Κόσμου
565-1815**

**Β΄ Ενιαίου Λυκείου
Γενικής Παιδείας**

Τόμος 1ος

Πρόλογος

Το βιβλίο αυτό περιλαμβάνει την ιστορία μιας μακράς ιστορικής περιόδου, που εκτείνεται από τα τέλη του 6ου αιώνα ως τις αρχές του 19ου. Πρόκειται για την ιστορία του Μεσαιωνικού και του Νεότερου Κόσμου, η γνώση της οποίας είναι απαραίτητη για να κατανοήσουμε πώς φθάσαμε στο Σύγχρονο Κόσμο.

Η ύλη του βιβλίου αρθρώνεται σε επτά ευρύτερες ενότητες, που αρχίζουν με μια σύντομη εισαγωγή με τα κυριότερα χαρακτηριστικά της εξεταζόμενης κάθε φορά περιόδου. Κάθε ενότητα περιλαμβάνει επί μερους κεφάλαια, που αποτελούνται από τα εξής μέρη:

1 Ιστορική Αφήγηση

2 Ποικίλα παραθέματα από γραπτές πηγές και απόψεις νεότερων ιστορικών

3 Χάρτες και εικόνες

4 Γραφήματα και πίνακες

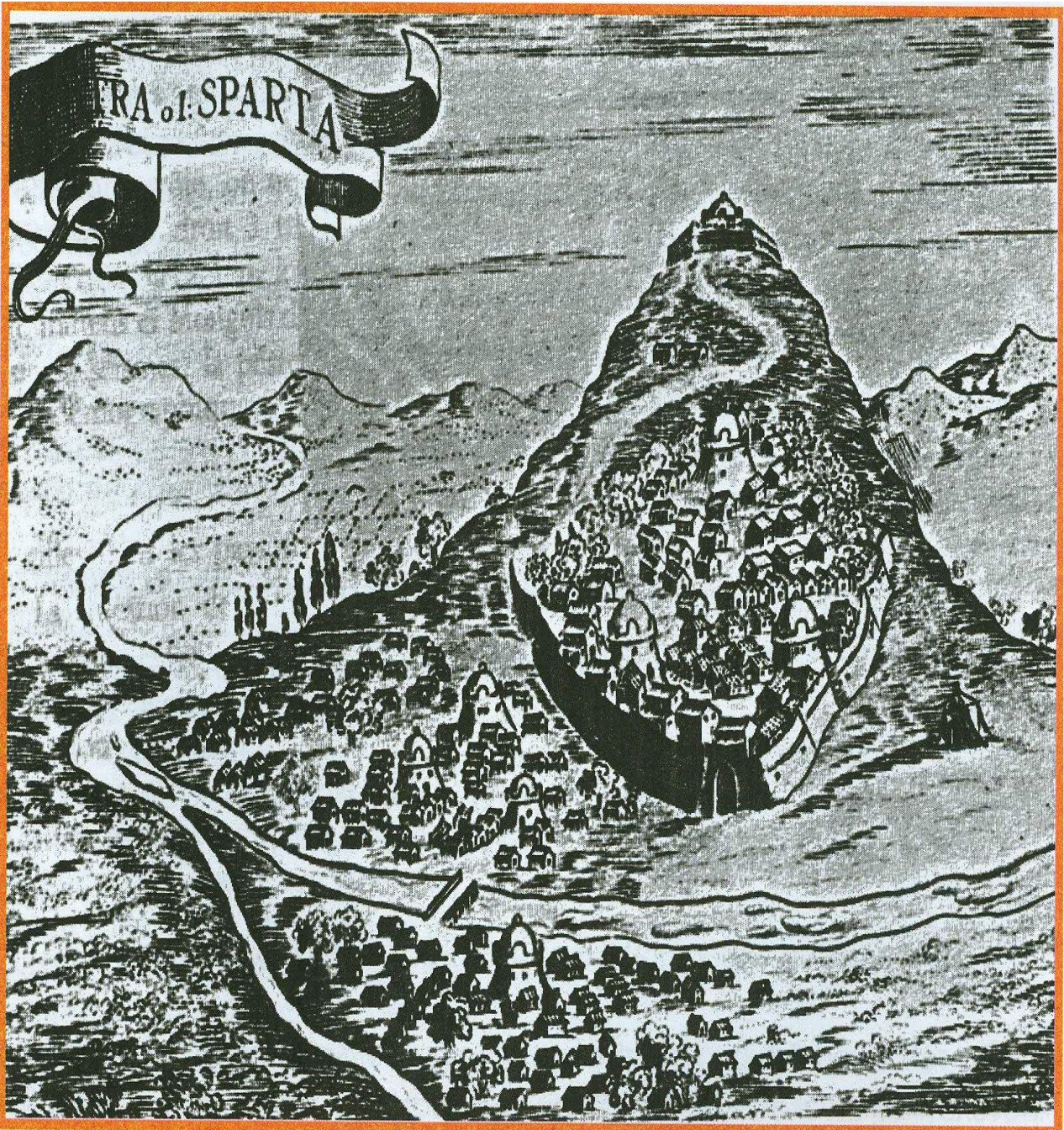
5 Ερωτήσεις, δραστηριότητες και θέματα για συζήτηση.

Στο τέλος του βιβλίου παρατίθενται ενδεικτική ελληνόγλωσση βιβλιογραφία, χρονολογικός πίνακας των βυζαντινών αυτοκρατόρων και γλωσσάρι όρων και εννοιών που δεν ήταν δυνατόν να ερμηνευθούν στο πλαίσιο της αφήγησης.

Παρά το γεγονός ότι η μακρά ιστορική περίοδος, στην οποία αναφέρεται, είναι πλούσια σε γεγονότα και σε πολύπλοκα ιστορικά φαινόμενα, το βιβλίο δεν επιμένει σε γνωστικές λεπτομέρειες, αλλά επιδιώκει να παρουσιάσει με τρόπο συνοπτικό και εύληπτο τα κύρια

σημεία των θεμάτων που εξετάζει. Αυτός ήταν και ο σκοπός της αναθεώρησης της πρώτης έκδοσης (ΟΕΔΒ 2001), η οποία εξακολουθεί ασφαλώς να αποτελεί τη βάση του περιεχομένου και της διδακτικής μεθοδολογίας της παρούσας έκδοσης.

Σημείωση: Οι χρονολογίες που βρίσκονται μέσα σε παρενθέσεις και αναφέρονται στη διάρκεια της βασιλείας ηγεμόνων ή στη διάρκεια της ζωής διαφόρων ιστορικών προσώπων έχουν μόνο συμπληρωματικό χαρακτήρα και δεν αποτελούν αντικείμενο εξέτασης. Οι σημειούμενοι με αστερίσκο όροι, διευκρινίζονται στο Γλωσσάριο.

Οι οχυροί - φυσικά και τεχνητά - οικισμοί αποτελούν ένα από τα χαρακτηριστικά του Μεσαίωνα. Εδώ το κάστρο και η πόλη του Μυστρά που ιδρύθηκαν το 13ο αιώνα, 6 χλμ. δυτικά από τη Σπάρτη στις πλαγιές του Σπαρτοβουνιού.

Ιστορία του Μεσαιωνικού και του Νεότερου Κόσμου 565 - 1815

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΣΤΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Η καθιέρωση του Χριστιανισμού ως επίσημης θρησκείας του Ρωμαϊκού Κράτους και η μεταφορά της πρωτεύουσας από τη Ρώμη στην Κωνσταντινούπολη, το αρχαίο Βυζάντιο, προετοίμασαν το πέρασμα από την Αρχαιότητα στον Μεσαίωνα. Αργότερα, στα τέλη του 4ου αιώνα, η Αυτοκρατορία χωρίστηκε σε ανατολικό και δυτικό τμήμα. Το Δυτικό τμήμα καταλύθηκε από γερμανικά φύλα στα τέλη του 5ου αι., αλλά το Ανατολικό τμήμα μεταμορφώθηκε βαθμιαία στη χριστιανική **Βυζαντινή Αυτοκρατορία** που στηριζόταν στους ρωμαϊκούς πολιτικούς θεσμούς και στην ελληνική πνευματική παράδοση. Πρέπει να σημειωθεί ότι ο όρος **Βυζαντινή Αυτοκρατορία** επινοήθηκε από νεότερους ιστορικούς. Οι ίδιοι οι Βυζαντινοί ονόμαζαν το κράτος τους **πολιτεία Ρωμαίων**.

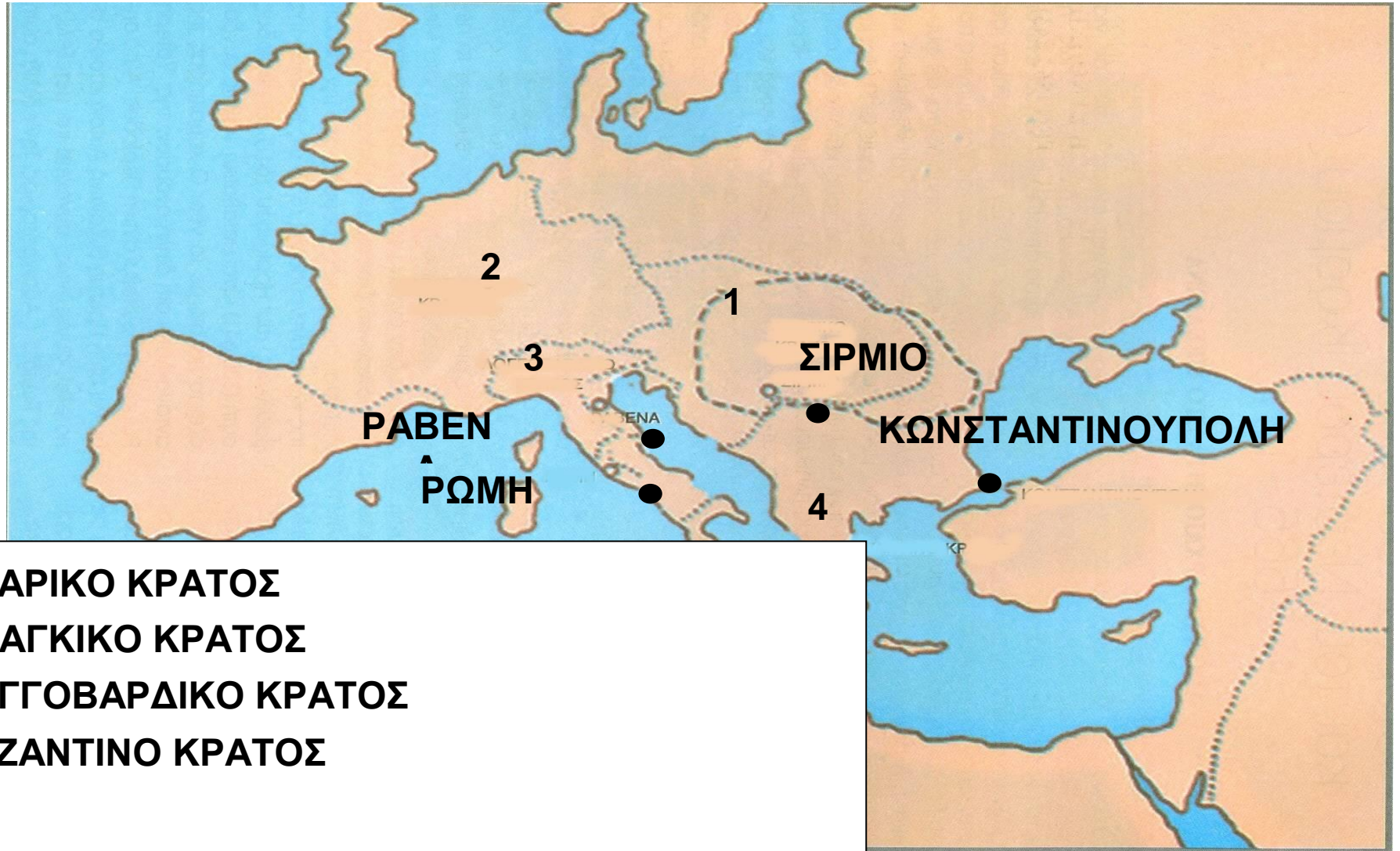
Η μεταβατική περίοδος που αρχίζει στα τέλη του 3ου και στις αρχές του 4ου αι. χαρακτηρίζεται γενικά από ανασφάλεια και παρακμή. Αυτό φαίνεται κυρίως κατά την εξέλιξη των πόλεων που είχαν αποτελέσει το επίκεντρο του αρχαίου ελληνορωμαϊκού πολιτισμού. Οι περισσότερες από τις πόλεις αυτές ως τα τέλη του 6ου και τις αρχές του 7ου αι. παρήκμασαν ως οικονομικά, πολιτικά και πολιτιστικά κέντρα και συρρικνώθηκαν από άποψη χώρου και πληθυσμού: Τα διοικητικά κτίρια

της αγοράς εγκαταλείφθηκαν, οι ναοί και τα ιερά της αρχαίας θρησκείας μετασχηματίστηκαν σε εκκλησίες, τα λουτρά και οι χώροι των δημοσίων θεαμάτων (θέατρα) ερειπώθηκαν, οι κεντρικές λεωφόροι έγιναν στενά δρομάρια και ο οικισμένος χώρος περιορίστηκε σημαντικά.

Αρκετές πόλεις εγκαταλείφθηκαν για μακρό χρονικό διάστημα, όπως η Σπάρτη και η Πάτρα στην Πελοπόννησο, ενώ οι πληθυσμοί άλλων πόλεων μετακινήθηκαν σε κοντινές περιοχές, ιδρύοντας καινούργιες πόλεις. Οι εξελίξεις αυτές αποδίδονται σε φυσικές καταστροφές (σεισμοί και επιδημίες) και στις εισβολές ξένων λαών, όπως οι Σλάβοι και οι Άβαροι. Πολλοί από τους κατοίκους, φεύγοντας υπό την απειλή των εισβολέων, ίδρυσαν νέους οικισμούς σε δυσπρόσιτες και ασφαλείς περιοχές, όπως οι κάτοικοι της Λακωνίας το κάστρο της Μονεμβασιάς σε μια απόκρημνη απόληξη του Πάρνωνα (τέλη του 6ου αι.). Οι νέοι οικισμοί ήταν οχυροί και ασφαλείς, διέφεραν όμως πολεοδομικά και υστερούσαν οικονομικά και πολιτιστικά από τις πόλεις της Αρχαιότητας.

Οι αλλαγές που χαρακτηρίζουν το πέρασμα από την Αρχαιότητα στο Μεσαίωνα δεν έγιναν μονομιάς, αλλά απαίτησαν μακρό χρονικό διάστημα. Το διάστημα αυτό εκτείνεται, σε γενικές γραμμές, από την ίδρυση της Κωνσταντινούπολης (330) ως το τέλος της βασιλείας του Ηρακλείου (641). Η περίοδος αυτή (330-641) είναι μεταβατική, καθώς συνδυάζει το παλαιό με το νέο. Ο χαρακτήρας της αντανακλάται στη διπλή ονομασία της: Ύστερη Ρωμαϊκή ή Πρωτοβυζαντινή Περίοδος. Αυτό σημαίνει ότι η Πρώιμη Βυζαντινή Αυτοκρατορία αποτε-

λεί, συγχρόνως, συνέχεια και μετεξέλιξη της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Την εξέλιξη αυτή υποδηλώνει και ο χαρακτηρισμός της Κωνσταντινούπολης ως Νέας Ρώμης.

1. ΑΒΑΡΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ
2. ΦΡΑΓΚΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ
3. ΛΟΓΓΟΒΑΡΔΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ
4. ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΚΡΑΤΟΣ

Η Ευρώπη περί το 570 μ.Χ.

ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ ΩΣ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΝΘΗΚΗ ΤΟΥ ΒΕΡΝΤΕΝ (565-843)

Στη διάρκεια της περιόδου αυτής η Βυζαντινή Αυτοκρατορία υφίσταται μεγάλες εδαφικές απώλειες, παράλληλα όμως η ελληνικότητα της ενισχύεται. Νέοι θεσμοί, όπως η θεματική διοίκηση, παρέχουν το πλαίσιο, μέσα στο οποίο το Βυζαντινό Κράτος θα δώσει ένα δύσκολο αγώνα επιβίωσης εναντίον των ποικίλων αντιπάλων του, κυρίως των Αράβων. Θα στηριχθεί κατά πρώτο λόγο στους πληθυσμούς που είχαν παραμεληθεί ως τότε από την άρχουσα ρωμαϊκή τάξη: τους αγρότες-στρατιώτες και τους ανεξάρτητους πλοιοκτήτες που προέρχονταν, κυρίως, από τις επαρχίες της Μ. Ασίας. Οι επαρχίες αυτές θα αποτελέσουν τώρα τους πνεύμονες του κράτους. Την ίδια εποχή, στη Δύση, το Φραγκικό Κράτος των Μεροβιγγείων βυθίζεται στην αναρχία και οδεύει προς τη διάλυση. Μια πολύ σοβαρότερη προσπάθεια οργάνωσης του δυτικού κόσμου ανέλαβαν στο δεύτερο μισό του 8ου αιώνα οι Καρολίδες Πιπίνος και Κάρολος. Ο Κάρολος, που επονομάστηκε Μέγας, προήγαγε, σε συνεργασία με τον πάπα, το βασίλειο του σε μια αυτοκρατορία, στην οποία περιέλαβε το μεγαλύτερο μέρος της Δυτικής Ευρώπης. Η αυτοκρατορική στέψη του Καρόλου κατά το έτος 800 συνέβαλε στην ενίσχυση του κύρους του Φραγκικού Κράτους, είχε όμως σοβαρές συνέπειες στις σχέσεις του με το Βυζάντιο.

Οι διάδοχοι του Ιουστινιανού και η κρίση της Αυτοκρατορίας (565-610)

α. Εξωτερικά προβλήματα

Πέρα από τα πιεστικά οικονομικά προβλήματα που προκάλεσαν οι δαπανηροί πόλεμοι του Ιουστινιανού Α΄, οι διάδοχοι του (Ιουστίνος Β΄, Τιβέριος Α΄, Μαυρίκιος και Φωκάς) είχαν να αντιμετωπίσουν τις επιδρομές των Σλάβων και των Αβάρων στη Βαλκανική, των Λογγοβάρδων στην Ιταλία και των Περσών στην Ανατολή.

Οι Σλάβοι ήταν εγκατεστημένοι στις αρχές του 6ου αιώνα στα βόρεια του Δούναβη και πραγματοποιούσαν επιδρομές στα εδάφη της αυτοκρατορίας. Καθώς δεν είχαν ενιαία πολιτική οργάνωση, εντάχθηκαν στη σφαίρα επιρροής των Αβάρων. Οι τελευταίοι, νομαδικό φύλο ασιατικής καταγωγής, με στρατιωτική και πολιτική οργάνωση, οικοδόμησαν ένα τεράστιο κράτος, που εκτεινόταν από τη Βοημία (σημερινή Τσεχία) μέχρι τις εκβολές του Δούναβη. Οι Άβαροι, συμπαρασύροντας τους Σλάβους, πραγματοποιούσαν πολυάριθμες επιδρομές εναντίον των ευρωπαϊκών επαρχιών της αυτοκρατορίας. Στον ελλαδικό χώρο άρχισαν μάλιστα στις αρχές του 7ου αι. να δημιουργούνται μόνιμες εγκαταστάσεις Σλάβων, ενώ οι Άβαροι, μετά τις λεηλασίες, συνήθιζαν να επιστρέφουν στις βάσεις τους.

Στο ανατολικό μέτωπο κύριος στόχος των Περσών και του Βυζαντίου υπήρξε η Αρμενία, χώρα με στρατηγική και εμπορική σημασία και πηγή προμήθειας στρατιωτών για το Βυζάντιο. Το 591 ο βασιλιάς των Περσών Χοσρόης Β΄ υπέγραψε ειρήνη με τον αυτοκράτορα Μαυρίκιο. Ο Μαυρίκιος, έχοντας εξασφαλίσει τα νώτα του στην Ανατολή, μετέφερε στρατεύματα στη Βαλκανική και έτσι στο τέλος του 6ου αιώνα τα σύνορα της αυτοκρατορίας έφθασαν και πάλι στο Δούναβη.

Υπό την πίεση των Αβάρων οι Λογγοβάρδοι ή Λομβαρδοί μετανάστευσαν και κατέκτησαν εύκολα μεγάλο μέρος της Ιταλίας (568). Η απώλεια των ιταλικών εδαφών, που είχαν ανακτηθεί με τεράστιες θυσίες από τον Ιουστινιανό, ήταν ένα οδυνηρό πλήγμα για την αυτοκρατορία. Για να περισώσει τις υπόλοιπες ιταλικές και βορειοαφρικανικές κτήσεις του, ο Μαυρίκιος ίδρυσε τα **εξαρχάτα*** της Ραβέννας και της Καρχηδόνας, στα οποία ο επικεφαλής έξαρχος συγκέντρωνε στο πρόσωπο του τόσο στρατιωτικές όσο και πολιτικές αρμοδιότητες.

β. Εσωτερική κρίση και αναρχία

Οι επιτυχίες του Μαυρίκιου αποδείχθηκαν εφήμερες. Στα τέλη του 6ου αιώνα οι πολιτικές, κοινωνικές και θρησκευτικές αντιθέσεις στο εσωτερικό της αυτοκρατορίας οξύνθηκαν επικίνδυνα, ενώ οι συχνές περικοπές στρατιωτικών μισθών, οι οποίες υπαγορεύονταν από δημοσιονομικούς λόγους, δυσαρεστούσαν το στρατό και προκαλούσαν ανταρσίες και κινήματα. Μια στάση του στρατού σε συνδυασμό με εξέγερση των **δήμων*** (δηλαδή των παρατάξεων του Ιπποδρόμου) που εκδηλώθηκε στην πρωτεύουσα, στοίχισε στο Μαυρίκιο το θρόνο και τη ζωή του (602).

Η βασιλεία του Φωκά, που διαδέχθηκε το Μαυρίκιο, υπήρξε περίοδος αναρχίας και μεγάλων στρατιωτικών αποτυχιών: ο δήμος των Πρασίνων, που αρχικά είχε συμπαρασταθεί στο Φωκά, στράφηκε αργότερα με φανατισμό εναντίον του. Αντίθετα, ο δήμος των Βένετων τάχθηκε στην υπηρεσία της τυραννικής εξουσίας του. Την ίδια εποχή ο Πέρσης βασιλιάς εξαπέλυσε μακροχρόνιο πόλεμο εναντίον του Βυζαντίου, με πρόσχημα τη δολοφονία του Μαυρικίου, από τον οποίο είχε ευεργετηθεί.

Η Βυζαντινή Ιταλία μετά τις πρώτες κατακτήσεις των Λογγοβάρδων (αρχές 7ου αι.)

Οι Λομβαρδοί στην Ιταλία

- Λομβαρδικό Βασίλειο και δουκάτα π. 600
- Αυτοκρατορικά εδάφη π. 600

Επιδρομή των Σκλαβήνων στα ευρωπαϊκά εδάφη της αυτοκρατορίας.

Το τρίτο έτος από το θάνατο του Ιουστίνου, επί της βασιλείας του νικηφόρου Τιβερίου, ο καταραμένος λαός των Σκλαβήνων διέδραμε όλη την Ελλάδα, τη χώρα των Θεσσαλονικέων και ολόκληρη τη Θράκη: κυρίευσαν πολλές πόλεις και κάστρα, λεηλάτησαν και πυρπόλησαν την ύπαιθρο, απήγαγαν αιχμαλώτους και έγιναν κύριοι της χώρας, όπου κλείνουν, χωρίς φόβο, τέσσερα χρόνια διαμονής. Και έγιναν πλούσιοι αρπάζοντας χρυσάφι, ασήμι, αγέλες αλόγων και πολλά όπλα, Έμαθαν ακόμη να πολεμούν καλύτερα από τους Ρωμαίους, ενώ προηγουμένως ήταν πρωτόγονοι άνθρωποι, δεν τολμούσαν να βγουν από τα δάση και τους πυκνοδασωμένους τόπους τους και (σχεδόν) αγνοούσαν τα όπλα, αφού χρησιμοποιούσαν μόνο λογχάδια (κοντές λόγχες).

Ιωάννης Εφέσου, Εκκλησιαστική Ιστορία, ΙΙΙ, ΣΤ', 25, έκδ. E.W. Brooks, Λουβαίν 1952, 248-249.

Οι περισπασμοί της αυτοκρατορικής κυβέρνησης

Τον καιρό που η Ελλάδα λεηλατούνταν από τους Σκλαβήνους και αλλεπάλληλοι κίνδυνοι την απειλούσαν από παντού, καθώς ο Τιβέριος δεν είχε αξιόμαχη δύναμη να αντιμετωπίσει ένα μέρος των αντιπάλων του ούτε βέβαια και όλη τη δύναμή τους και δεν μπορούσε να τους αντιπαραταχθεί στο πεδίο της μάχης, μιας και οι δυνάμεις του είχαν εμπλακεί σε πολέμους στην Ανατολή, έστειλε πρεσβεία στον ηγεμόνα των Αβάρων Βαϊανό.

Μένανδρος Προτήκτωρ, Ιστορία, έκδ. R. C. Blockley, Λίβερπουλ 1985, 192.

Ερωτήσεις

Συνδυάζοντας τα δεδομένα των παραθεμάτων του βιβλίου σας και την ιστορική αφήγηση, να αναζητήσετε τους λόγους των επιτυχιών που είχαν οι Σλάβοι στον ελληνικό χώρο και να επισημάνετε τον τρόπο αντιμετώπισης τους από το Βυζάντιο.

2. Η βασιλεία του Ηρακλείου (610-641). Αποφασιστικοί αγώνες και μεταρρυθμίσεις

α. Εξωτερικοί κίνδυνοι

Οι αβαροσλαβικές επιδρομές δημιούργησαν μία νέα κατάσταση στη Χερσόνησο του Αίμου. Ακμαίες πόλεις καταστράφηκαν, ενώ μεγάλο μέρος του πληθυσμού εξοντώθηκε, αιχμαλωτίστηκε ή τράπηκε σε φυγή. Η Θεσσαλονίκη πολιορκήθηκε επανειλημμένα από τους εισβολείς.

Οι Σλάβοι εγκαταστάθηκαν μόνιμα σε εδάφη της σημερινής Ελλάδας, δημιουργώντας τις λεγόμενες σκλαβηνίες, νησίδες σλαβικού πληθυσμού, σκορπισμένες ανάμεσα στους ντόπιους. Από την άλλη πλευρά, ο ελληνικός πληθυσμός μειώθηκε κατά την περίοδο αυτή στο εσωτερικό της Χερσονήσου, αλλά διατηρήθηκε στις παράκτιες περιοχές και τις πόλεις. Από αυτές κυρίως τις περιοχές άρχισε στα τέλη του 8ου αι. η σταδιακή αποκατάσταση της βυζαντινής διοίκησης και η αφομοίωση των Σλάβων. Στις αρχές του 7ου αι. όμως, όταν ο στρατός κάλεσε στο θρόνο τον Ηράκλειο, η κατάσταση ήταν ακόμη εξαιρετικά κρίσιμη.

Αμεσότερος υπήρξε ο κίνδυνος που προερχόταν από τους Πέρσες. Οι Πέρσες κατέκτησαν τη Συρία (613) και τα Ιεροσόλυμα (614), αφαίρεσαν τον Τίμιο Σταυρό και τον μετέφεραν στην πρωτεύουσα τους Κτησιφώντα. Ο Ηράκλειος έκλεισε τότε συνθήκη ειρήνης με το Χαγάνο* των Αβάρων (619) και μετακίνησε το στρατό του στο μέτωπο της Μ. Ασίας. Ο πόλεμος έγινε μέσα σε ατμόσφαιρα θρησκευτικής έξαρσης. Η ηθική και υλική στήριξη του βυζαντινού αυτοκράτορα από την πλευρά της Εκκλησίας ήταν απεριόριστη. Ο πατριάρχης Σέργιος παραχώρησε στον Ηράκλειο ως δάνειο τα χρήματα

των φιλανθρωπικών ιδρυμάτων και τα πολυκάνδηλα και άλλα λειτουργικά σκεύη της Μεγάλης Εκκλησίας, όπως αναφέρει ο χρονογράφος Θεοφάνης.

Πέρσης βασιλιάς παρακολουθεί διεξαγωγή μάχης. Παράσταση αιγυπτιακού τάπητα (Λυών, Ιστορικό Μουσείο Υφασμάτων).

Ο θρησκευτικός χαρακτήρας των εκστρατειών του Ηρακλείου ήταν προφανής: στρέφονταν κατά των πυρολατρών Περσών που κατείχαν τους Αγίους Τόπους και απειλούσαν τη Ρωμανία, δηλαδή τη Βυζαντινή Αυτοκρατορία.

Ενώ ο Ηράκλειος είχε εκστρατεύσει στην Ανατολή, οι Πέρσες σε αντιπερισπασμό πολιορκήσαν την Κωνσταντινούπολη, σε συνεργασία με τους Αβάρους και τους Σλάβους, αλλά οι επιθέσεις τους αποκρούστηκαν. Με το γεγονός αυτό συνδέεται η σύνθεση του Ακάθιστου Ύμνου, προς τιμή της Θεοτόκου, στην οποία και αποδόθηκε η σωτηρία της Πόλης (626).

Η σύγκρουση των δύο δυνάμεων κρίθηκε στη μάχη της Νινευί, όπου ο περσικός στρατός αφανίστηκε κυριολεκτικά. Ο νέος βασιλιάς Σιρόης συνήψε συνθήκη ειρήνης και έτσι το Βυζάντιο ανέκτησε, προσωρινά όμως,

όλα τα εδάφη που είχε χάσει στο χώρο της Εγγύς Ανατολής. Ο τροπαιούχος αυτοκράτορας έγινε θριαμβευτικά δεκτός στην Κωνσταντινούπολη. Το 630 ο Ηράκλειος ύψωσε πανηγυρικά στα Ιεροσόλυμα τον Τίμιο Σταυρό που ανέκτησε από τους Πέρσες.

Προετοιμασία της εκστρατείας εναντίον των Περσών

Ο αυτοκράτορας, βλέποντας ότι ο στρατός είχε γίνει πολύ νωθρός και δειλός και είχε χάσει την τάξη και την πειθαρχία του και ήταν διασκορπισμένος σε πολλά σημεία της αυτοκρατορίας, συγκέντρωσε αμέσως όλους τους στρατιώτες σ' ένα σημείο. Και όλοι με απόλυτη ομοφωνία επαινούσαν την εξουσία και την ανδρεία του αυτοκράτορα, ενώ αυτός τους ενθάρρυνε λέγοντας: “Βλέπετε, αδέρφια και παιδιά μου, πώς οι εχθροί του θεού εισέβαλαν στη χώρα μας, ερήμωσαν τις πόλεις και πυρπόλησαν τους ναούς μας”.

Θεοφάνης, Χρονογραφία, έκδ. C. de Boor, τόμ. 1, Λειψία 1883, 303-304.

Η γένεση των θεμάτων και η καθιέρωση της Ελληνικής

Επειδή η επικράτεια του Ρωμαϊκού Κράτους περιορίστηκε και ακρωτηριάστηκε τόσο στην Ανατολή όσο και στη Δύση από τον καιρό του Λίβυου Ηρακλείου (610-641), οι αυτοκράτορες που τον διαδέχτηκαν, επειδή δεν ήξεραν πού και πώς να ασκήσουν την εξουσία τους, υποδιαίρεσαν σε μικρά τμήματα τη διοίκησή τους και τα μεγάλα στρατιωτικά σώματα (τάγματα), εγκαταλείποντας τα προγονικά τους Λατινικά και υιοθετώντας τα Ελληνικά.

β. Εσωτερική αναδιοργάνωση

Για την αποτελεσματικότερη διακυβέρνηση του κράτους επιδιώχθηκε μια εκτεταμένη διοικητική μεταρρύθμιση, η δημιουργία των θεμάτων. Τα θέματα αρχικά ήταν στρατιωτικές μονάδες, μετακινούμενες ανά την επικράτεια. Όταν οι μονάδες αυτές απέκτησαν μόνιμη εγκατάσταση, θέματα ονομάστηκαν οι περιοχές εγκατάστασής τους, οι οποίες εξελίχθηκαν σε διοικητικές περιφέρειες. Την ανώτατη στρατιωτική και πολιτική εξουσία του θέματος ασκούσε ο στρατηγός. Οι στρατιώτες διέθεταν στρατιωτόπια, δηλαδή κτήματα, από τα έσοδα των οποίων εξασφάλιζαν και συντηρούσαν το άλογο και τον οπλισμό τους. Το κτήμα και η υποχρέωση για στρατιωτική υπηρεσία μεταβιβαζόταν από τον πατέρα στον πρωτότοκο γιο. Τα πρώτα θέματα οργανώθηκαν στη Μ. Ασία περί τα μέσα του 7ου αιώνα. Αργότερα ο θεσμός αυτός, που επρόκειτο να αποτελέσει τη βάση της οργάνωσης του Μεσοβυζαντινού Κράτους, επεκτάθηκε και στη Βαλκανική Χερσόνησο.

Τα νέα διοικητικά μέτρα είχαν σημαντικές συνέπειες για το αμυντικό σύστημα και την κοινωνική οργάνωση του Βυζαντίου: Οι μισθοφόροι εξέλιπταν, ενώ οι νέοι στρατιώτες-αγρότες αγωνίζονταν με αυταπάρνηση, επειδή παράλληλα υπερασπίζονταν την ιδιοκτησία τους. Η μικρή και η μεσαία ιδιοκτησία ενισχύθηκαν και για άλλο λόγο: οι μεγάλοι γαιοκτήμονες αποδεκατίστηκαν στη διάρκεια των αβαροσλαβικών επιδρομών και τα χέρσα χωράφια τους καταλήφθηκαν από ελεύθερους αγρότες ακτήμονες ή μικροϊδιοκτήτες. Έτσι, η μεσοβυζαντινή κοινωνία αναδιαρθρώθηκε ριζικά. Οι ελεύθεροι αγρότες

συγκροτούσαν τώρα τη δυναμικότερη τάξη της, οργανωμένοι σε εύρωστες και ομοιογενείς κοινότητες χωριών.

Οι αλλαγές αυτές συνοδεύτηκαν από ορισμένες ακόμη μεταβολές στη δομή της κρατικής μηχανής. Από τα μέσα του 7ου αιώνα οι κρατικές υπηρεσίες εξαρτιόνταν άμεσα από τον αυτοκράτορα. Εξάλλου, εκτός από το λογοθέτη του Γενικού, που είχε την ευθύνη των οικονομικών, εμφανίστηκε το αξίωμα του λογοθέτη του Δρόμου*, ο οποίος έγινε βαθμιαία ο πρώτος αξιωματούχος της αυτοκρατορίας, ένα είδος πρωθυπουργού.

Ο στρατιώτης-αγρότης και οι υποχρεώσεις του (τέλη 8ου αι.)

Ένα επικουρικό σώμα του αυτοκρατορικού στρατού ήλθε να καταλάβει το στρατόπεδο που ήταν εκεί (κοντά στην πόλη Άμνια της Παφλαγονίας), για να προετοιμάσει μια εκστρατεία εναντίον των Αράβων.

Ο χιλίαρχος, ο εκατόνταρχος και ο πεντηκόνταρχος προχώρησαν σε φροντισμένη επιθεώρηση, απαιτώντας αδιάκοπα από το πλήθος των στρατιωτών να παρουσιάζονται με τα άλογα και τις πολεμικές άμαξές τους. Κάποιου στρατιώτη—που ονομαζόταν Μουσούλιος και ήταν πολύ φτωχός—το άλογο, καθώς πλησίαζε η επιθεώρηση, καταλήφθηκε ξαφνικά από κωλικούς πόνους και σπασμούς, έπεσε κάτω και ψόφησε. Ο στρατιώτης, που δεν είχε χρήματα να αγοράσει άλλο άλογο, ήλθε σε πολύ δύσκολη θέση, ενώ ο εκατόνταρχος τον απειλούσε μέσα στην οργή του.

Βίος αγίου Φιλάρετου, έκδ. M.-H. Fourmy-M. Leroy,
Byzantion 9 (1934), 125-127.

Το λογοθέσιον του Δρόμου υποδεχόταν τους ξένους αποκρισιάριους (πρέσβεις) που έρχονταν στην πρωτεύουσα. Εδώ βυζαντινοί αποκρισιάριοι προσέρχονται στο χαλίφη Αλ-Μαμούν. Μικρογραφία* από το χειρόγραφο (12ου αι.) της Χρονογραφίας του Ιωάννη Σκυλίτζη (Μαδρίτη, Εθνική Βιβλιοθήκη).

γ. Εξελληνισμός τον κράτους

Μετά το 630, όπως θα δούμε παρακάτω, το Βυζαντινό κράτος έχασε μεγάλο μέρος των ανατολικών του επαρχιών, απέκτησε όμως με αυτό τον τρόπο εθνολογική ομοιογένεια, καθώς οι περισσότεροι κάτοικοι του ήταν πλέον Έλληνες ή ελληνόφωνοι. Έτσι, τα Ελληνικά πήραν τη θέση που κατείχαν ως τότε τα Λατινικά, ως επίσημη κρατική γλώσσα. Η εξέλιξη αυτή αντανακλάται στους επίσημους αυτοκρατορικούς τίτλους. Ο Ηράκλειος υιοθέτησε τον ελληνικό τίτλο βασιλεύς με την προσθήκη πιστός εν Χριστώ, εγκαταλείποντας τους παλαιούς ρωμαϊκούς Τίτλους *imperator Romanorum* (αυτο-

κράτωρ Ρωμαίων)* **caesar** (καίσαρ)* και **augustus** (αύγουστος)*.

Ερωτήσεις

1. Να επισημάνετε τα στοιχεία που αποδεικνύουν το θρησκευτικό χαρακτήρα των εκστρατειών του Ηρακλείου.
2. Διαβάστε με προσοχή το παράθεμα για τα θέματα. Πότε δημιουργήθηκαν τα πρώτα θέματα; Ποια ανάγκη οδήγησε στη δημιουργία τους;
3. Μελετήστε το παράθεμα για τον στρατιώτη-αγρότη. Ποιες υποχρεώσεις είχαν οι αγρότες των κοινοτήτων σε περίπτωση πολέμου;

3. Η εμφάνιση του Ισλάμ

α. Η προϊσλαμική Αραβία

Στη νότια Αραβία, πριν από την εμφάνιση του Ισλάμ, είχε διαμορφωθεί μια μόνιμα εγκατεστημένη αγροτική κοινωνία, ενώ στη βόρεια δέσποζε η φυλετική οργάνωση και οι κάτοικοι ήταν σχεδόν αποκλειστικά νομάδες που επιδίδονταν σε εμφύλιους πολέμους και λεηλατούσαν τα διερχόμενα από τις περιοχές τους καραβάνια. Ωστόσο, οι νομάδες αυτοί δεν αποτελούσαν σοβαρή απειλή για τη Βυζαντινή Αυτοκρατορία.

β. Η οργάνωση των Αράβων

Ο Μωάμεθ, ένας πολυταξιδεμένος οδηγός караβανιών από τη Μέκκα, που γνώριζε το Χριστιανισμό και τον Ιουδαϊσμό, υπήρξε ο ιδρυτής μιας νέας θρησκείας, που ονομάστηκε Ισλάμ. Από το 613 άρχισε να διδάσκει δημόσια τη νέα αυτή θρησκεία, κατηγορώντας τους συμπατριώτες του ως ειδωλολάτρες. Για το λόγο αυτό όμως ο Μωάμεθ εκδιώχθηκε το 622 από τη Μέκκα και κατέφυγε στη Μεδίνα, όπου ίδρυσε μια κοινότητα πιστών. Το έτος αποδημίας του Μωάμεθ στη Μεδίνα θεωρείται ως η αρχή της ισλαμικής κυριαρχίας και αποτελεί αφητηρία του χρονολογικού συστήματος των Αράβων (Εγίρα). Μέσα σε μια δεκαετία ο Μωάμεθ κατόρθωσε να επιβάλει τη διδασκαλία του και να συνενώσει τις αραβικές φυλές, θέτοντας τέρμα στην πολιτική διάσπαση της Αραβικής Χερσονήσου.

Οι πιστοί της νέας θρησκείας ονομάστηκαν μουσουλμάνοι. Ιερό βιβλίο των μουσουλμάνων είναι το Κοράνιο. Για τους μουσουλμάνους ιδιαίτερη σημασία είχε ο ιερός πόλεμος (τζιχάντ), δηλαδή η υποχρέωση των πιστών να διαδώσουν με το σπαθί τη θρησκεία τους στους “απίστους”. Οι μάρτυρες της πίστης εξασφάλιζαν την είσοδο τους στον Παράδεισο. Η πίστη αυτή των μουσουλμάνων υπήρξε σημαντικός παράγοντας της ραγδαίας εξάπλωσης του Ισλάμ.

Το Ισλάμ έχει πολλά δάνεια στοιχεία από τη Χριστιανική και την Ιουδαϊκή θρησκεία. Το Κοράνιο, όμως, δεν καθορίζει μόνο τη θρησκευτική συμπεριφορά των πιστών, αλλά και τα καθήκοντα και τους νόμους που πρέπει να τηρούνται από τους πολίτες, τους υπαλλήλους και τους κυβερνώντες. Η θρησκευτική κοινότητα ταυτίζεται με το κράτος (θεοκρατικό κράτος). Όποιος παραβιάζει τους ιερούς κανόνες δικάζεται από τον Μουφτή ή τον Καδή (δικαστή) βάσει του Κορανίου. Η θρησκευτική δικαιοσύνη δεν διαχωρίζεται από την κοσμική. Ο ανώτατος άρχοντας είναι ταυτόχρονα θρησκευτικός και κοσμικός ηγέτης.

Η επιστροφή τον Μωάμεθ στη Μέκκα (μικρογραφία από αραβικό χειρόγραφο) Το λευκό χρώμα οφείλεται στην απαγόρευση της απεικόνισης ιερών προσώπων.

Μετά το θάνατο του Μωάμεθ (632) ανέλαβε τη διακυβέρνηση της κοινότητας ο Χαλίφης, δηλαδή ο τοποτηρητής του Προφήτη. Ήταν συγχρόνως το θρησκευτικό πρότυπο που ακολουθούσαν οι πιστοί, αλλά και αρχηγός του κράτους, που συγκέντρωνε στο πρόσωπό του όλη την κοσμική εξουσία. Ως τοποτηρητής του Μωάμεθ, ο Χαλίφης ήταν υπεύθυνος για την εφαρμογή των εντολών του Κορανίου.

Ο προσκυνητής της Πλακεντίας για τους Άραβες (περ. 570)

(Στο φρούριο Φαράν) είναι εγκατεστημένοι 800 φρουροί με τις γυναίκες τους στην υπηρεσία του Ρωμαϊκού κράτους. Τρόφιμα και στολές εξασφαλίζουν από το ταμείο της (επαρχίας της) Αιγύπτου. Κάθε μέρα βγαίνουν για περιπολίες στην έρημο με τις αραβικές φοράδες τους, που τρέφονται με άχυρο και κριθάρι από το κρατικό ταμείο, για να προστατεύουν τις μονές και τους ερημίτες από τις ληστρικές επιθέσεις των Αράβων. Οι Άραβες, φυσικά, δεν ανησυχούν ιδιαίτερα ούτε φοβούνται τους στρατιώτες. Όταν εγκαταλείπουν το φρούριο, οι φρουροί κλειδώνουν τις πύλες και παίρνουν τα κλειδιά μαζί τους.

J. Wilkinson, *Jerusalem Pilgrims before the Crusades*, Warminster 1977, 88.

Το Κοράνι για τον πόλεμο κατά των απίστων
Καταπολεμήστε τους εχθρούς σας στον πόλεμο που γίνεται για τη θρησκεία, αλλά μην επιτεθείτε ποτέ πρώτοι. Ο Θεός μισεί τους επιτιθέμενους. Σκοτώστε τους εχθρούς σας παντού όπου τους βρίσκετε. Διώξτε τους από το φως απ' όπου σας έδιωξαν. Ο κίνδυνος να αλλάξετε θρησκεία είναι χειρότερος από το φόνο. Μην τους πολεμάτε καθόλου κοντά στο τέμενος Χαράμ, εκτός αν σας προκαλέσουν. Αν σας επιτεθούν, κολυμπήστε μέσα στο αίμα τους. Αυτή είναι η ανταμοιβή που χρωσιέται στους άπιστους.

Κ. Καλοκαιρινός, Ιστορία Ρωμαϊκή και Βυζαντινή (146 π.Χ-1453 μ. Χ.). ΟΕΔΒ, Αθήνα 1981, 232.

Ερωτήσεις

Πώς αντιλαμβάνεστε τη φράση “ο ιερός πόλεμος υπήρξε σημαντικός παράγοντας της ραγδαίας εξάπλωσης του Ισλάμ”;

4 Οι αραβικές κατακτήσεις και οι συνέπειες τους

α. Η αραβική εξάπλωση

Δεν πέρασαν δυο χρόνια από το θάνατο του Μωάμεθ και οι Άραβες μαχητές με την καθοδήγηση των δύο πρώτων χαλιφών εισέβαλαν και κατέκτησαν, σε ελάχιστο χρονικό διάστημα, τις γειτονικές πλούσιες χώρες της Εγγύς Ανατολής. Οι κατακτήσεις των Αράβων πραγματοποιήθηκαν με εκπληκτική ταχύτητα και είχαν ποικίλες αιτίες. Ιδιαίτερη σημασία είχε η εξάντληση των Βυζαντινών και των Περσών από τους μακροχρόνιους μεταξύ τους αγώνες. Η σπουδαιότερη όμως αιτία ήταν το ψυχικό σχίσμα που είχε προκληθεί ανάμεσα στο κέντρο και στις ανατολικές επαρχίες του Βυζαντινού Κράτους, λόγω της αίρεσης του μονοφυσιτισμού που είχε επικρατήσει σ' αυτές. Οι τύχες της Συρίας, της Περσίας, της Παλαιστίνης, της Μεσοποταμίας και της Αρμενίας είχαν οριστικά κριθεί μέχρι το 640. Συγχρόνως άρχισε η κατάκτηση της Αιγύπτου, του σιτοβολώνα της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, η οποία ολοκληρώθηκε με την οριστική κατάληψη της Αλεξάνδρειας το 646. Μετά την κατάληψη της Βόρειας Αφρικής, στις αρχές του 8ου αι., οι Άραβες κατέκτησαν μέρος της βησιγοθτικής Ισπανίας. Η προέλασή τους όμως στη Δύση αναχαιτίστηκε τελικά από τους Φράγκους στο Πουατιέ το 732.

Η οικονομική σημασία της Αιγύπτου

Περισσότερο όμως από την υπόλοιπη χώρα, η Αλεξάνδρεια επωφελείται από τις ευεργεσίες του Νείλου, που το θέρος αρδεύει και προετοιμάζει τη γη και τη σπορά. Όταν η γη σπαρθεί, οι κάτοικοι απολαμβάνουν μια μεγάλη ευλογία. Ένα μέτρο καρπού αποδίδει στο τέλος εκατό έως εκατόν είκοσι μέτρα. Έτσι γίνεται χρήσιμη στις άλλες επαρχίες. Από εδώ η Κωνσταντινούπολη και η Θράκη εξασφαλίζουν το μεγαλύτερο μέρος της τροφής τους, το ίδιο και οι ανατολικές επαρχίες, (που χρειάζονται το σιτάρι) εξαιτίας της παρουσίας του αυτοκρατορικού στρατού που πολεμά εναντίον των Περσών. Καμιά άλλη επαρχία έξω από τη θεία Αίγυπτο δεν μπορεί να καλύψει αυτή την ανάγκη.

**Expositio totius mundi et gentium, κεφ. 36, έκδ. J.Rouge,
Παρίσι 1966, 172.**

Οι κατακτήσεις των Αράβων μέχρι τα μέσα του 8ου αιώνα.

β. Ο πόλεμος στη θάλασσα και οι πολιορκίες της Κωνσταντινούπολης

Στα μέσα του 7ου αιώνα ο χαλίφης Μωαβίας συνειδητοποίησε ότι ο αγώνας με το Βυζάντιο θα κρινόταν στη θάλασσα και μερίμνησε για τη ναυπήγηση στόλου. Η πρώτη ναυτική εκστρατεία του κατέληξε στην άλωση της Κωνσταντίας, πρωτεύουσας της Κύπρου. Σειρά είχαν τα νησιά Ρόδος και Κως. Ωστόσο ήταν προφανές ότι η Κωνσταντινούπολη ήταν ο τελικός στόχος του Μωαβία.

Στα χρόνια της βασιλείας του Κωνσταντίνου Δ΄ ανακόπηκε για πρώτη φορά η ακάθεκτη εξάπλωση του Ισλάμ. Το 674-678 οι Άραβες επιχείρησαν να κατακτήσουν την Κωνσταντινούπολη. Όλες όμως οι απόπειρες τους απέτυχαν, ενώ ο στόλος τους καταστράφηκε από το υγρόν πυρ. Ο Μωαβίας αναγκάστηκε να υπογράψει ταπεινωτική ειρήνη, η οποία, παρά την περιορισμένη διάρκεια της, ανύψωσε το διεθνές γόητρο του Βυζαντινού κράτους. Το 717 ο αραβικός στόλος έφθασε και πάλι μπροστά στα τείχη της Βασιλεύουσας. Η πρωτεύουσα σώθηκε, για δεύτερη φορά, χάρη στην αποφασιστικότητα των υπερασπιστών της και το υγρόν πυρ. Η Κωνσταντινούπολη δεν απειλήθηκε έκτοτε από τους Άραβες.

γ. Οι αραβοβυζαντινές συγκρούσεις στη Μ. Ασία και την Ανατολική Μεσόγειο

Μετά τις αποτυχημένες πολιορκίες της Κωνσταντινούπολης, ο πόλεμος μεταφέρθηκε στη Μ.Ασία. Στις αρχές του 9ου αιώνα η αυτοκρατορία απαλλάχθηκε προσωρινά από τις αραβικές επιδρομές στα μικρασιατικά εδάφη, γιατί το Χαλιφάτο συγκλονίστηκε από εσωτερικές διαμάχες.

Το 821-823 όμως η αναστάτωση που προκλήθηκε στο Βυζάντιο από την εξέγερση του Θωμά Σλάβου και η παραμέληση του στόλου από την πλευρά των Βυζαντινών έδωσαν την ευκαιρία σε Άραβες από την Ισπανία να καταλάβουν την Κρήτη και να κάνουν απόβαση στη Σικελία.

Λίγα χρόνια αργότερα ο αυτοκράτορας Θεόφιλος αναγκάστηκε να δώσει σκληρούς αγώνες έναντίον των Αράβων στο μικρασιατικό μέτωπο. Το σπουδαιότερο επεισόδιο του πολέμου αυτού υπήρξε η πολυθρύλητη στην επική παράδοση καταστροφή του Αμορίου (838), ιδιαίτερης πατρίδας του Θεόφιλου.

Οι αραβικές κατακτήσεις έθεσαν τέρμα στην ελληνορωμαϊκή κυριαρχία στη Μεσόγειο, στις ακτές της οποίας εμφανίστηκε πλέον ένας νέος κόσμος. Τη βυζαντινή θαλασσοκρατορία διαδέχθηκε μια περίοδος συγκυριαρχίας των Αράβων και των Βυζαντινών στη Μεσόγειο και τα θαλάσσια σύνορα του Βυζαντίου υποχώρησαν στη γραμμή Κρήτη-Κύπρος-Λυκία / Κιλικία. Σχεδόν κάθε χρόνο γίνονταν επιδρομές (κούρσα) των αραβικών στόλων, με αποτέλεσμα ο πληθυσμός των νησιών και των ακτών του Αιγαίου να μειωθεί δραματικά και το εμπόριο να περιοριστεί. Από την άλλη πλευρά οι χερσαίες αραβικές επιδρομές έπληξαν το εμπόριο και περιόρισαν σημαντικά τις αγροτικές δραστηριότητες των μικρασιατικών πληθυσμών.

Η Μέκκα με το ιερό Κααμπά, οικοδόμημα που έχει σχήμα κύβου και περιέχει ένα μαύρο μετεωρίτη (οξυγραφία του 18ου αι.)

Τρόποι χρήσης τον υγρόν πυρός.

Και ο δρόμωνας* (τύπος πολεμικού πλοίου) ας έχει σε κάθε περίπτωση μπροστά στην πλώρη σίφωνα (σωλήνα), κατασκευασμένο από χαλκό, με τον οποίο θα εκτοξεύεται το υγρό πυρ κατά των εχθρών. Πολλές δραστηριότητες επινοήθηκαν από τους παλαιούς και τους νεότερους κατά των εχθρικών πλοίων και των πολεμιστών που επιβαίνουν σ' αυτά, όπως, για παράδειγμα η εκτόξευση υγρού πυρός από τα σιφώνια με βροντή και καπνό που σκεπάζει τα σιφώνια. Εμείς συμβουλεύουμε να εκτοξεύονται και χύτρες γεμάτες υγρό πυρ, σύμφωνα με τη μέθοδο συσκευασίας που υποδείχθηκε, Όταν συντριβούν οι χύτρες, τα πλοία των εχθρών θα αρπάξουν εύκολα φωτιά.

Πρέπει να χρησιμοποιείται και μια άλλη μέθοδος: η ρίψη με το χέρι των μικρών σιφωνίων, που ονομάζονται χειροσίφωνα και τα κρατούν οι στρατιώτες πίσω από τις σιδερένιες ασπίδες τους . Αυτά επινοήθηκαν και κατασκευάστηκαν πρόσφατα. Μ' αυτά το υγρό πυρ θα εκτοξεύεται καταπρόσωπα στους εχθρούς.

Ναυμαχικά Λέοντος Στ', έκδ. Α. Daim, Παρίσι 1943, 20, 29-30.

Το υγρόν πυρ. Μικρογραφία από το χειρόγραφο (12ος αι.) της Χρονογραφίας του Ιωάννη Σκυλίτζη (Μαδρίτη, Εθν. Βιβλιοθήκη).

Ερωτήσεις

1. Γιατί η απώλεια της Αιγύπτου υπήρξε βαρύ πλήγμα για τη Βυζαντινή Αυτοκρατορία; (Συμβουλευτείτε και το σχετικό παράθεμα).
2. Ποιοι ήταν οι τρόποι χρήσης του υγρού πυρός στη διάρκεια του 10ου αι., σύμφωνα με το σχετικό παράθεμα;
3. Να συζητήσετε την άποψη του ιστορικού H. Pirenne: “Η (Μεσόγειος) θάλασσα που ήταν μέχρι τότε το κέντρο της Χριστιανοσύνης, έγινε το σύνορό της. Η μεσογειακή ενότητα θρυμματίστηκε”.

5. Η Εικονομαχία

α. Συνθήκες εκδήλωσης της Εικονομαχίας

Οι δύο πρώτοι Ίσαυροι (Λέων Γ΄ και Κωνσταντίνος Ε΄) υπήρξαν, σε συνεργασία με εκπροσώπους του ανωτέρου κλήρου, οι πρωτεργάτες του κινήματος της Εικονομαχίας, το οποίο συντάραξε για περισσότερο από έναν αιώνα το Βυζαντινό Κράτος (726-843). Αλλά η εικονομαχία δεν μπορεί να θεωρηθεί καρπός της βούλησης ενός ή δύο αυτοκρατόρων με ιδιότυπες θρησκευτικές ιδέες. Ιδεολογική βάση του κινήματος αυτού υπήρξαν οι ανεικονικές αντιλήψεις* των κατοίκων των ανατολικών επαρχιών, οι οποίες στηρίζονταν στο επιχείρημα ότι η απεικόνιση του θείου με ανθρωπίνη μορφή δεν συμβιβάζεται με τον χαρακτήρα του Χριστιανισμού ως καθαρά πνευματικής θρησκείας. Εξάλλου, οι υπερβολές της λατρείας των εικόνων και των λειψάνων, μιας λατρείας που άγγιζε τα όρια της δεισιδαιμονίας ανάμεσα στο λαό, ιδιαίτερα στις ευρωπαϊκές επαρχίες, προκαλούσαν σοβαρές αντιδράσεις.

Τα μέτρα που έλαβε η κεντρική εξουσία για την αντιμετώπιση του προβλήματος, κατά τις αρχές του 8ου αιώνα, δικαιολογούνται από την κρισιμότητα των περιστάσεων που αντιμετώπιζε η αυτοκρατορία την περίοδο αυτή: τα αραβικά πλοία όργωναν τις βυζαντινές θαλάσσιες και λεηλατούσαν ακτές, νησιά και πόλεις, παράλυοντας το εμπόριο και απειλώντας ακόμη και την ίδια τη Βασιλεύουσα (717). Την ίδια εποχή οι βυζαντινές επαρχίες στη Βαλκανική είχαν κατακλυσθεί από Σλάβους και υπέφεραν από τις επιδρομές ενός νέου γείτονα, των Βουλγάρων.

Μέσα στις συνθήκες αυτές ήταν φανερό ότι η σωτηρία της Αυτοκρατορίας εξαρτιόταν ολοκληρωτικά από τους αγροτικούς πληθυσμούς της Μ. Ασίας που υπηρετούσαν στους θεματικούς στρατούς και απέρριπταν την

ιδέα της αναπαράστασης του θείου. Η εικονομαχική πολιτική ήταν η μόνη που θα μπορούσε να συμφιλιώσει την κεντρική εξουσία με τους πληθυσμούς αυτούς και την πολιτική αυτή απόφασισαν να εφαρμόσουν οι αυτόκράτορες της δυναστείας των Ισαύρων.

Η πολιτική αναγκαιότητα της εικονομαχίας

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες γινόταν όλο και πιο φανερό, ότι η σωτηρία της Αυτοκρατορίας εξαρτιόταν αποκλειστικά από τους αγροτικούς πληθυσμούς του εσωτερικού της Μ. Ασίας Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία, ότι η εικονομαχική πολιτική, που ήταν εντελώς αντίθετη σ' ό-τι θύμιζε τον ελληνορωμαϊκό πολιτισμό και την παλιά ιδεολογία, θα μπορούσε να συμφιλιώσει την Κωνσταντινούπολη με τους αγροτικούς πληθυσμούς της ανατολικής Μ. Ασίας, που εξαθλιωμένοι και πάμφτωχοι αποζούσαν από τη γη, που τώρα όφειλαν να υπερασπίσουν από τους επιδρομείς.

Ε. Γλύκατζη-Αρβελέρ, Η πολιτική ιδεολογία του Βυζαντινού Κράτους, μετ, Τ. Δρακοπούλου, Αθήνα 1977, 34

Η έκρηξη τον ηφαιστείου της Θήρας και η έναρξη της εικονομαχίας

Τον ίδιο χρόνο (726), το καλοκαίρι, ανέβρασε η θάλασσα και σαν από καμίνι σηκώθηκε ατμός από το βυθό ανάμεσα στη Θήρα και τη Θηρασία. Αυτό κράτησε κάμποσες μέρες. Στο μέσο αυτό της φοβερής φωτιάς σχηματίστηκε ένα νέο νησί που συνενώθηκε με το νησί Ιερά. Όπως η θήρα και η Θηρασία, έτσι και το νεοσχημά-

τιστο νησί όφειλε τη γένεση του στην έκρηξη του ηφαιστείου και δημιουργήθηκε στη διάρκεια της βασιλείας του αντίχριστου Λέοντος. Ο αυτοκράτορας εξήγησε αυτό το σημάδι της θείας οργής εναντίον του με τρόπο ευνοϊκό για τον εαυτό του και σήκωσε ακόμη πιο αναίσχυνο πόλεμο εναντίον των αγίων και σεπτών εικόνων. Και ο λαός της Βασιλεύουσας εξαιτίας της απέραντης λύπης του για τις καινοφανείς διδασκαλίες προσπάθησε να επιτεθεί και να σκοτώσει τους στρατιώτες του αυτοκράτορα που καθαίρεσαν την εικόνα του Χριστού στη Χαλκή Πύλη. Και τότε πολλοί από αυτούς τιμωρήθηκαν για την ευσέβεια τους με ακρωτηριασμούς, μαστιγώσεις, εξορίες και πρόστιμα και ιδιαίτερα οι αριστοκράτες και επιφανείς.

Θεοφάνης, Χρονογραφία, έκδ. C. de Boor, τόμ. 1, Λειψία 1883, 404-405.

β. Έναρξη της εικονομαχίας

Την αφορμή για την έναρξη της εικονομαχίας φαίνεται ότι έδωσε ένας καταστροφικός σεισμός που είχε επίκεντρο το θαλάσσιο χώρο μεταξύ Θήρας και Θηρασίας (726). Ο σεισμός ερμηνεύτηκε ως εκδήλωση θείας οργής, διότι, τάχα, η λατρεία των εικόνων αποτελούσε εκδήλωση ειδωλολατρίας στο χώρο της Εκκλησίας. Το 726 ο Λέων Γ΄ εξαπέλυσε την πρώτη επίθεση του κατά των εικόνων. Με διαταγή του ο στρατός απομάκρυνε από τη Χαλκή Πύλη των ανακτόρων μια εικόνα του Χριστού. Το οργισμένο πλήθος αντέδρασε και ξέσπασαν οδομαχίες. Η αντίδραση κατά της εικονομαχικής πολιτικής απλώθηκε από την πρωτεύουσα στο Θέμα Ελλάδος (σημερινή ανατολική Στερεά Ελλάδα). Ο θεματικός στολος κινήθηκε εναντίον του Λέοντος, αλλά κατατροπώθηκε κοντά στον Ελλήσποντο.

Το πρώτο επίσημο εικονομαχικό διάταγμα φαίνεται ότι εκδόθηκε το έτος 730 και προέβλεπε κατάστροφή των εικόνων και διώξεις κατά των εικονοφίλων. Οι διώξεις αυτές πήραν στην πράξη διάφορες μορφές: βασιανιστήρια, εξορίες, δημεύσεις περιουσιών.

Το διάταγμα βρήκε αντίθετη την εκκλησία της Ρώμης. Ο πάπας, δυσαρεστημένος, στράφηκε αργότερα προς τους Φράγκους και συνδέθηκε στενά με τους ηγεμόνες τους. Έτσι η εικονομαχία είχε αρνητικές συνέπειες για τις σχέσεις της Αυτοκρατορίας με τη Δύση.

Τα επιχειρήματα των εικονοκλαστών*.

Οι εικόνες αναπληρώνουν τα είδωλα και άρα αυτοί που τις προσκυνούν είναι ειδωλολάτρες. Όμως δεν πρέπει να προσκυνούμε κατασκευάσματα των ανθρώπινων χεριών και κάθε είδους ομοίωμα. Πληροφόρησέ με ποιος μας άφησε ως κληρονομιά αυτήν την παράδοση, δηλαδή να σεβόμαστε και να προσκυνούμε κατασκευάσματα χεριών, και εγώ θα συμφωνήσω ότι αυτό είναι νόμος του Θεού.

Επιστολή του Λέοντος Γ' στον πάπα Γρηγόριο Β', στο:
M, Karlan, Βυζάντιο και Ελλάδα, μετ.
M. Βαρέττας, εκδ. Α. Δεληθανάσης, Αθήνα 1994, 158.

Εικονομάχοι καλύπτουν την εικόνα του Χριστού με ασβέστη. Μικρογραφία από το Ψαλτήρι Χλουντώφ (γύρω στο 830) (Μόσχα, Ιστορικό Μουσείο).

Τα επιχειρήματα των εικονολατρών

Προσκυνώ και σέβομαι το Σταυρό και τη λόγχη, τον κάλαμο και το σπόγγο, με τα οποία οι θεοκτόνοι Ιουδαίοι βασάνισαν και ύβρισαν και τέλος σκότωσαν τον Κύριό μου, γιατί όλα αυτά στάθηκαν όργανο του έργου της σωτηρίας των ανθρώπων. Πώς λοιπόν, να μην προσκυνήσω και τις εικόνες που κατασκευάζουν οι πιστοί με αγαθή προαίρεση και με σκοπό τη δοξολογία και την ανάμνηση των παθημάτων του Χριστού; Ότι δεν προσκυνώ την ύλη, είναι φανερό. Διότι, αν καταστραφεί το σχήμα ενός σταυρού που είναι κατασκευασμένος από

ξύλο, το ρίχνω στη φωτιά να καεί. Το ίδιο συμβαίνει και με το ξύλο των εικονισμάτων, όταν καταστραφεί.

Ιωάννης Δαμασκηνός, Περί εικόνων, μετ. Λ. Τσακτσίρας, στο:

Λ. Τσακτσίρας-Ζ. Ορφανουδάκης-Μ. Θεοχάρη. Ιστορία Ρωμαϊκή και Βυζαντινή, ΟΕΔΒ, Αθήνα 1999, 183.

γ. Κορύφωση της εικονομαχίας

Η εικονομαχία κορυφώθηκε επί Κωνσταντίνου του Ε΄, οπότε και προσέλαβε διαστάσεις μιας ανελέητης εκστρατείας εναντίον των μοναχών και των μοναστηριών, που αποτελούσαν τα προπύργια της εικονολατρίας. Η εκστρατεία αυτή νομιμοποιήθηκε από τη σύνοδο της Ιέρειας (754), η οποία καταδίκασε τη λατρεία των εικόνων και αναθεμάτισε τους οπαδούς της. Το 787 όμως, επί Κωνσταντίνου ΣΤ΄ και Ειρήνης, η Ζ΄ Οικουμενική Σύνοδος καταδίκασε την εικονομαχία.

δ. Αναζωπύρωση και τέλος της Εικομαχίας.

Η εικονομαχία αναζωπυρώθηκε από τους αυτοκράτορες Λέοντα Ε΄ και Θεόφιλο, χωρίς πάντως να έχει την ορμή και το φανατισμό της πρώτης περιόδου. Τελικά, το Μάρτιο του 843, η σύνοδος, που συγκλήθηκε στην Κωνσταντινούπολη από τη μητέρα του αυτοκράτορα Μιχαήλ Γ΄, Θεοδώρα, και τους συνεργάτες της, Βάρδα και Θεόκτιστο, αποφάσισε την αποκατάσταση των εικόνων. Η απόφαση της συνόδου αυτής σήμανε την οριστική αποτυχία του κράτους να υποτάξει ολοκληρωτικά στη βούληση του την Εκκλησία.

Ερωτήσεις

1. Αφού μελετήσετε το σχετικό παράθεμα και με βάση την ιστορική αφήγηση, να εξετάσετε ποια πολιτική αναγκαιότητα επέβαλε την εικονομαχία και ποια λαϊκή αντίληψη υπηρετούσε.

2 Ποια η ερμηνεία που έδωσαν στην έκρηξη του ηφαιστείου της Θήρας (παράθεμα) οι εικονομάχοι και ποια οι εικονολάτρες; Ποιο χαρακτηριστικό της μεσαιωνικής νοοτροπίας αποκαλύπτουν οι συγκεκριμένες ερμηνείες;

3. Να επισημάνετε τα κυριότερα επιχειρήματα των εικονομάχων και εικονολατρών (βλ.σχετικά παραθέματα) αφού λάβετε υπόψη σας τις αποφάσεις των συνόδων του 754 και του 787 (βλ. σελ.94).

6. Κοινωνία και οικονομία

α. Η οικονομία (6ος-9ος αι.)

Οι επιδημίες και οι φυσικές καταστροφές που συγκλόνισαν την αυτοκρατορία στο δεύτερο μισό του 6ου αι., σε συνδυασμό με τις απώλειες από τους πολέμους και τις εχθρικές εισβολές, προκάλεσαν μεγάλη μείωση του πληθυσμού της. Ωστόσο, παρά την οικονομική και δημογραφική κρίση που προκάλεσαν οι παραπάνω αιτίες, δεκάδες πόλεις επιβίωσαν κατά τη δύσκολη αυτή περίοδο. Πολλές μάλιστα από τις πόλεις αυτές, όπως η Έφεσος και η Νίκαια, συνέχισαν να ακμάζουν ως κέντρα εμπορίου και βιοτεχνίας.

Όμως οι αστικές δραστηριότητες περιορίζονται και το εξωτερικό εμπόριο φθίνει συνεχώς. Οι χερσαίοι δρόμοι του εμπορίου με την Ανατολή, τα λιμάνια και τα εμπορικά κέντρα της Συρίας και της Αιγύπτου ελέγχονται πια από τους Άραβες. Στις περιόδους ανακωχής, βέβαια, το αραβοβυζαντινό εμπόριο αναβιώνει.

Οι Βυζαντινοί ωστόσο είναι υποχρεωμένοι να μοιράζονται τα κέρδη τους με τους Άραβες, στους οποίους καταβάλλουν τελωνειακούς δασμούς. Το εμπόριο με τη Δύση, στις αρχές του 8ου αι., μειώνεται στο ελάχιστο, χωρίς η επικοινωνία να διακοπεί εντελώς. Πάντως οι θαλάσσιες επικοινωνίες παραμένουν εξαιρετικά επικίνδυνες εξαιτίας της δράσης των πειρατών.

Κατά τα τέλη του 8ου και τις αρχές του 9ου αι. ο πληθυσμός της αυτοκρατορίας αυξάνεται και φθάνει περίπου τα 11 εκατομμύρια, ενώ παράλληλα η οικονομία και το εμπόριο αρχίζουν να ανακάμπτουν. Ο Νικηφόρος Α΄ πήρε τολμηρά δημοσιονομικά μέτρα για την ανόρθωση της οικονομίας, τα οποία από τους αντιπάλους του και τον χρονογράφο Θεοφάνη χαρακτηρίστηκαν ως κακώσεις. Τα μέτρα αυτά ήταν τα ακόλουθα:

1. Η ακύρωση των φοροαπαλλαγών που είχε θεσπίσει η αυτοκράτειρα Ειρήνη και η εγγραφή των πολιτών στους φορολογικούς καταλόγους 2. Η επιβολή του καπνικού φόρου (για κάθε εστία που καπνίζει, δηλαδή για κάθε νοικοκυριό) στους πάροικους (εξαρτημένους γεωργούς) των μονών και των ναών, καθώς και στα πολυάριθμα φιλανθρωπικά ιδρύματα 3. Η καθιέρωση της συλλογικής ευθύνης της κοινότητας του χωριού για την καταβολή των φόρων 4. Η απαγόρευση της τοκογλυφίας 5. Η δημιουργία κλήρων για τους ναύτες στρατιώτες της Μ. Ασίας και 6. Η υποχρέωση των πλούσιων ναυκλήρων (πλοιοκτητών) της Κωνσταντινούπολης να δανειστούν από το κράτος με υψηλό επιτόκιο. Το τελευταίο αυτό μέτρο απέβλεπε στην ανάπτυξη του εμπορίου και της ναυσιπλοΐας.

β. Στρατιωτικοποίηση και εποικισμοί

Από τα μέσα του 7ου ως τα μέσα του 9ου αι. το Βυζάντιο διέρχεται μια περίοδο κρίσης, η οποία χαρακτηρίζεται από την έντονη κοινωνική παρουσία του στρατού. Η στρατιωτικοποίηση της μεσοβυζαντινής κοινωνίας εκφράζεται με την εμφάνιση των οικογενειακών επωνύμων και την οικοδόμηση πολλών κάστρων. Τα επώνυμα προσδιορίζουν, σχεδόν αποκλειστικά, στρατιωτικές αριστοκρατικές οικογένειες, ενώ τα κτισμένα σε δυσπρόσιτες περιοχές οχυρά κάστρα αντικαθιστούν τις πόλεις που παρακμάζουν. Στοιχείο στρατιωτικοποίησης, αλλά και ένδειξη εδραίωσης της βυζαντινής κυριαρχίας αποτελεί και η βαθμιαία επέκταση του δικτύου των θεμάτων με τη διχοτόμηση παλαιότερων μεγάλων θεμάτων (Μ. Ασία) ή τη δημιουργία νέων (Βαλκανική). Με τη δημιουργία ναυτικών θεμάτων η αυτοκρατορία κατόρθωσε να θωρακίσει τις παράλιες περιοχές, αλλού σε μικρότερο και αλλού σε μεγαλύτερο βάθος.

Ιδιαίτερες δυσχέρειες αντιμετώπιζε η αυτοκρατορία στις ευρωπαϊκές επαρχίες της, όπου είχαν εγκατασταθεί πολλοί σλαβικοί πληθυσμοί. Το Βυζαντινό κράτος, για να αντιμετωπίσει το πρόβλημα, εφάρμοσε μια συγκροτημένη εποικιστική πολιτική: πολλοί Σλάβοι μεταφέρθηκαν από τις σκλαβηνίες των Βαλκανίων σε περιοχές της Μ. Ασίας και, αντίστροφα, πολλοί μικρασιατικοί πληθυσμοί μετακινήθηκαν και εγκαταστάθηκαν κατά την περίοδο αυτή στις σκλαβηνίες της Θράκης, της Μακεδονίας και της Νότιας Ελλάδας. Από τα τέλη του 8ου αι. οι Σλάβοι άρχισαν να ενσωματώνονται στη βυζαντινή κοινωνία και σταδιακά να αφομοιώνονται.

Επιστολή του Μιχαήλ Β΄

στον ηγεμόνα των Φράγκων

(...) Βρήκαμε τους Χριστιανούς χωρισμένους σε δύο στρατόπεδα. Μεγάλος αριθμός ακολουθούσε τον τύραννο (δηλαδή τον σφετεριστή της νόμιμης αυτοκρατορικής εξουσίας) (Θωμά τον Σλάβο) και γι' αυτό το λόγο δεν ήμασταν σε θέση να τον καταπολεμήσουμε αποτελεσματικά. Ο Θωμάς επωφελήθηκε από αυτό και προσέλκυσε πολλούς κοντά του. Έπειτα πολιορκήσε και απέκλεισε από τη θάλασσα την Κωνσταντινούπολη το Δεκέμβριο της 15ης ινδικτιώνος (δηλαδή του έτους 821). Συγκροτήθηκε ναυμαχία και ο θεός μας έδωσε τη νίκη. Ήταν ένα θαύμα. (...), Ο Θωμάς καταδικάστηκε σε αποκοπή των χεριών και των ποδιών και πέθανε στην αγχόνη. Από τους δυο γιους του ο ένας δολοφονήθηκε από τους δικούς μας ανθρώπους στην (Μικρά) Ασία, ο άλλος καταδικάστηκε στην ίδια με τον Θωμά ποινή... Από τότε όλοι οι Χριστιανοί του κράτους μας ξαναγύρισαν στην ενότητα και την ομόνοια.(...)

P. Lemerle, *Thomas le Slav, Travaux et memoires* 1 (1965). 256-257

Η ανοικοδόμηση των πόλεων

της Πελοποννήσου.

Ενας στρατηγός από το γένος των Σκληρών, αφού πολέμησε με τους Σ(θ)λαβήνους, υπέταξε με τα όπλα και εκμηδένισε πλήρως το έθνος τους. Έτσι, επέτρεψε στους παλαιούς κατοίκους της Πελοποννήσου να ανακτήσουν τις περιουσίες τους. Ο αυτοκράτορας Νικηφόρος Α΄ πληροφορήθηκε τα νέα και γεμάτος χαρά φρόντισε να ξαναχτίσει τις πόλεις που ήταν σ' αυτό το μέρος, να ανοικοδομήσει τις εκκλησίες που κατεδάφισαν οι βάρβαροι και να κάνει χριστιανούς τους ίδιους τους βαρβάρους. Έτσι, ανοικοδόμησε εκ βάθρων την Πάτρα και τη Σπάρτη.

Χρονικών της Μονεμβασίας, έκδ.
Ι. Dujev, Παλέρμο 1976, 18-22.

γ. Το κίνημα του Θωμά του Σλάβου

Στα χρόνια της βασιλείας του Μιχαήλ Β΄ το κράτος συγκλονίστηκε από το κίνημα του Θωμά του Σλάβου, το οποίο εκδηλώθηκε το 821 στη Μικρά Ασία. Ο Θωμάς, ο οποίος στέφθηκε αυτοκράτορας από τον πατριάρχη Αντιοχείας, εμφανίσθηκε ως εικονόφιλος και προστάτης των φτωχών, στους οποίους υποσχέθηκε απαλλαγή από τη φορολογία. Η αναταραχή που προήλθε από το κίνημα, μεταδόθηκε από την ύπαιθρο στις πόλεις και στο στρατό. Από τα έξι μικρασιατικά θέματα μόνο δύο έμειναν πιστά στον αυτοκράτορα Μιχαήλ. Με τη σύμπραξη του ναυτικού θέματος των Κιβυρραιωτών, ο Θωμάς πέρασε στην Ευρώπη και πολιορκήσε την πρωτεύουσα. Η έκβαση της πολιορκίας κρίθηκε από το απόρθητο των τειχών της Βασιλεύουσας, τις λιποταξίες των πληρωμάτων του Θωμά, τη βαριά ήττα του στόλου του μπροστά στην Κωνσταντινούπολη (φθινόπωρο του 822) και την επίθεση που δέχθηκε από τους Βουλγάρους, με τους ο-

ποίους είχε συμμαχήσει ο Μιχαήλ Β΄. Ο στασιαστής αναγκάστηκε τότε να λύσει την πολιορκία και αρχικά κατόρθωσε να διαφύγει, αλλά τον Οκτώβριο του 823 συνελήφθη και θανατώθηκε. Το κίνημα του Θωμά δεν μπορεί να ερμηνευθεί ως λαϊκή εξέγερση και κοινωνική επανάσταση, αν και έπαιξαν κάποιο ρόλο σε αυτό οικονομικοί και κοινωνικοί παράγοντες. Επρόκειτο περισσότερο για εμφύλιο πόλεμο, μια σύγκρουση μεταξύ νομιμότητας και σφετερισμού της εξουσίας, που επηρεάστηκε κυρίως από τις προσωπικές φιλοδοξίες και τα κίνητρα του στασιαστή, από τον ανταγωνισμό των βυζαντινών επαρχιών με την κεντρική εξουσία και την πολιτική της και από τη διαμάχη για τις εικόνες.

Ο Μιχαήλ Β' μετά τη νίκη του αφαιρεί το στέμμα από το σφετεριστή Θωμά το Σλάβο. Μικρογραφία από το σλαβονικό χειρόγραφο της Χρονογραφίας του Κωνσταντίνου Μανασσή (14ος αι.) (Ρώμη, Βιβλιοθήκη τον Βατικανού).

Ερωτήσεις

1. Να σχολιάσετε τις οικονομικές μεταρρυθμίσεις του Νικηφόρου Α΄ και να επισημάνετε τυχόν αρνητικά στοιχεία τους.
2. Ποια στοιχεία πιστοποιούν τη βαθμιαία στρατιωτικοποίηση της βυζαντινής κοινωνίας;
3. Ποιες σκοπιμότητες εξυπηρετούσαν οι εποικισμοί;
4. Να επισημάνετε τον χαρακτήρα και τις αιτίες της αποτυχίας του κινήματος του Θωμά του Σλάβου.

7. Σλάβοι και Βούλγαροι

α. Σκλαβηνίες

Οι μόνιμες εγκαταστάσεις των Σλάβων στη Χερσόνησο του Αίμου είναι γνωστές με τον όρο **σκλαβηνίες**. Στο γεωγραφικό χώρο της Ελλάδας, όπως προαναφέρθηκε, οι σκλαβηνίες αποτελούσαν αυτόνομες νησίδες σλαβικού πληθυσμού, μικρότερης ή μεγαλύτερης έκτασης. Στη διάρκεια του 9ου αι., οι σκλαβηνίες που βρίσκονταν στα βορειοδυτικά της Χερσονήσου του Αίμου εξελίχθηκαν στα πρώτα κρατίδια των Σέρβων και Κροατών. Η ύπαρξη και η ανάπτυξη των δύο αυτών κρατιδίων διευκόλυνε τον εκχριστιανισμό των δύο λαών επί Βασιλείου Α΄. Την ίδια εποχή (9ος αι.), οι σκλαβηνίες που βρίσκονταν στα νότια της Χερσονήσου του Αίμου άρχισαν να ενσωματώνονται στην επεκτεινόμενη θεματική διοίκηση του Βυζαντινού Κράτους. Οι σκλαβηνίες ήταν αρχικά ημιαυτόνομες και πλήρωναν φόρο υποτέλειας.

Πόλεμος και κατασκοπία

Και το μήνα Οκτώβριο (του έτους 773) ο αυτοκράτορας (Κωνσταντίνος Ε΄) έλαβε μήνυμα (μανδάτον) από τους κρυφούς φίλους του στη Βουλγαρία ότι ο χάνος (κύριος) της Βουλγαρίας στέλνει 12.000 στρατό και τους βογιάρους του, για να λεηλατήσουν τη σκλαβηνία της Βερζιτίας και να απαγάγουν τον πληθυσμό της στη Βουλγαρία, Και όσο οι απεσταλμένοι (αποκρισιάριοι) που είχαν έλθει από το βούλγαρο χάνο παρέμεναν στην Πόλη, ο αυτοκράτορας υποκρινόταν ότι ετοιμάζει εκστρατεία κατά των Αράβων. Ετσι, βγήκαν από τις πύλες της Πόλης μόνο μικρά στρατιωτικά τμήματα και τα ανακτορικά

στρατεύματα. Και αφού απέλυσε τους βούλγαρους απεσταλμένους και έμαθε από τους κατασκόπους του ότι οι απεσταλμένοι εγκατέλειψαν τη βυζαντινή επικράτεια, συνέταξε το στρατό και ξεκίνησε εσπευσμένα, Μόλις έφτασε στα Λιθοσώρια, επέπεσε στις τάξεις των Βουλγάρων, χωρίς προηγουμένως να σαλπίσει επίθεση, τους έτρεψε σε φυγή και κέρδισε μεγάλη νίκη.

Θεοφάνης, Χρονογραφία, έκδ. C. de Boor, τόμ.1, Λειψία 1883, 447.

β. Η ίδρυση του κράτους των Βουλγάρων

Επί Κωνσταντίνου Δ΄ ιδρύθηκε στη Χερσόνησο του Αίμου το κράτος των Βουλγάρων, λαού που προωθήθηκε από τις ασιατικές στέπες στις εκβολές του Δούναβη. Οι Βούλγαροι νίκησαν το βυζαντινό στρατό κατέκτησαν τα εδάφη μεταξύ Δούναβη, Αίμου και Ευξείνου Πόντου. Ο αυτοκράτορας υποχρεώθηκε να αναγνωρίσει σιωπηρά τη νέα κατάσταση και να υποσχεθεί την καταβολή ετήσιων χορηγιών για το μέλλον. Αυτό αποτελούσε πράξη σύνεσης, διότι στην περιοχή αυτή είχαν διεισδύσει ήδη σλαβικές φυλές, με συνέπεια αυτή να έχει αποσπαστεί ουσιαστικά από τον έλεγχο της αυτοκρατορίας.

Η συμφωνία με τους Βουλγάρους ανανεώθηκε αργότερα. Οι Βούλγαροι μάλιστα βοήθησαν το Λέοντα Γ΄ να αντιμετωπίσει τους Άραβες επιδρομείς μπροστά στα τείχη της Κωνσταντινούπολης.

Τον 8ο αιώνα ο Κωνσταντίνος Ε΄ προσπάθησε με αλλεπάλληλες εκστρατείες να καταλύσει το Βουλγαρικό Κράτος. Η διεξαγωγή του πολέμου υπήρξε δυσχερής για τους Βουλγάρους, καθώς αντιμετώπιζαν μια μεγάλη

εσωτερική πολιτική κρίση που προκλήθηκε από τη σύγκρουση της αντιβυζαντινής με τη φιλοβυζαντινή παράταξη. Η παλαιά βουλγαρική αριστοκρατία ακολουθούσε αντιβυζαντινή πολιτική, ενώ το φιλοβυζαντινό κόμμα είχε τις ρίζες του στην εθνότητα που διαμορφωνόταν από την ανάμειξη των σλαβικών πληθυσμών με τις λαϊκές βουλγαρικές τάξεις. Η εξασθένηση των Βουλγάρων, αποτέλεσμα της εσωτερικής αυτής σύγκρουσης, συνέβαλε στην αποκατάσταση της βυζαντινής υπεροχής στη Χερσόνησο του Αίμου, αλλά ο αυτοκράτορας δεν μπόρεσε να πετύχει το σκοπό του.

Εσωτερικές ταραχές στη Βουλγαρία

Αυτό το χρόνο (763) οι Βούλγαροι επαναστάτησαν και σκότωσαν τους κυρίους τους που κατάγονταν από τη βασιλεύουσα δυναστεία και όρισαν κύριο τους τον κακόβουλο Τελέτζη που ήταν τριάντα χρονών. Τότε πολλοί Σλάβοι τράπηκαν σε φυγή και προσχώρησαν στον αυτόκράτορα που τους εγκατέστησε στον ποταμό Αρτάνα της Βιθυνίας.

(Μετά τη νίκη του βυζαντινού στρατού επί του Τελέτζη και των σλάβων συμμάχων του στην πεδιάδα της Αγκιιάλου στις 30 Ιουνίου 763) οι Βούλγαροι στασίασαν και σκότωσαν τον Τελέτζη μαζί με τους άρχοντες του (δηλαδή τους βογιάρους του) και έβαλαν στη θέση του το Σαβίνο, γαμπρό του παλιού κυρίου τους Κορμεσίου. Μόλις όμως ο Σαβίνος, χωρίς καθυστέρηση, έστειλε μήνυμα στον αυτοκράτορα, ζητώντας ειρήνη, οι Βούλγαροι συγκάλεσαν λαϊκή συνέλευση και αντιστάθηκαν με πείσμα στα σχέδια του, λέγοντας, “εξαιτίας σου η Βουλγαρία κινδυνεύει να υποδουλωθεί στους Ρωμαίους”. Τότε

ξέσπασε επανάσταση και ο Σαβίνος κατέφυγε στο κάστρο της Μεσημβρίας και προσχώρησε στον αυτοκράτορα. Οι Βούλγαροι έβαλαν στη θέση του ως κύριο τους τον Παγάνο.

Θεοφάνης, Χρονογραφία, έκδ. C. de Boor, τόμ. Ι, Λειψία 1883, 432-433.

γ. Η Βουλγαρία υπό τον Κρούμο

Η Βουλγαρία ισχυροποιήθηκε σημαντικά στις αρχές του 9ου αι., όταν προσάρτησε πρώην αβαρικά εδάφη. Τις εχθροπραξίες ανάμεσα στους Βουλγάρους και τους Βυζαντινούς εγκαινίασε ο χάνος Κρούμος με την κατάκτηση της Σαρδικής (Σόφιας) και την εξόντωση των υπερασπιστών της (809). Ο αυτοκράτορας Νικηφόρος Α΄ εξεστράτευσε τότε κατά των Βουλγάρων και προχώρησε βαθιά στη βουλγαρική επικράτεια. Αλλά η επιχείρηση είχε τραγική γι αυτόν έκβαση. Στις διαβάσεις του Αίμου ο στρατός του εκμηδενίστηκε ολοκληρωτικά. Ο ίδιος ο αυτοκράτορας έπεσε στο πεδίο της μάχης. Σύντομα ο Κρούμος επανέλαβε τις επιχειρήσεις του, κατακτώντας λιμάνια του Ευξείνου Πόντου. Η εμφάνιση του μπροστά στα τείχη της Κωνσταντινούπολης αποτέλεσε το αποκορύφωμα των επιθετικών ενεργειών του. Όμως ο βούλγαρος ηγεμόνας πέθανε ξαφνικά (814) και έτσι το Βυζάντιο απαλλάχθηκε από έναν ισχυρό αντίπαλο. Ο διάδοχος του Κρούμου Ομουρτάγ συνήψε 30ετή συνθήκη ειρήνης. Μετά τη σύναψη της ειρήνης αυτής, στα βυζαντινοβουλγαρικά σύνορα επικράτησε, σχεδόν ως τα τέλη του αιώνα, αδιατάρακτη ειρήνη.

Το Πρώτο Βουλγαρικό Κράτος.

.....	Το κράτος του Ασπαρούχ περί το 680
— — — — —	Το κράτος του Κρούμο» και του Ομουρτάγ περί το 814
—————	Το κράτο του Συμεών (893-927)

δ. Η οργάνωση του Βουλγαρικού Κράτους

Η δομή του Βουλγαρικού κράτους ως τον 9ο αι. χαρακτηρίζεται από τη διαφορετική συμμετοχή στη διακυβέρνηση της χώρας των δύο φυλετικών στοιχείων που συνέθεταν τον πληθυσμό του, δηλαδή των Πρωτοβουλγάρων και των σλαβικών φυλών, που είχαν εγκατασταθεί στην επικράτεια του και είχαν οργανωθεί σε σκλαβηνίες. Ο χάνος* και η πρωτοβουλγαρική αριστοκρατία καθόριζαν την κρατική πολιτική, ενώ οι αρχηγοί των σκλαβηνιών διατηρούσαν στις περιοχές τους μια ορισμένη αυτονομία και συμμετείχαν ως ένα βαθμό μόνο στη διοίκηση. Υπήρχε, με άλλα λόγια, μια δυαρχία που αντιστοιχούσε στον εθνικό-φυλετικό διϋσμό της χώρας.

Στη διάρκεια όμως του 9ου αι. ενισχύθηκε η κεντρική εξουσία, ενώ σταδιακά υποχώρησε η δύναμη των αρχηγών των σλαβικών φυλών. Από την άλλη πλευρά η αριθμητική υπεροχή των Σλάβων είχε ως αποτέλεσμα τον εκσλαβισμό των Βουλγάρων. Έτσι, οι Σλάβοι υποτάχθηκαν πολιτικά στην πρωτοβουλγαρική αριστοκρατία, αλλά αφομοίωσαν εθνολογικά τους ουννικής καταγωγής Βουλγάρους.

Ερωτήσεις

- 1. Ποιο ήταν το μεγαλύτερο εσωτερικό πρόβλημα που αντιμετώπιζε το Πρώτο Βουλγαρικό Κράτος; Πότε και πώς λύθηκε το πρόβλημα αυτό;**
- 2. Εκτός από τον πόλεμο και την επίσημη διπλωματία, με ποιους άλλους τρόπους ασκούσε το Βυζαντινό κράτος την εξωτερική πολιτική του; Συμβουλευτείτε το σχετικό παράθεμα.**

8. Το Φραγκικό Κράτος υπό τις δυναστείες των Μεροβιγγείων και των Καρολιδών

α. Η εποχή των Μεροβιγγείων και η κρίση του Φραγκικού κράτους

Το σημαντικότερο “βαρβαρικό” κράτος της Δυτικής Ευρώπης ήταν το εκχριστιανισμένο Βασίλειο των Φράγκων, που ίδρυσε ο Χλωδοβίκος, ο γενάρχης της δυναστείας των Μεροβιγγείων (τέλος 5ου-αρχές 6ου αι.) Στα χρόνια των διαδόχων του ξέσπασαν εμφύλιοι πόλεμοι, με αποτέλεσμα το Φραγκικό Κράτος να διασπαστεί. Η κρίση επηρέασε συνολικά τον πολιτισμό των Φράγκων, ιδιαίτερα όμως την οικονομία τους, με την υποχώρηση του εμπορίου και της βιοτεχνίας, την εγκατάλειψη του οδικού δικτύου και την παρακμή των πόλεων. Έτσι, στα τέλη του 7ου και στις αρχές του 8ου αι. το πολιτικό σύστημα που εγκαθίδρυσαν οι Μεροβίγγειοι οδήγησε στην αποδυνάμωση του θεσμού της βασιλείας και στην ανάδειξη περιφερειακών πολιτικών δυνάμεων. Μία από αυτές ήταν και η εκκλησία.

β. Οι Καρολίδες και η ακμή της φραγκικής δύναμης

Στο Φραγκικό κράτος ιδιαίτερα σημαντικό ήταν το αξίωμα του **αυλάρχη*** (*majordomus*), το οποίο απέκτησε νέο κύρος, όταν ο αυλάρχης Κάρολος Μαρτέλος αναχαίτισε την προέλαση των Αράβων στο Πουατιέ της Γαλλίας (732). Ο Κάρολος Μαρτέλος, γόνος μιας ισχυρής αριστοκρατικής οικογένειας, υπήρξε ο ιδρυτής μιας νέας δυναστείας, της δυναστείας των Καρολιδών, που διαδέχθηκε τους Μεροβίγγειους υπό τις εξής συνθήκες: Ο πάπας, απειλούμενος από τους Λογγοβάρδους που ετοιμάζονταν να βαδίσουν κατά της Ρώμης, αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το Βυζάντιο και να προσεταιριστεί

τους Φράγκους, στέφοντας το γιο του Καρόλου Μαρτέλου Πιπίνο ελέω Θεού βασιλέα* των Φράγκων (754). Η παπική ευλογία προσέδωσε στη φραγκική βασιλεία μεγάλο ηθικό κύρος και με τη στέψη αυτή επικράτησε στην Ευρώπη η αντίληψη της ελέω Θεού βασιλείας.

Ο Πιπίνος Α΄, ως αντάλλαγμα, δώρισε στην Αγία Έδρα την περιοχή από τη Ραβέννα μέχρι τη Ρώμη, η οποία κατέστη ο πυρήνας του Παπικού Κράτους. Ο Πιπίνος και οι γιοι του ονομάστηκαν πατρίκιοι των Ρωμαίων, τίτλος που συνεπαγόταν την υποχρέωση του βασιλικού οίκου να προστατεύει τη Ρώμη. Έτσι, ο παπισμός συνδέθηκε στενά με το Βασίλειο των Φράγκων, ενώ το χάσμα μεταξύ Ανατολής και Δύσης, που είχε αρχίσει να ανοίγει όταν κηρύχθηκε η εικονομαχία, έγινε τώρα πολύ βαθύ.

Όταν πέθανε ο Πιπίνος, το Φραγκικό Βασίλειο περιλάμβανε τη σημερινή Γαλλία και ένα μέρος της σημερινής Γερμανίας, Ο διάδοχος του Κάρολος ο Μέγας (Καρλομάγνος) κατέκτησε πολλά εδάφη και επεξετείνε σημαντικά την επικράτεια του.

Για να ενισχύσει την εσωτερική οργάνωση του κράτους του ο Κάρολος πήρε τα ακόλουθα μέτρα:

1. Διαίρεσε τη φραγκική επικράτεια σε 200 περίπου κομητείες. Οι κομήτες ασκούσαν, με τη βοήθεια των επισκόπων τη στρατιωτική και πολιτική διοίκηση, και συχνά ήταν δικαστές και φοροεισπράκτορες.

2. Καθιέρωσε το θεσμό των βασιλικών απεσταλμένων, οι οποίοι θα επέβλεπαν την εφαρμογή των νόμων και των διαταγμάτων που εξέδιδε.

3. Προχώρησε σε εκκλησιαστική μεταρρύθμιση που συμπλήρωσε τη διοικητική μεταρρύθμιση. Η Εκκλησία απετέλεσε από τότε παράγοντα συνοχής και ενότητας.

γ. Το πρόβλημα των δύο αυτοκρατοριών

Η ανάμειξη του Καρόλου στα πράγματα της Ιταλίας χρονολογείται από το 774, όταν εκείνος κατέλυσε το κράτος των Λογγοβάρδων. Με την επιτυχία αυτή το Φραγκικό Κράτος ισχυροποιήθηκε, υποσκελίζοντας τα παλαιότερα γερμανικά βασίλεια, και η εξουσία του Καρόλου αναβαθμίστηκε: έγινε μια ισχυρή βασιλεία, που εξουσίαζε ένα κράτος με πολλούς λαούς.

Η Βυζαντινή Αυτοκρατορία επιδίωξε αρχικά να προσεγγίσει διπλωματικά το νέο αντίπαλο της. Το 781 τελέστηκαν με κάθε επισημότητα οι αρραβώνες του Κωνσταντίνου ΣΤ΄ με τη Ροτρούδη, κόρη του Καρόλου. Αλλά οι σχέσεις των δύο κρατών οδηγήθηκαν σε ρήξη και το συνοικέσιο τελικά ακυρώθηκε. Αργότερα, εσωτερικές διαμάχες ανάγκασαν τον πάπα Λέοντα Γ΄ να ζητήσει τη βοήθεια του Καρόλου, υποσχόμενος να τον στέψει αυτόκράτορα. Ο φράγκος βασιλιάς αποδέχθηκε την πρόταση.

Την ημέρα των Χριστουγέννων του έτους 800, στην εκκλησία του Αγίου Πέτρου στη Ρώμη, ο Κάρολος στέφθηκε, σύμφωνα με το βυζαντινό τυπικό, **Μέγας και ειρηνοποιός αυτοκράτωρ, κυβερνήτης του Ρωμαϊκού Κράτους**, υπό τις επευφημίες του λαού και του κλήρου. Ο Κάρολος όμως δεν επέλεξε τη Ρώμη, αλλά το Άαχεν ως έδρα του. Εκεί ανήγειρε ένα ανάκτορο, το παρεκκλήσιο του οποίου διακοσμήθηκε με έργα τέχνης από τη Ραβέννα και την υπόλοιπη Ιταλία.

Η στέψη του Καρόλου είχε ως αποτέλεσμα να συνυπάρχουν αντιμέτωπες από το 800 και εξής δυο αυτοκρατορίες, μία ανατολική και μία δυτική. Γι' αυτό το λόγο η στέψη θεωρήθηκε από τους Βυζαντινούς ως σκάνδαλο και σφετερισμός των νομίμων και αποκλειστικών δικαιωμάτων τους στη ρωμαϊκή κληρονομιά και κυρίως του δικαιώματος χρήσης του όρου βασιλεύς των Ρωμαϊ-

ων. Η διάσταση μεταξύ Ανατολής και Δύσης επεκτάθηκε τώρα και στην πολιτική σφαίρα. Η οικουμένη διασπάστηκε γλωσσικά, πολιτικά και θρησκευτικά σε δύο αντίπαλους κόσμους.

Οι Βυζαντινοί ανέμεναν ότι ο Κάρολος θα επιχειρούσε να υποτάξει την Ανατολική Αυτοκρατορία. Ο τελευταίος όμως επιδίωξε και πέτυχε το συμβιβασμό με το βυζαντινό αυτοκράτορα ύστερα από δύσκολες και μακρές διαπραγματεύσεις.

Ο Άγιος Πέτρος παραδίδει στον πάπα Λέοντα Γ' το μανδύα (pallium) και στο βασιλέα (rex) Καρλομάγνο μια σημαία. (Μωσαϊκό στο Ανάκτορο του Λατερανού, χρονολογούμενο πριν από τις 25 Δεκεμβρίου του 800).

Η στέψη του Καρλομάγνου από τη σκοπιά των Φράγκων

Επειδή δεν υπήρχε πια αυτοκράτορας στο έθνος των Ελλήνων και η αυτοκρατορική εξουσία βρισκόταν στα χέρια μιας γυναίκας, φάνηκε σωστό στον ίδιο τον πάπα Λέοντα και σ' όλους τους άγιους πατέρες που πήραν

μέρος στη σύνοδο να δώσουν τον τίτλο του αυτοκράτορα στο βασιλιά των Φράγκων Κάρολο, που έχει στην κυριαρχία του την πόλη της Ρώμης, όπου συνήθιζαν πάντα να εδρεύουν οι καίσαρες, και τις άλλες πόλεις της Ιταλίας, της Γαλλίας και της Γερμανίας. Επειδή λοιπόν ο παντοδύναμος Θεός ευδόκησε να περάσουν όλες αυτές οι χώρες στην κυριαρχία του Καρόλου, οι κληρικοί της Συνόδου σκέφθηκαν ότι, σύμφωνα με το θέλημα του Θεού και το αίτημα όλων των Χριστιανών, εκείνος θα έπρεπε να έχει και τον τίτλο του αυτοκράτορα. Ο Κάρολος δεν ήθελε να εναντιωθεί σ' αυτό το θέλημα και, υποτασσόμενος ταπεινά στο θεό, καθώς και στην επιθυμία που εκφράστηκε από όλο το χριστιανικό κόσμο, δέχθηκε τη χειροτονία του από τον πάπα Λέοντα και, μαζί μ' αυτή, τον τίτλο του αυτοκράτορα.

Από τα Χρονικά του Lorsch (*Annates Laureshamenses*), *Monumenta Germaniae Historica*, τόμ. I, 37, μετ. Λ. Τσακτσίρας, στο: Λ. Τσακτσίρας-Z. Ορφανουδάκης- Μ. Θεοχάρη, *Ιστορία Ρωμαϊκή και Βυζαντινή*, ΟΕΔΒ, Αθήνα 1999, 183.

Η στέψη του Καρλομάγνου από τη σκοπιά των Βυζαντινών

Αυτό το χρόνο (800), στις 25 Δεκεμβρίου, ο ρήγας των Φράγκων Κάρολος στέφθηκε (αυτοκράτορας) από τον πάπα Λέοντα. Και ενώ σκόπευε να επιτεθεί με στόλο στη Σικελία, άλλαξε γνώμη και αποφάσισε να ζητήσει σε γάμο την αυτόκράτειρα Ειρήνη. Για το σκοπό αυτό έστειλε τον επόμενο χρόνο πρεσβευτές στο Βυζάντιο. Κι έφτασαν οι απεσταλμένοι του Καρόλου και του πάπα Λέοντος (στην Πόλη), ζητώντας από την Ειρήνη να παντρευτεί τον Κάρολο και έτσι να ενωθεί η Ανατολή με τη Δύση. Κι εκείνη θα δεχόταν αν δεν την εμπόδιζε ο Αέτι-

ος, που είχε μεγάλη δύναμη και σκόπευε να κάνει αυτοκράτορα τον αδελφό του. Τον επόμενο χρόνο (802), τον Οκτώβριο, ο Νικηφόρος, πατρίκιος και γενικός λογοθέτης, έγινε αυτόκράτορας διώχνοντας την αυγούστα Ειρήνη.

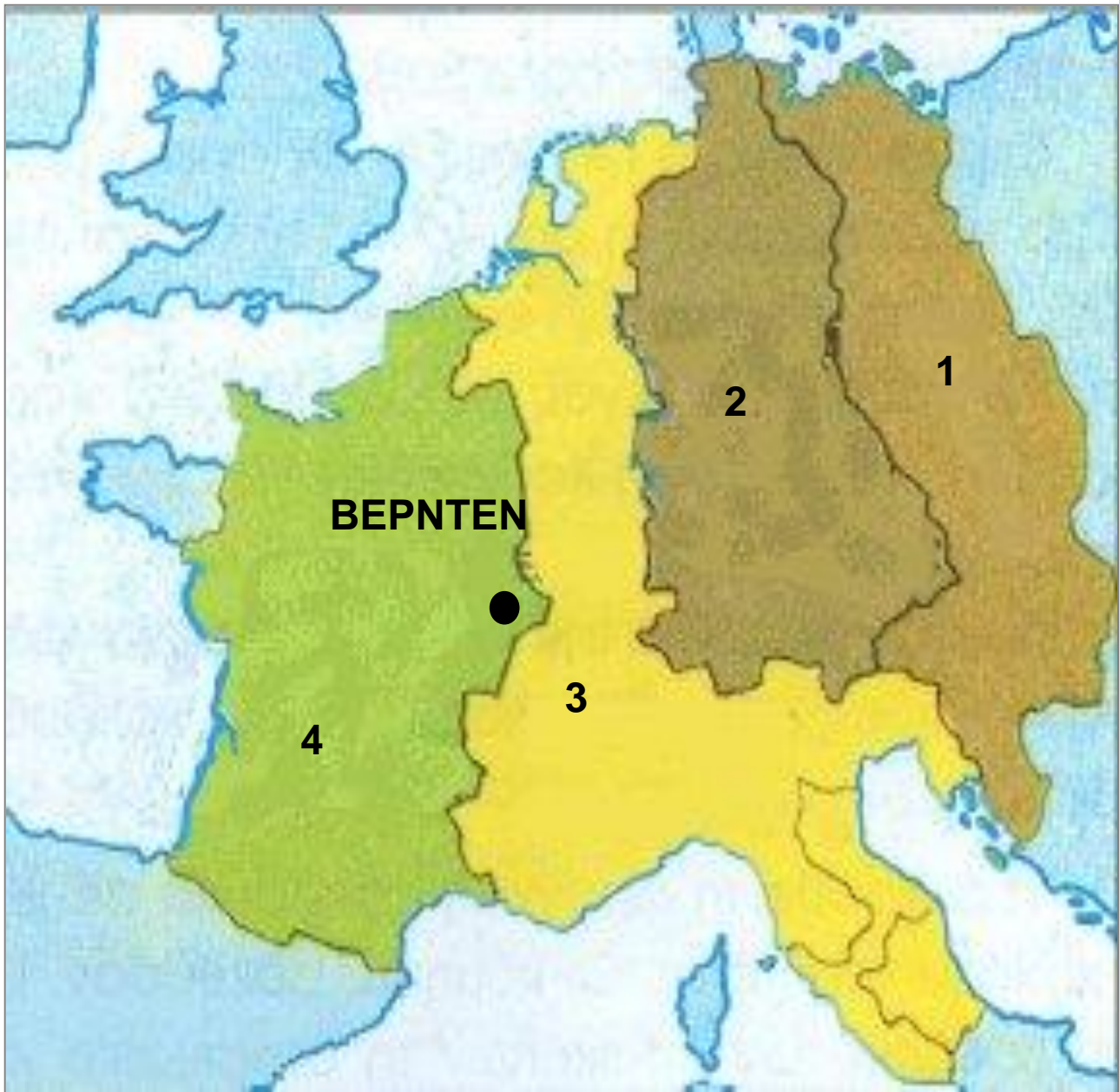
Θεοφάνης, Χρονογραφία, έκδ. C. de Boor, τόμ. 1, Λειψία 1883, 475-476.

δ. Η διάσπαση της Αυτοκρατορίας του Καρόλου

Η δυναστεία των Καρολιδών συνένωσε το μεγαλύτερο μέρος του χριστιανικού κόσμου της Δ. Ευρώπης (Γαλατία, Γερμανία και Ιταλία). Η διοικητική ενότητα του ετερογενούς αυτού κράτους άρχισε όμως να κλονίζεται, όταν εξέλιπε η επιβλητική προσωπικότητα του Μεγάλου Καρόλου.

Ο διάδοχος του τελευταίου, Λουδοβίκος ο Ευσεβής, διέπραξε λάθη που έπληξαν σοβαρά το κύρος της αυτοκρατορικής εξουσίας. Μετά το θάνατο του, το 840, οι τρεις γιοι του (Λουδοβίκος, Κάρολος Φαλακρός και Λοθάριος) διένειμαν, με τη συνθήκη του Βερντέν (843), την κληρονομιά του. Ο πρώτος έλαβε τα εδάφη ανατολικά του Ρήνου, ο δεύτερος περιοχές της σημερινής Γαλλίας και ο τρίτος μια ζώνη που εκτεινόταν από το σημερινό Βέλγιο μέχρι την κεντρική Ιταλία.

Οι τρεις αυτές εδαφικές ενότητες επρόκειτο να αποτελέσουν τη βάση σχηματισμού τριών από τα μεγαλύτερα κράτη της σύγχρονης Ευρώπης, της Γερμανίας, της Γαλλίας και της Ιταλίας.

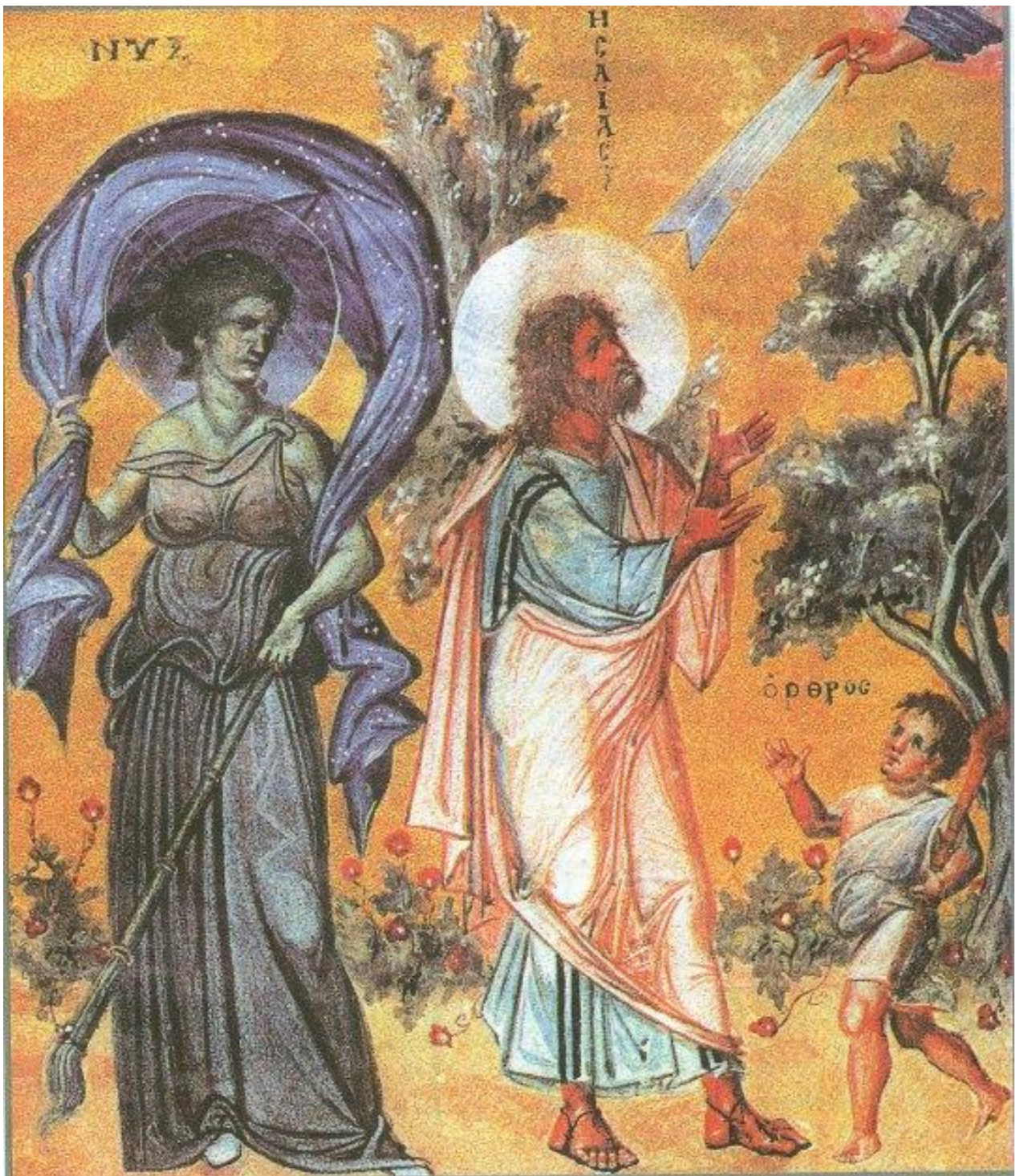

Η διαίρεση του Φραγκικού Κράτους βάσει της Συνθήκης του Βερντέν (843).

1. (υποτελή εδάφη)
2. ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ
3. ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΟΥ ΛΟΘΑΡΙΟΥ Α΄
4. ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΤΟΥ ΦΑΛΑΚΡΟΥ

Ερωτήσεις

1. Πώς είδαν οι Δυτικοί και πώς οι Βυζαντινοί την αυτοκρατορική στέψη του Καρόλου; Να λάβετε υπόψη σας το περιεχόμενο του κεφαλαίου και τα δυο παραθέματα.
2. Σχολιάστε τη στάση του Καρλομάγνου απέναντι στο Βυζάντιο μετά τη στέψη του.
3. Ο χρονογράφος Θεοφάνης αναφέρει ότι σχεδιαζόταν γάμος μεταξύ Ειρήνης και Καρόλου, ώστε να συνενωθούν οι δύο αυτοκρατορίες. Ανεξάρτητα από το βαθμό αξιοπιστίας της πληροφορίας αυτής, ποια προβλήματα νομίζετε ότι θα προκαλούσε αυτή η επιλογή;

Η Νύχτα και ο Ὁρθρος, από την “Προσευχή του Ησαΐα”.
Λεπτομέρεια από εικονογραφημένο χειρόγραφο του
10ου αι. Παρίσι, Εθνική Βιβλιοθήκη. Η απεικόνιση της
Νύχτας παραπέμπει σε γυναικείες μορφές της Ελλη-
νορωμαϊκής τέχνης. Χαρακτηριστικό δείγμα της τέχνης
της Μακεδόνικης Αναγέννησης.

Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΑΚΜΗΣ: ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΕΡΜΑΤΙΣΜΟ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΑΣ ΩΣ ΤΟ ΣΧΙΣΜΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ (843-1054)

Επί Μακεδόνικης Δυναστείας, η Βυζαντινή Αυτοκρατορία φθάνει στη μέγιστη ακμή της. Ο συγκεντρωτισμός που επιτεύχθηκε με την οικονομική ανάπτυξη της Κωνσταντινούπολης, η κυριαρχία της αστικής αριστοκρατίας και η βαθμιαία αναδιοργάνωση του στρατού επέτρεψαν στο Βυζάντιο να ανακόψει τις αραβικές εισβολές και να περάσει στην αντεπίθεση. Χάρη στους επικούς αγώνες των μεγάλων στρατηγών-αυτοκρατόρων, Νικηφόρου Β΄ Φωκά, Ιωάννη Α΄ Τζιμισκή και Βασιλείου Β΄, το Βυζαντινό Κράτος κατόρθωσε να ανακτήσει τα μεγάλα νησιά του Αιγαίου και να κατακτήσει τη Συρία και τη Βουλγαρία. Το κύρος και η πολιτιστική ακτινοβολία του σε διεθνές επίπεδο φθάνουν τότε στο απόγειο τους.

Η σταθερότητα, εξάλλου, επέτρεψε τη βελτίωση της εσωτερικής οργάνωσης, την εύρυθμη λειτουργία της διοίκησης και την οικονομική ανάπτυξη. Τα αριστοκρατικά γένη των μεγάλων γαιοκτημόνων (Φωκάδες, Σκληροί, Δούκες) παραμένουν υπό τον έλεγχο της κεντρικής εξουσίας, η οποία προστατεύει την αγροτική κοινότητα από τις αρπακτικές διαθέσεις τους. Η πρακτική αυτή θα ανατραπεί επί των τελευταίων Μακεδόνων. Από τα μέσα του 11ου αι., εκδηλώνεται μεγάλη κρίση, λόγω και

της μεταβολής του συσχετισμού δυνάμεων σε διεθνές επίπεδο.

Όσον αφορά τη Δύση, εκεί, εξαιτίας των φοβερών επιδρομών των Βίκιγκς και των Ούγγρων, αλλά και της εξασθένησης της κεντρικής εξουσίας, αποκρυσταλλώνεται και προσλαμβάνει την κλασική του μορφή το σύστημα της φεουδαρχίας. Στο πλαίσιο της φεουδαρχίας οι κοινωνικές τάξεις συνδέονται μεταξύ τους με εξαρτήσεις που βασίζονται στο θεσμό της υποτέλειας-προστασίας.

1. Προοίμιο της ακμής του Βυζαντινού Κράτους (843-867)

Στη διάρκεια της βασιλείας του Μιχαήλ Γ΄ (842-867) επιτεύχθηκε αισθητή πρόοδος στον τομέα της παιδείας και της οικονομίας, ενώ σημειώθηκαν σημαντικές στρατιωτικές επιτυχίες κατά των Αράβων στη Μ. Ασία.

α. Ο εκχριστιανισμός των Σλάβων

Οι Βυζαντινοί, κατά την περίοδο αυτή, στράφηκαν προς το σλαβικό κόσμο και επιδίωξαν τον εκχριστιανισμό του. Έτσι, ύστερα από μια ανεπιτυχή επίθεση των Ρώσων κατά της Κωνσταντινούπολης (860), βυζαντινοί ιεραπόστολοι εναπόθεσαν τα πρώτα σπέρματα του Χριστιανισμού στο νεοσύστατο Ρωσικό Κράτος.

Επακολούθησε το 863 η αποστολή ιεραποστόλων στη Μοραβία, ύστερα από πρόσκληση του ηγεμόνα της χώρας Ραστισλάβου. Επικεφαλής της πρεσβείας τοποθετήθηκαν ο λόγιος και γνώστης της σλαβονικής, δηλαδή της αρχαίας σλαβικής γλώσσας, Κωνσταντίνος-Κυριλλος και ο αδελφός του Μεθόδιος από τη Θεσσαλονίκη. Ο Κωνσταντίνος επινόησε το λεγόμενο γλαγολιτικό αλφάβητο* και μετέφρασε την Αγία Γραφή στα σλαβονικά. Έτσι η Λειτουργία και το κήρυγμα στη Μοραβία άρχισαν να γίνονται στη σλαβονική γλώσσα. Στη Μοραβία οι δύο Θεσσαλονικείς εργάστηκαν με ακάματο ζήλο. Αργότερα οι μαθητές τους εκδιώχθηκαν από τη χώρα και ο φραγκικός κλήρος κυριάρχησε, αλλά ο βυζαντινός πολιτισμός, χάρη στο έργο των δύο αδελφών, πέτυχε να ριζώσει βαθιά. Οι Σλάβοι οφείλουν τις απαρχές της εθνικής φιλολογίας τους στους δύο αυτούς ιεραποστόλους. Στο ζήτημα του εκχριστιανισμού των Βουλγάρων το πατριαρχείο, σε συνεργασία με την αυτοκρατορική

εξουσία, έδρασε δυναμικά. Συγκεκριμένα, όταν οι Βούλγαροι ζήτησαν από τον πάπα ιεραποστόλους, το Βυζάντιο επενέβη αστραπιαία, για να αποτρέψει την ένταξη της γειτονικής χώρας στη σφαίρα επιρροής της Δύσης. Στρατός και στόλος απέκλεισαν τα σύνορα και τα παράλια της Βουλγαρίας και έτσι ο βούλγαρος ηγεμόνας Βόρης αναγκάστηκε να ενδώσει. Το 864 μάλιστα βαπτίστηκε στην Κωνσταντινούπολη με ανάδοχο τον αυτόκράτορα και έλαβε το όνομα Μιχαήλ.

β. Ο ανταγωνισμός μεταξύ των δύο Εκκλησιών και το Πρώτο Σχίσμα

Μετά την αποδοχή του βαπτίσματος από το Βούλγαρο ηγεμόνα, ο ελληνικός κλήρος προχώρησε στην οργάνωση της Βουλγαρικής Εκκλησίας σύμφωνα με τις υποδείξεις του πατριάρχη Φωτίου. Ο Βόρης συνέτριψε την αντίσταση των βουλγάρων ευγενών (βογιάρων)*, που έμεναν πιστοί στην εθνική θρησκεία, αλλά γρήγορα απογοητεύθηκε από το γεγονός ότι η διοίκηση της Εκκλησίας ανατέθηκε σε έλληνα επίσκοπο και στράφηκε εκ νέου προς τη Ρώμη. Με τη συμπαράσταση του αυτοκράτορα, ο πατριάρχης Φώτιος απέκρουσε και τη νέα επέμβαση της Ρώμης και κατηγόρησε τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία για θέματα λατρείας και εκκλησιαστικής τάξης, κυρίως όμως για το δόγμα ότι το Άγιο Πνεύμα εκπορεύεται και από τον Υιό (*filioque*). Το δόγμα αυτό τελικά απορρίφθηκε από τη Σύνοδο του 867 και ο πάπας Νικόλαος αναθεματίστηκε (Πρώτο Σχίσμα). Το βουλγαρικό ζήτημα διευθετήθηκε με απόφαση της Συνόδου που συγκλήθηκε το 870 στην Κωνσταντινούπολη: η Βουλγαρία θα υπαγόταν πλέον στη δικαιοδοσία του πατριαρχείου της Κωνσταντινούπολης.

Η ιεραποστολή στη Μοραβία

Εκείνες τις ημέρες ο σλάβος ηγεμόνας Ραστισλάβος έστειλε απεσταλμένους στον Αυτοκράτορα Μιχαήλ με το εξής μήνυμα: Εμείς οι Σλάβοι, όμως, είμαστε ένας απλοϊκός λαός και δεν υπάρχει κανένας που να μπορεί να μας διδάξει την αλήθεια και να μας εξηγήσει το αληθινό νόημα της Αγίας Γραφής. Γι' αυτό, αυτοκράτορα, στείλε μας έναν άνδρα ικανό να ανορθώσει όλη την αλήθεια". Τότε ο αυτοκράτορας είπε στο Φιλόσοφο: Ακούς τι λένε, φιλόσοφε; Κανείς άλλος εκτός από σένα δεν μπορεί να φέρει σε πέρας αυτό το έργο. Κοίτα εδώ υπάρχουν πολλά δώρα, πάρε τον αδελφό σου, τον ηγούμενο Μεθόδιο, και πήγαινε, γιατί και οι δύο είστε από τη Θεσσαλονίκη και οι Θεσσαλονικείς μιλούν σλαβικά". Τότε ο θεός αποκάλυψε στο φιλόσοφο τη σλαβική γραφή κι αυτός επινόησε αμέσως χαρακτήρες (γράμματα) και συνέθεσε ένα λόγο (αλφάβητο).

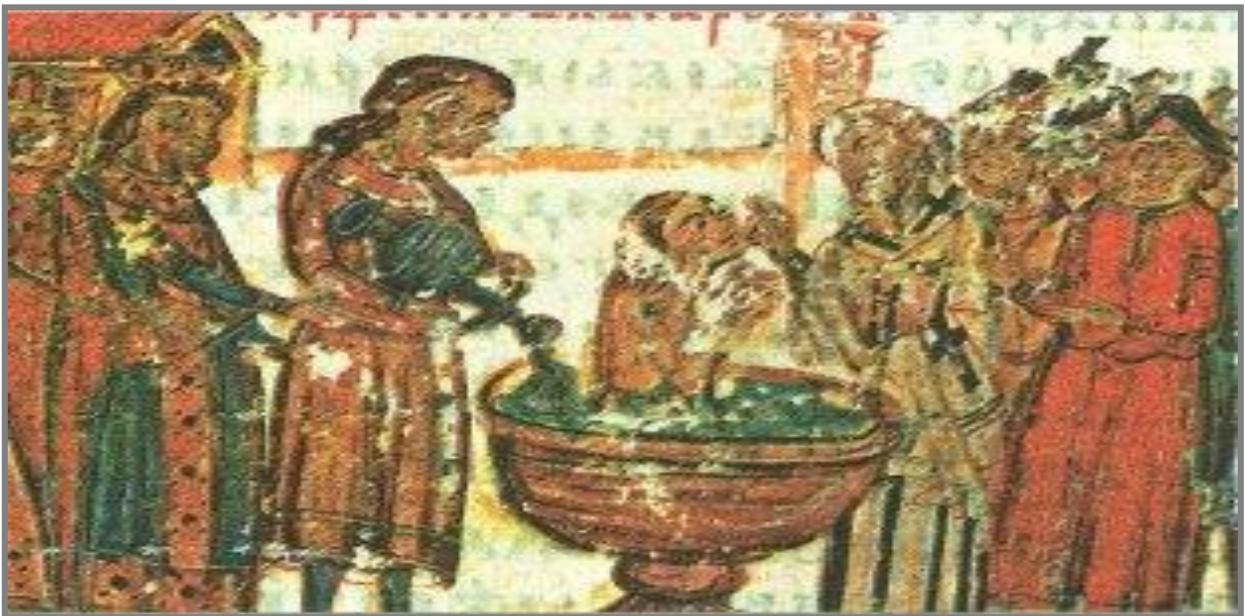
Ύστερα ξεκίνησε για το ταξίδι στη Μοραβία, παίρνοντας μαζί του και τον αδελφό του. Αυτός άρχισε να υποτάσσεται πειθήνια, να υπηρετεί το φιλόσοφο και να διδάσκει μαζί του. Όταν πέρασαν τρία χρόνια, επέστρεψαν και οι δύο από τη Μοραβία, αφού είχαν διδάξει πολλούς μαθητές.

Από το σλαβικό Βίο του Μεθοδίου , κεφ. 5, γερμ. μετ.
J.Bujnoch, Zwischen Rom und Byzanz, Slavische
Geschichtsschreiber, 1,
Γκρατς- Βιέννη-Κολονία 1958, 88-89.

Διαμαρτυρία του Φωτίου κατά τον πάπα

Άνδρες ασεβείς και απαίσιοι, άνδρες που αναδύθηκαν από το σκοτάδι, μιας και γεννήθηκαν στην Εσπερία (Δυτική Ευρώπη), επέπεσαν κατά του νεοπροσήλυτου στη χριστιανική ευσέβεια έθνους (δηλαδή των Βουλγάρων) σαν κεραυνός ή σεισμός ή σφοδρό χαλάζι ή, ακριβέστερα, σαν άγριο θηρίο στον αμπελώνα του Κυρίου (δηλαδή την Εκκλησία της Βουλγαρίας), και με δόντια και πόδια, δηλαδή με την αισχρή συμπεριφορά τους και τις κακοδοξίες τους, με θρασύτητα και τόλμη, τον άρπαξαν και τον λεηλάτησαν.

Δ. Α Ζακυθηνός, Βυζαντινή Ιστορία (324-1071), Αθήνα 1977, 238.

Η βάπτισή του βούλγαρου ηγεμόνα Βόρη (Μιχαήλ).
Μικρογραφία από
το σλαβονικό χειρόγραφο της Χρονογραφίας του
Κωνσταντίνου Μανασσή (Ρώμη, Βατικανή Βιβλιοθήκη).

Ερωτήσεις

1. Στο σχεδιασμό του εκχριστιανισμού των σλαβικών λαών οι βυζαντινές αρχές επέδειξαν σύνεση και διορατικότητα. Τεκμηριώστε την άποψη αυτή.
2. Ποιες διαφορές παρουσιάζουν οι τρόποι εκχριστιανισμού των Μοραβών, των Βουλγάρων και των Ρώσων;
3. Ποιες κατηγορίες εναντίον της Ρωμαϊκής Εκκλησίας διατυπώνει ο πατριάρχης Φώτιος στην επιστολή του; Πού οφείλεται κατά τη γνώμη σας η οξύτητα της διατύπωσής του;

2. Οικονομία

Η πόλη στα μάτια ενός περιηγητή (12 ος αι.)

Η Κωνσταντινούπολη είναι μία θορυβώδης πόλη: από όλες τις χώρες έρχονται εδώ άνθρωποι από στεριά και θάλασσα, για να εμπορευθούν. Σ' όλο τον κόσμο δεν υπάρχει παρόμοια πόλη έξω από τη Βαγδάτη, τη μεγάλη πόλη, που ανήκει στο Ισλάμ. Η Κωνσταντινούπολη έχει αναρίθμητα κτίρια. Χρόνο με το χρόνο οι φόροι από όλη την Ελλάδα (δηλαδή τις βαλκανικές επαρχίες) μεταφέρονται εδώ, όπου τα κάστρα είναι γεμάτα από μεταξωτά ενδύματα, πορφύρα και χρυσάφι. Τέτοια κτίρια, τέτοια πλούτη δεν υπάρχουν πουθενά αλλού στην Ελλάδα. Λέγεται ότι καθημερινά έσοδα της Πόλης, δηλαδή τα ενοίκια από τα δημόσια καταστήματα και οι δασμοί που επιβάλλονται στους εμπόρους που έρχονται από τη στεριά και τη θάλασσα, φθάνουν τα 20.000 χρυσά νομίσματα.

Βενιαμίν εκ Τουδέλης, στο : A. Sharf, Byzantine Jewry, Νέα Υόρκη 1973, 135.

Οι ιχθυοπράτες

1. Οι ιχθυοπράτες να διαμένουν στις μεγάλες καμάρες της πόλης πουλώντας τα ψάρια που έπιασαν φρέσκα, Κάθε καμάρα να έχει έναν επιστάτη, για να επιβλέπει πώς έγινε η αγορά στην άκρη της θάλασσας και πως γίνεται η εκποίηση των ψαριών. Για τις υπηρεσίες του να κερδίζει ένα **μιλιαρήσιον*** για κάθε χρυσό νόμισμα.
2. Δεν επιτρέπεται στους πωλητές να παστώνουν ή να πωλούν τα ψάρια στους ξένους, που ακολούθως τα μεταφέρουν στο εξωτερικό. Μόνο τα περισσευούμενα επιτρέπεται να παστωθούν, για να μη χαλάσουν.

3. Οι επιστάτες των ιχθυοπρατών πρέπει να έρχονται κάθε πρωί στον έπαρχο και να αναφέρουν πόσα λευκά ψάρια έπιασαν τη νύχτα, για να πωλούν τα ψάρια στους κατοίκους σύμφωνα με τους ορισμούς του. Όσοι τολμούν να ενεργούν αντίθετα στις διατάξεις να εκδιώκονται από το σύστημα, αφού δαρθούν και κουρευτούν.

Επαρχικόν Βιβλίον, 17, 1-4, εκδ, J. Koder, Βιέννη 1991, 126-128.

α. Οι δημογραφικές εξελίξεις και η αγροτική παραγωγή

Από τις αρχές του 9ου αιώνα παρατηρήθηκε αύξηση της αγροτικής παραγωγής και δημογραφική ανάκαμψη, κυρίως στις πόλεις, όπου, λόγω των περισσότερων δυνατοτήτων απασχόλησης, άρχισε να μεταναστεύει μέρος του αγροτικού πληθυσμού. Η τάση αυτή ενισχύθηκε στη διάρκεια του 10ου αι., επειδή τότε επεκτάθηκε η μεγάλη γαιοκτησία και αυξήθηκε η αγροτική φορολογία. Συγχρόνως υποχώρησαν οι επιδημίες. Η ακώλυτη, λοιπόν, φυσική αύξηση του αστικού πληθυσμού και η εσωτερική μετανάστευση, συνέβαλαν αποφασιστικά στη δημογραφική ανάκαμψη.

β. Το εμπόριο και η βιοτεχνία

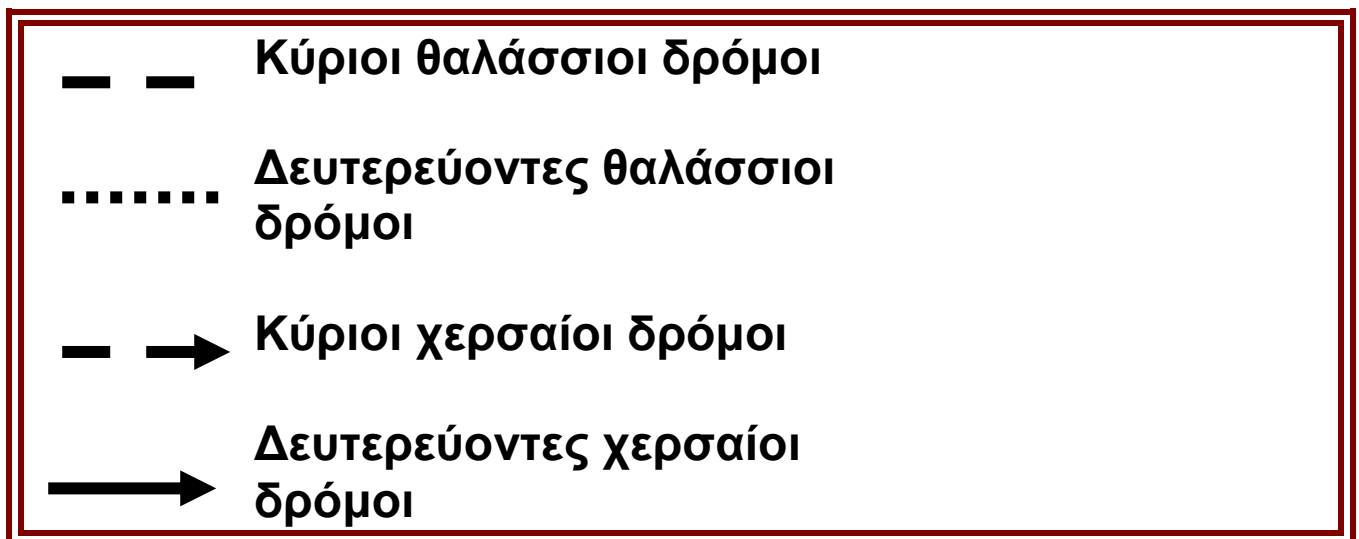
Κατά την ίδια περίοδο αναζωογονήθηκαν επίσης το εμπόριο και η βιοτεχνία. Οι χωρικοί επισκέπτονται όλο και πιο συχνά τα εμπορικά κέντρα, για να διαθέσουν στην αγορά το πλεόνασμα της παραγωγής τους και να αγοράσουν ό,τι δεν παράγουν οι ίδιοι. Ανάμεσα σ' αυτά τα κέντρα ξεχωρίζει η Κωνσταντινούπολη: με την εξαιρετική γεωπολιτική θέση της είναι κομβικό σημείο των μεγάλων εμπορικών δρόμων.

Μεγαλύτερη σημασία για την οικονομία έχουν αρχικά οι χερσαίοι δρόμοι, ενώ οι θαλάσσιοι αναπτύσσονται ιδιαίτερα από τη δεκαετία 960-970 και εξής, όταν ανακτώνται η Κρήτη, η Κύπρος και η βόρεια Συρία. Είναι η αρχή της μεγάλης ανάπτυξης του βυζαντινού εμπορίου: τώρα όλες οι μεγάλες χερσαίες και θαλάσσιες μεσογειακές αρτηρίες είναι υπό βυζαντινό έλεγχο.

Στις πόλεις ανθούν η κεραμική, η τέχνη της επεξεργασίας πολύτιμων λίθων, η βιοτεχνία λινών και μεταξωτών υφασμάτων και άλλες βιοτεχνίες. Σημαντικά κέντρα είναι η Χερσώνα, η Νικομήδεια, οι Σάρδεις, το Δυρράχιο, η Θήβα, η Αθήνα, η Κόρινθος και η Σπάρτη. Βιοτεχνικές δραστηριότητες αναπτύσσονται και στην ύπαιθρο, όπου καλύπτουν στοιχειώδεις ανάγκες του αγροτικού πληθυσμού. Εδώ λειτουργούν, για παράδειγμα, σιδηρουργεία, ενώ περιφερόμενοι σιδηρουργοί κατασκευάζουν και επισκευάζουν επί τόπου αγροτικά εργαλεία.

Εμπορικοί δρόμοι που συνδέουν
τη Μεσόγειο με την Ανατολή
(μέσα 11ου αι.)

γ. Τα αστικά επαγγέλματα

Μεταξύ 10ου και 11ου αι. αυξάνεται ο αριθμός των απασχολουμένων στο εμπόριο και στη βιοτεχνία. Πολυάριθμοι χειρώνακτες (μεταφορείς, αγωγιάτες, ναυτικοί και λιμενεργάτες) εργάζονται στις πόλεις και τα λιμάνια. Η ανάγκη να τραφεί ο πληθυσμός των αστικών κέντρων (οι χειρώνακτες, ο δήμος, δηλαδή οι φτωχοί και άνεργοι πολίτες, η ανώτερη τάξη και ο κλήρος) καθιστά το μικροεμπόριο και τα επαγγέλματα που αφορούν τη διατροφή κυρίαρχες οικονομικές δραστηριότητες στις μεγάλες πόλεις.

Τα αστικά, εμποροβιοτεχνικά κυρίως, επαγγέλματα είναι οργανωμένα σε προνομιούχα σωματεία, τα **συστήματα**, (συντεχνίες) η λειτουργία των οποίων διέπεται από αυστηρούς κανόνες (**Επαρχικόν Βιβλίον**) και εμποπτεύεται από τον **Έπαρχο της Πόλης** (δηλ. το διοικητή της). Τα συστήματα προμηθεύονται στην ίδια τιμή τις πρώτες ύλες και τα ξένα εμπορεύματα, αλλά είναι ελεύθερα να ρυθμίσουν τον όγκο της παραγωγής, το μισθό των υπαλλήλων και, ως ένα σημείο, την τιμή πώλησης των αγαθών. Αυστηρά ελέγχεται η ποιότητα και η διάθεση των πολύτιμων εμπορευμάτων, των οποίων η εξαγωγή από τη βυζαντινή επικράτεια απαγορεύεται. Τα μέλη των συστημάτων έχουν ποικίλα οικονομικά προνόμια και μπορούν να ασκούν πολιτική πίεση. Η εγγραφή στα συστήματα εξαρτάται από την αποδεδειγμένη επαγγελματική ικανότητα, ενώ η αποβολή συνοδεύεται από σωματικές ποινές. Αυτό ενισχύει τον κρατικό έλεγχο, ο οποίος επιδιώκει να διασφαλίσει όχι τόσο τα συμφέροντα των παραγωγών, όσο αυτά του ίδιου του κράτους και των καταναλωτών.

Ερωτήσεις

1. Ποιοι παράγοντες συνέβαλαν στην αύξηση του πληθυσμού της αυτοκρατορίας κατά την περίοδο των Μακεδόνων;
2. Να επισημάνετε τους λόγους άνθησης του εμπορίου και να αναφέρετε τα σπουδαιότερα οικονομικά κέντρα της αυτοκρατορίας.
3. Ποιες υποχρεώσεις είχε το “σύστημα” των ιχθυοπρατών; Πώς λειτουργούσε ο έλεγχος των συστημάτων και τι επιδιωκόταν, πρωτίστως μ’ αυτόν (σχετικό παράθεμα);

3. Κοινωνία

α. Η ανώτερη αριστοκρατία

Η σύνθεση της κυρίαρχης τάξης στο Βυζαντινό κράτος είχε αλλάξει ήδη από τον 8ο αιώνα: το κράτος από τότε κατέβαλε προσπάθειες, για να αντικαταστήσει τους παλιούς μεγαλογαιοκτήμονες με μια παλατιανή αριστοκρατία που μισθοδοτούνταν για τα αξιώματα που κατείχε. Οι οικογένειες των νέων γαιοκτημόνων συνέρρεαν τώρα στην Κωνσταντινούπολη, για να εξασφαλίσουν ένα προσοδοφόρο αξίωμα και να ενταχθούν στην αριστοκρατία αυτή.

Από τα τέλη του 10ου αι., η αριστοκρατία της γης και η αριστοκρατία των αξιωμάτων συνδέονται με επιγαμίες. Η κυρίαρχη τάξη ενοποιείται. Μέσα σ' αυτή την τάξη δεσπάζουν οι βασιλικοί, που μονοπωλούν τα κυριότερα στρατιωτικά και πολιτικά αξιώματα. Οι βασιλικοί κυριαρχούν πια κοινωνικά και οικονομικά στην Κωνσταντινούπολη και είναι ακόρεστοι για πλούτο, διότι γνωρίζουν ότι κάποια στιγμή μπορεί να χάσουν την αυτοκρατορική εύνοια.

Οι αγροτικές κοινότητες και ο δήμος υφίστανται την ασφυκτική πίεση των μεγάλων γαιοκτημόνων, των δυνατών, και περιέρχονται σταδιακά υπό την κηδεμονία και προστασία* τους.

Η αναχώρηση ενός φτωχού γεωργού

Κάποιου φτωχού γεωργού, την ώρα που όργωνε το χωράφι του, ξαφνικά το βόδι έπεσε στη γη και ψόφησε. Μην μπορώντας να υποφέρει τη ζημιά, άρχισε να κλαίει και να χτυπιέται από τη μεγάλη του λύπη, παραπονούμενος στο Θεό: “Κύριε, δεν είχα άλλο βιος ποτέ μου παρά μόνο αυτό το ζευγάρι, Τώρα πώς θα θρέψω τη γυναί-

κα μου και τα εννιά παιδάκια μου; Πώς θα πληρώσω τους φόρους στον αυτοκράτορα; Πώς θα ξεπληρώσω τα δάνεια μου; Ξέρεις, Κύριε μου, ότι το βόδι που ψόφησε ήταν χρεωμένο και δεν ξέρω τι να κάνω; Θα εγκαταλείψω λοιπόν το σπίτι μου και θα δραπετεύσω σε χώρα μακρινή, πριν το μάθουν οι χρεοφειλέτες μου και πέσουν επάνω μου σαν άγρια θηρία.

Βίος αγίου Φιλάρτου, εκδ,
M. Fourmy- H. Leroy, Byzantion 9 (1934) 117-119.

Δείπνο πλουσίων. Μικρογραφία χειρογράφου του 14ου αι.
(Παρίσι, Εθνική Βιβλιοθήκη).

β. Η μεσαιά τάξη

Στη διάρκεια του 10ου και του 11ου αι. διαμορφώνεται μια εμποροβιοτεχνική τάξη, η οποία αποτέλεσε την πηγή της αναμφισβήτητης ευημερίας του Βυζαντίου κατά την περίοδο αυτή. Αυτό αποδεικνύεται από την αύξηση της νομισματικής κυκλοφορίας (από το 10ο αι. και εξής). Την τάξη αυτή, που η ακμή της τοποθετείται στο πρώτο μισό του 11ου αιώνα, αποτελούσαν τολμηροί μεγαλέμποροι, οι οποίοι εγκατέλειπαν προσωρινά την οι-

κογένεια τους, για να επιχειρήσουν μακρινά ταξίδια και να εμπορευτούν τα πολύτιμα προϊόντα της Ανατολής (καρυκεύματα, πολύτιμους λίθους και υφάσματα), από τα οποία εξασφάλιζαν τεράστια κέρδη, Η τάξη των επιχειρηματιών, στη διάρκεια του 11ου αι., άρχισε να συμμετέχει ενεργά στην πολιτική ζωή της αυτοκρατορίας. Έτσι, απέκτησε τη δυνατότητα να ενθρονίζει και να εκθρονίζει αυτοκράτορες, όπως λ.χ. τον Μιχαήλ Ε΄ Καλαφάτη (1041-1042), ενώ τα μέλη της έγιναν δεκτά στο σώμα της Συγκλήτου.

γ. Η κοινωνία του χωριού και η πάλη κατά των δυνατών

Το βυζαντινό χωρίον* (κοινότητα), που εμφανίζεται κατά τον 6ο αι., συγκροτείται από διάφορες κοινωνικές ομάδες. Εδώ δεσπάζει ο ιερέας με το αδιαμφισβήτητο ηθικό κύρος του. Τη μεγαλύτερη οικονομική δύναμη κατέχουν, ωστόσο, οι δυνατοί, οι οποίοι ζουν, συχνά, κάπως απόμερα από το χωριό. Τον κορμό του πληθυσμού αποτελούν οι ελεύθεροι μικροϊδιοκτήτες, βοηθούμενοι συχνά από δούλους. Από τα τέλη του 8ου αι. σημειώνεται μια αποφασιστική στροφή στην εξέλιξη της αγροτικής κοινότητας. Οι κοινωνικές διαφορές εντείνονται και ευνοούν τη διαμόρφωση μιας νέας αριστοκρατίας, η οποία ανέρχεται στη διοικητική κλίμακα και πλουτίζει ταχύτατα. Οι μικροκαλλιεργητές, υπερφορτωμένοι από φόρους, προτιμούν να παραχωρήσουν τους κλήρους τους και να γίνουν πάροικοι* των δυνατών, παραιτούμενοι εκούσια από μια οδυνηρή ελευθερία.

Ο φόρος των γεωργών που εγκατέλειπαν τη γη τους επιβάρυνε τους γείτονες, οι οποίοι, αδυνατώντας να πληρώσουν, τρέπονταν και αυτοί σε φυγή. Η αλληλεγγύη των μελών της κοινότητας στράφηκε τελικά εναντίον τους.

Για τους λόγους αυτούς ο αγώνας κατά των δυνατών υπήρξε μια από τις σημαντικότερες πλευρές της εσωτερικής πολιτικής των Μακεδόνων. Το μεγαλύτερο πλήγμα για τους δυνατούς αποτέλεσε το **αλληλέγγυον**, νόμος που υποχρέωνε τους εύπορους γείτονες να καταβάλλουν τους φόρους των φτωχών αγροτών της κοινότητας.

Γεωργοί καλλιεργούν αμπελώνα. Μικρογραφία από Ευαγγέλιο, (Παρίσι Εθνική Βιβλιοθήκη).

**Οφέλη από την ύπαρξη
των μικροϊδιοκτητών
(Νεαρά του έτους 935)**

Το πλήθος των μικροϊδιοκτητών γης αποφέρει μεγάλα οφέλη στο κράτος με την καταβολή των κρατικών φόρων και την παροχή στρατιωτικών υπηρεσιών. Αυτά θα εκλείψουν, αν μειωθεί ο αριθμός των μικροκτηματιών.

I. Ζέπος-Π. Ζέπος,
Jus Graecoromanum,
Αθήνα 1931, τ. Α.209.

Ερωτήσεις

1. Ποιες αλλαγές σημειώθηκαν στη σύνθεση της αριστοκρατίας από τον 8ο μέχρι το 10ο αιώνα;
2. Ποιες ήταν οι αιτίες της αναχώρησης, και ποιους κινδύνους συνεπαγόταν η εξαφάνιση των ελεύθερων αγροτών και μικροϊδιοκτητών σύμφωνα με τα παραθέματα;
3. Ποια η σκοπιμότητα της θεσμοθέτησης του “αλληλέγγυου”;

4. Διοίκηση και νομοθεσία

α. Η διοίκηση

Στις αρχές του 10ου αι. ο αριθμός των θεμάτων αυξάνεται σημαντικά και απλουστεύεται η επαρχιακή πολιτική διοίκηση.

Αντίθετα, η κεντρική κρατική μηχανή αναπροσαρμόζεται διαρκώς και η υπαλληλική ιεραρχία γίνεται συνεχώς περισσότερο πολύπλοκη. Ιδρύονται νέες υπηρεσίες με νέα αξιώματα, ενώ τα παλαιότερα είτε παρακμάζουν είτε αλλάζουν περιεχόμενο. Η γραφειοκρατία φθάνει στο απόγειο της. Η πολύπλοκη αυτή διοίκηση ελέγχεται και κατευθύνεται από τη βούληση του αυτοκράτορα και επομένως επικρατεί απόλυτος συγκεντρωτισμός.

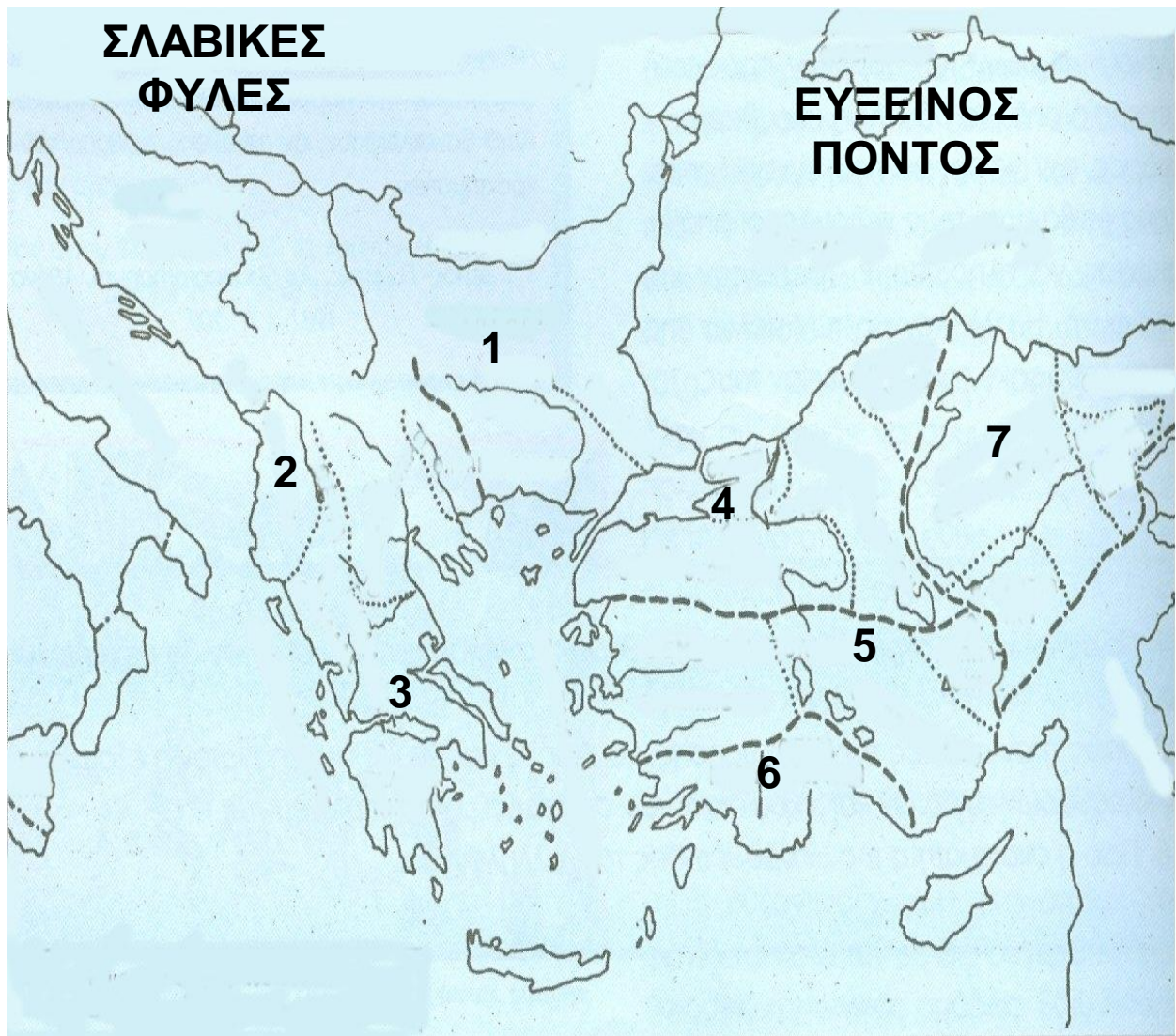
Ο αυτοκράτορας, εκλεκτός του θεού και προστατευόμενος της θείας Πρόνοιας, είναι η κεφαλή της δημόσιας διοίκησης, αρχηγός του στρατού, ανώτατος δικαστής και μοναδικός νομοθέτης, προστάτης της Εκκλησίας και φύλακας της Ορθοδοξίας. Η εξουσία του περιορίζεται μόνο από τις εντολές της ηθικής και της παράδοσης και δεσμεύεται από τους ισχύοντες νόμους, τους οποίους όμως μπορεί να καταργήσει, εκδίδοντας νέους.

Με τους Μακεδόνες εμπεδώνεται ένα αίσθημα δυναστικής σταθερότητας. Ακόμη και οι λεγόμενοι ευκλείς σφετεριστές ή κηδεμόνες αυτοκράτορες (Ρωμανός Λακαπηνός, Νικηφόρος Φωκάς, Ιωάννης Τζιμισκής) προσπάθησαν να μη θίξουν το αίσθημα αυτό, σεβόμενοι τα δικαιώματα των νομίμων αυτοκρατόρων και υιοθετώντας τίτλους, όπως βασιλεοπάτωρ, καίσαρ, συμβασιλεύς.

Χαρακτήρας, σκοποί και υποχρεώσεις της αυτοκρατορικής εξουσίας

Ο Αυτοκράτορας είναι η νόμιμη εξουσία και το κοινό αγαθό όλων των πολιτών. Δεν τιμωρεί από αντιπάθεια ούτε ευεργετεί από προσωποληψία, αλλά, όπως ένας αγωνοθέτης, απονέμει βραβεία. Ο αυτοκράτορας αποβλέπει με την αρετή του στο να διατηρεί και να διαφυλάσσει τα αγαθά, να ανακτά με την άγρυπνη δράση του τα χαμένα και να κατακτά με το ζήλο, με τη φροντίδα και τις δίκαιες νίκες του τα αγαθά που λείπουν. Ο αυτοκράτορας τηρεί και απαιτεί να εφαρμόζονται όσα είναι γραμμένα στη Θεία Γραφή, όσα δογματίσαν οι επτά άγιες οικουμενικές σύνοδοι και όσα προβλέπουν οι ισχύοντες ρωμαϊκοί νόμοι.

**Επαναγωγή (Εισαγωγή) , τίτλος Α', άρθρα 1,2 και 4,
Ι. Ζέπος - Π. Ζέπος, Jus Graecoromanum, Αθήνα 1931
τ. Β' 57-58.**

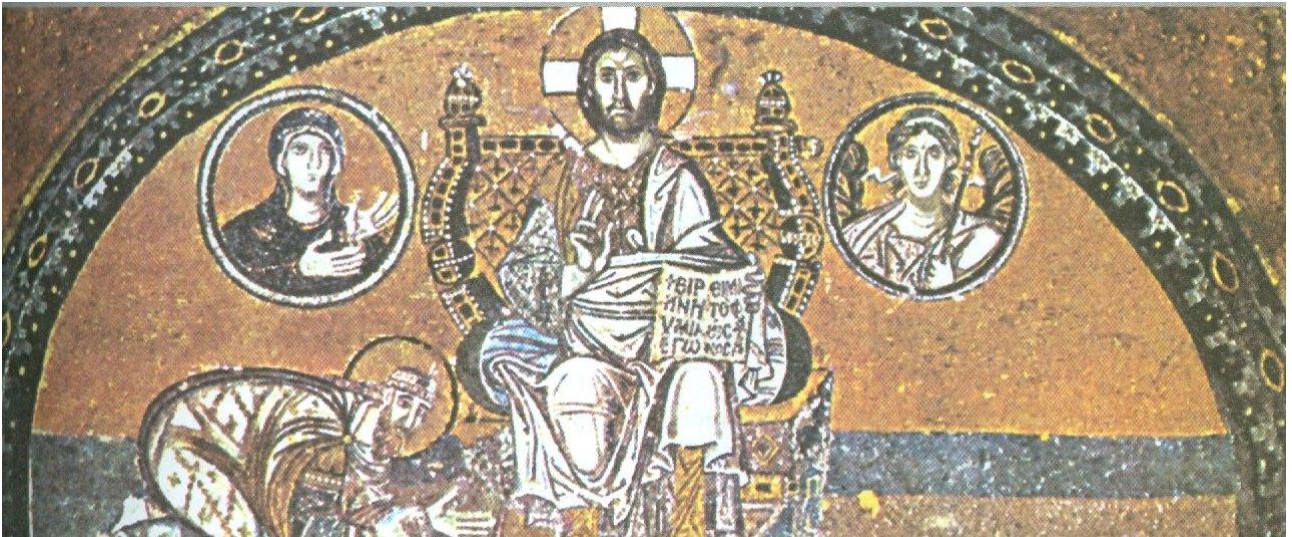

ΘΕΜΑΤΑ ΤΟ 8ο ΚΑΙ 9ο ΑΙΩΝΑ

— — — — — Θέματα το α΄ τρίτο του 8ου αι.

..... Διαίρεση των θεμάτων ως τον 9ο αι.

1. ΘΕΜΑ ΘΡΑΚΗΣ
2. Θ. ΔΥΡΡΑΧΙΟΥ
3. Θ. ΕΛΛΑΔΑΣ
4. Θ. ΟΨΙΚΙΟΥ
5. Θ. ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ
6. Θ. ΚΙΒΥΡΑΙΩΤΩΝ
7. Θ. ΑΡΜΕΝΙΩΝ

Ο Λέων Στ' γονυπετής παραλαμβάνει τη Θεία Σοφία από τον ένθρονο Χριστό. Ψηφιδωτό από το νάρθηκα της Αγίας Σοφίας στην Κωνσταντινούπολη. (τέλη 9ου αιώνα)

β. Οι σχέσεις Κράτους - Εκκλησίας

Αμφιλεγόμενο είναι το ζήτημα των σχέσεων Κράτους–Εκκλησίας. Υποστηρίχθηκε ότι το κράτος, επωφελούμενο από την εικονομαχία, υπέταξε τη Βυζαντινή Εκκλησία και ότι οι πατριάρχες μεταβλήθηκαν σε όργανα των εκάστοτε αυτοκρατόρων. Επισημαίνεται λ.χ. ότι αρκετοί πατριάρχες καθαιρέθηκαν (Φώτιος, Ιγνάτιος), ενώ δυο φορές το πατριαρχικό αξίωμα δόθηκε σε μέλη της αυτοκρατορικής οικογένειας. Μόνο στο δεύτερο μισό του 10ου αι. ο πατριάρχης Πολύευκτος κατέστησε την εξουσία του αρκετά ισχυρή και ανεξάρτητη, ώστε να επηρεάζει και τον ίδιο τον αυτοκράτορα.

Έχει όμως διατυπωθεί και η αντίθετη άποψη, κατά την οποία περιορίστηκε αισθητά η αυτοκρατορική εξουσία στο θρησκευτικό τομέα, ενώ το κύρος του πατριάρχη και της Εκκλησίας ενισχυόταν διαρκώς. Αν και η πλήρωση του πατριαρχικού θρόνου αποφασιζόταν από τον αυτοκράτορα, για το διορισμό και την καθαίρεση των εκκλησιαστικών λειτουργών ήταν απαραίτητη η

συγκατάθεση του κλήρου. Τέλος, η εκκλησιαστική σύνοδος είχε τον πρώτο λόγο σε εκκλησιαστικά και δογματικά θέματα.

γ. Η νομοθεσία

Με τα αξιόλογα νομοθετήματα της Μακεδόνικης Δυναστείας επιδιώχθηκε συνειδητά η απομάκρυνση από το Δίκαιο των Εικονομάχων και η επιστροφή στο Ρωμαϊκό Δίκαιο, με προσαρμογές όμως που υπαγόρευαν τα νέα κοινωνικά και πολιτικά δεδομένα.

Η αναθεώρηση του ισχύοντος δικαίου άρχισε με την έκδοση του Προχείρου Νόμου (870-879), πρακτικού εγχειριδίου που περιλάμβανε διατάξεις Δημοσίου και Αστικού Δικαίου. Ο Πρόχειρος Νόμος αντλεί πολλά στοιχεία από την Εκλογή* (νομικό έργο των Ισαύρων), παρά το γεγονός ότι ασκεί αρνητική κριτική σ' αυτήν. Σε μεγαλύτερο βαθμό επηρεάζεται από την Εκλογή η Επαναγωγή, μια συλλογή νομοθετημάτων που καθορίζουν με ακρίβεια τις αρμοδιότητες του αυτοκράτορα και του πατριάρχη, των δύο κεφαλών της οικουμένης, που συνεργάζονται στενά. Εμπνευστής της θεωρίας των δυο εξουσιών φαίνεται ότι ήταν ο Φώτιος.

Εργο της ίδιας εποχής ήταν επίσης τα Βασιλικά, η μεγαλύτερη νομική συλλογή της αυτοκρατορίας, η οποία στηρίχθηκε σε μεγάλο βαθμό στην ιουστινιάνεια νομοθεσία και για το λόγο αυτό αντανakλά κυρίως τις συνθήκες του 6ου αιώνα. Τις ιστορικές συνθήκες των αρχών του 10ου αιώνα αντικατοπτρίζουν κυρίως οι Νεαρές*, από τις οποίες φαίνεται ότι το κράτος ταυτίζεται πλέον με τον αυτοκράτορα και τη στρατιωτική και γραφειοκρατική μηχανή του, η οποία επηρεάζει άμεσα την αστική ζωή και οικονομία.

Οι στόχοι του Πρόχειρου Νόμου

Επειδή επιλογή έκαναν και άλλοι πριν από εμάς (οι Ίσαυροι με την Εκλογή), θα έλεγε, ίσως, κανείς ότι, επιδιώκοντας να είναι συνοπτική η παρούσα συλλογή, καταλήξαμε σε μία δεύτερη Εκλογή. Γιατί πρέπει να ξέρετε πως εκείνη δεν ήταν εκλογή, αλλά ανατροπή των καλών νομοθετημάτων, πράγμα που απέβαινε σε βάρος του κράτους και συνεπώς θα ήταν παράλογο να ισχύει ακόμα. Μάλιστα και πριν από εμάς αυτοκράτορες την είχαν απορρίψει, όχι βέβαια ολόκληρη, αλλά όπου χρειαζόταν. Ενώ η δική μας συλλογή έγινε, για να καταστήσει γνωστά τα καλά νομοθετήματα.

Προοίμιο Προχείρου Νόμου,
Ι. Ζέπος- Π. Ζέπος,
Jus Graecoromanum, Αθήνα,
1931, τομ. Β; 223-224.

Ερωτήσεις

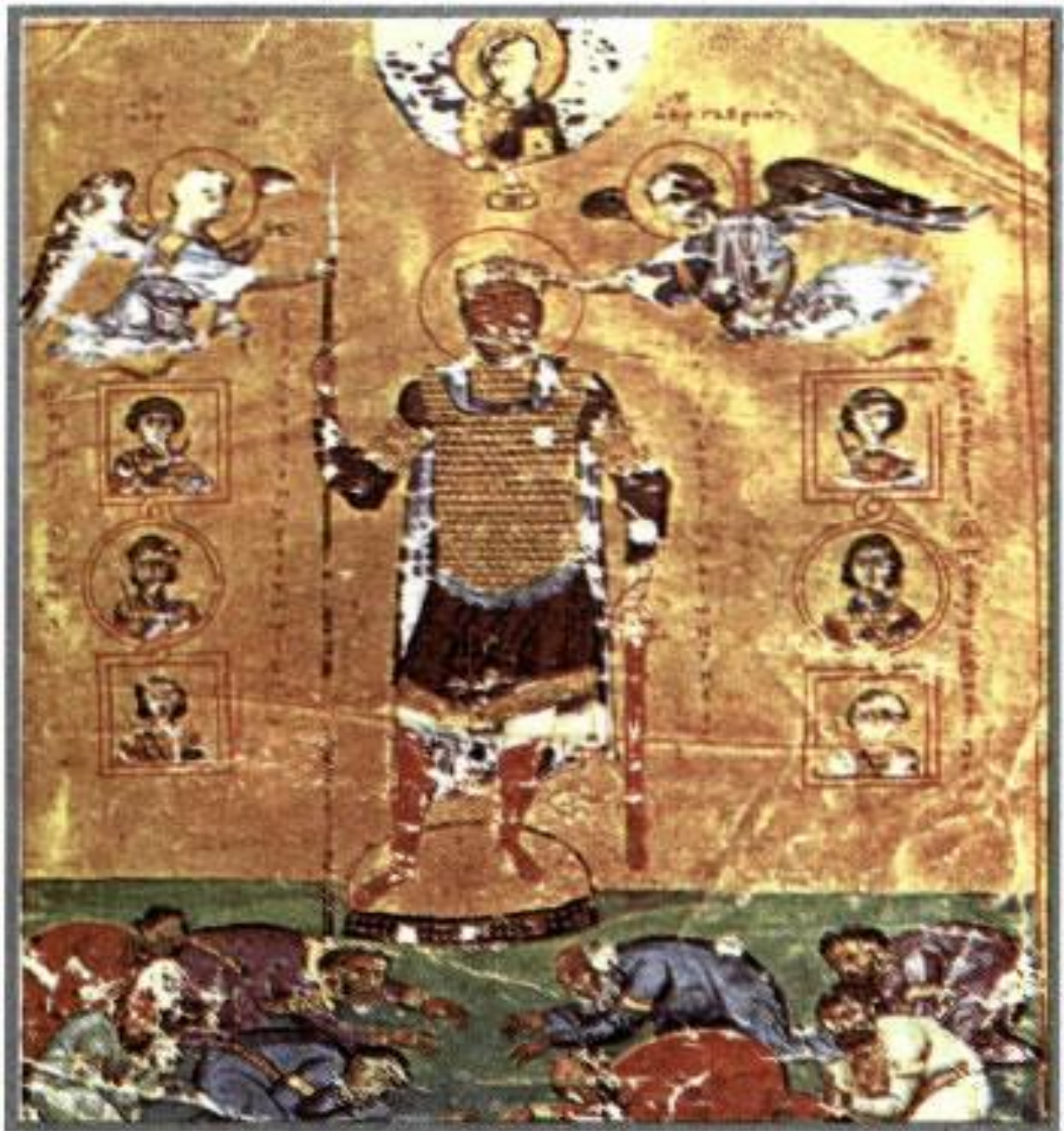
1. Ποιος ήταν ο χαρακτήρας της αυτοκρατορικής εξουσίας; Ποιο σημείο του πρώτου παραθέματος εκφράζει το βυζαντινό επεκτατισμό;
2. Ποια η σχέση Πολιτείας και Εκκλησίας στο Βυζάντιο;
3. Ποια είναι η σχέση Εκλογής και Πρόχειρου Νόμου (βλ. σχετικό παράθεμα);

5. Η διεθνής ακτινοβολία του Βυζαντίου

α. Η βυζαντινή διπλωματία

Σήμερα σε όλα τα κράτη υπάρχουν μόνιμες διπλωματικές αντιπροσωπεΐες άλλων κρατών (πρεσβείες και προξενεία) που ασχολούνται με διακρατικά προβλήματα. Αυτό δεν συνέβαινε στο Μεσαίωνα. Κάθε διακρατικό ζήτημα ρυθμιζόταν με ευκαιριακή αποστολή πρέσβων. Πάντως οι πρεσβευτές ήταν, σύμφωνα με το εθιμικό δίκαιο του Μεσαίωνα, πρόσωπα σεβαστά και απαραβίαστα, όπως και σήμερα. Για να στηρίξει την ασφάλειά του και τη διεθνή δύναμή του, το Βυζάντιο κατέφευγε συχνά στις υπηρεσίες μιας πολύ επιδέξιας διπλωματίας. Η βυζαντινή διπλωματία, εκτός από τη συχνότατη αποστολή πρέσβων σε ξένες χώρες, χρησιμοποιούσε ένα ευρύτατο φάσμα από τρόπους και μέσα, για να επιτύχει τους σκοπούς της. Τέτοια μέσα ήταν οι **χορηγίες** (σε χρήμα ή δώρα) στους ξένους ηγεμόνες, η **σύναψη συμμαχιών** (που βασίζονταν συχνά σε επιγαμίες) και **εμπορικών συνθηκών** και, το σπουδαιότερο, ο **εκχριστιανισμός άλλων λαών**.

Ο αυτοκράτορας χάραζε τις κατευθυντήριες γραμμές της εξωτερικής πολιτικής. Ο **Λογοθέτης*** του Δρόμου, στενός συνεργάτης του αυτοκράτορα, ήδη από τον 7ο αιώνα, ήταν υπεύθυνος για την υποδοχή ξένων πρεσβευτών, τον ορισμό των μελών των βυζαντινών πρεσβειών κ.ά.

Οι αντίπαλοι του Βασιλείου Β' προσκυνούν το θριαμβευτή αυτοκράτορα που δέχεται τα σύμβολα της εξουσίας του από τους αγγέλους. Μικρογραφία από χειρόγραφο ψαλτήρι των αρχών τον 11ου αιώνα (Βενετία, Μαρκιανή Βιβλιοθήκη).

Υποδοχή ξένου πρεσβευτή

Μπροστά στον αυτοκρατορικό θρόνο στεκόταν ένα χάλκινο, επιχρυσωμένο δέντρο, από το οποίο έβγαιναν φωνές διαφόρων πτηνών. Ο θρόνος του αυτοκράτορα ήταν με τόση τέχνη κατασκευασμένος, που, ενώ προς στιγμή βρισκόταν χαμηλά, ύστερα σηκωνόταν ψηλότερα και αμέσως μετά φαινόταν πανύψηλος. Τεράστια λιοντάρια, από ξύλο ή από μέταλλο επιχρυσωμένο, στέκονταν φρουροί του θρόνου και βρυχώνταν με ανοιχτό στόμα και κινούμενη γλώσσα, ενώ χτυπούσαν με την ουρά στο δάπεδο. Σ' αυτή την αίθουσα οδηγήθηκα μπροστά στον αυτοκράτορα στηριζόμενος στους ώμους δύο ευνούχων. Κατά την είσοδο μου τα λιοντάρια βρυχώνταν και τα πουλιά τιτίβιζαν.(...) Ύστερα από τριπλή προσκύνηση μπροστά στον αυτοκράτορα σήκωσα το κεφάλι και είδα τον αυτοκράτορα, ενώ προηγουμένως καθόταν σε ένα μικρό υπερυψωμένο θρόνο, να έχει ανυψωθεί σχεδόν ως την οροφή της αίθουσας και να είναι ντυμένος με άλλη στολή.

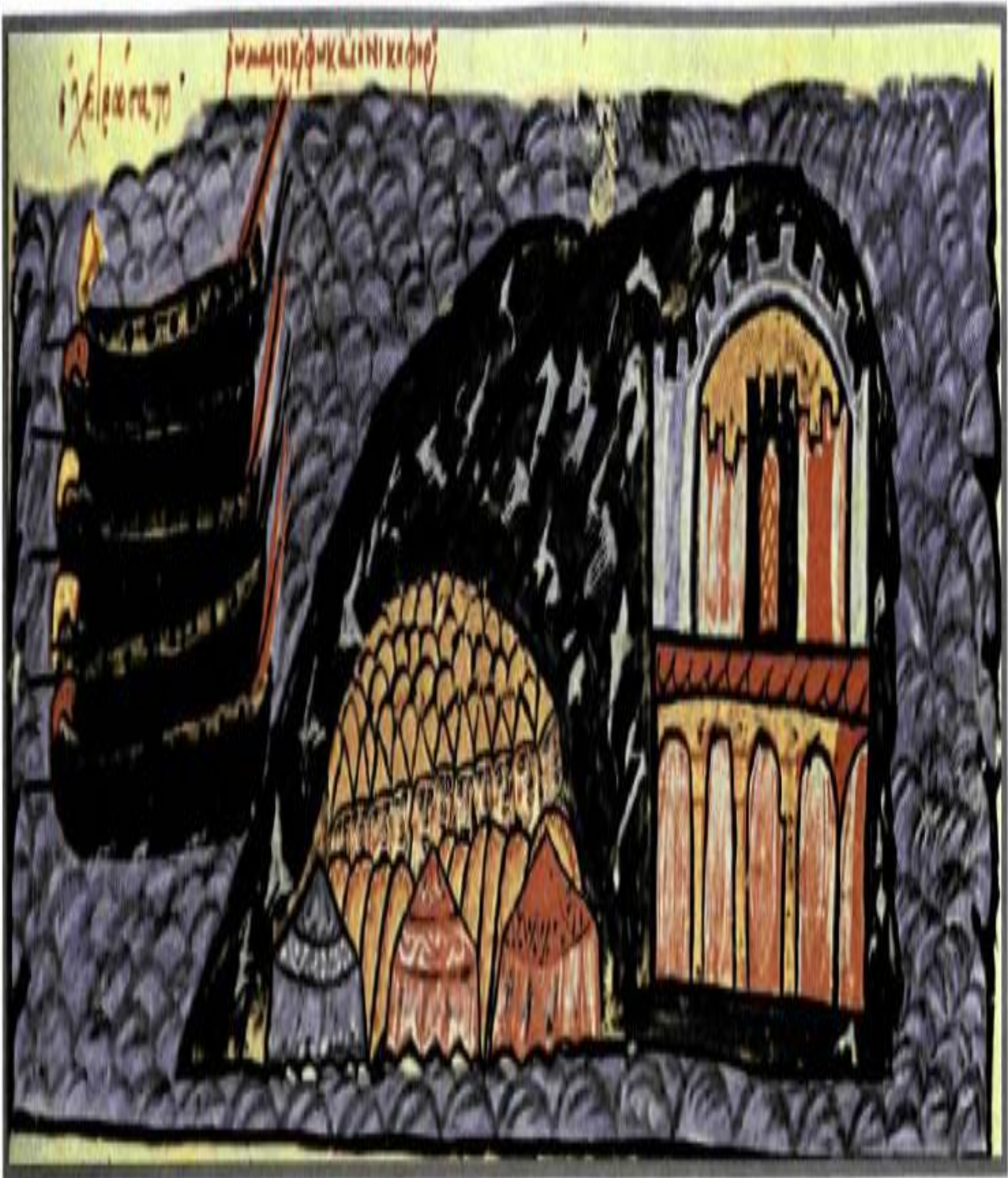
Λιουτπράνδος, Ανταπόδοσις, VI, 5.

β. Οι σχέσεις με τους Άραβες

Την εποχή αυτή η σφοδρότητα των αραβοβυζαντινών συγκρούσεων φθάνει στο αποκορύφωμά της. Σημαντική απώλεια για το Βυζάντιο υπήρξε η άλωση της Θεσσαλονίκης (904), η οποία οδήγησε τη βυζαντινή κυβέρνηση στη λήψη μέτρων για την ενίσχυση του βυζαντινού στόλου. Στα μέσα του 10ου αι. έδρασε ένας από τους μεγαλύτερους στρατηγούς του Μεσαίωνα, ο Ιωάννης Κουρκούας. Αποκορύφωμα των επιτυχιών του στρατηγού αυτού υπήρξε η άλωση της συριακής Έδεσσας (944) και η ανάκτηση του ιερού μανδηλίου, όπου, κατά την παράδοση, ήταν αποτυπωμένη η μορφή του Χριστού.

Οι επιτυχίες του Κουρκούα προετοίμασαν την ανάκτηση των μεγαλονήσων Κρήτης (961) και Κύπρου (965), η οποία συνέβαλε στο σημαντικό περιορισμό της πειρατικής δραστηριότητας του αραβικού στόλου. Οι μεγάλοι, τέλος, "στρατιωτικοί" αυτοκράτορες Νικηφόρος Φωκάς και Ιωάννης Τζιμισκής επεξέτειναν και πάλι τα σύνορα του Κράτους ως τη Συρία και την Παλαιστίνη. Η Κιλικία και η Συρία, όπου υπήρχαν ισχυρές βάσεις του αραβικού στόλου, προσαρτήθηκαν στο Βυζάντιο.

Ας σημειωθεί πάντως ότι οι σχέσεις με τους Άραβες δεν ήταν πάντα εχθρικές. Συχνά υπογράφονταν συνθήκες ειρήνης που επέτρεπαν την ανταλλαγή των αιχμαλώτων και την ανάπτυξη των πολιτιστικών επαφών και των εμπορικών ανταλλαγών.

Ο βυζαντινός στρατός υπό τον Νικηφόρο Φωκά αποβιβάζεται στον Χάνδακα (Ηράκλειο) και ανακαταλαμβάνει την Κρήτη από τους Άραβες (961). Μικρογραφία από τη Χρονογραφία του Ιωάννη Σκυλίτζη (Μαδρίτη, Εθνική Βιβλιοθήκη).

Η αραβοβυζαντινή συνθήκη του 969 (παρ. 20)
Όσον αφορά τη δεκάτη που επιβάλλεται σε αυτούς που έρχονται από τις χώρες των Ρωμαίων, οι τελωνειακοί υπάλληλοι του αυτοκράτορα συνεργάζονται με τους τελώνες του Καργκαβάι και του Μπακγιούρ (άραβες τοπάρχες της Συρίας). Σ' όλα τα εμπορεύματα, όπως χρυσάφι, ασήμι, ελληνικά χρυσούφанта μεταξωτά υφάσματα, οι αυτοκρατορικοί τελώνες επιβάλλουν τη δεκάτη. Στα συνήθη υφάσματα, τα λινά υφάσματα και τα μεταξωτά με λουλούδια διαφόρων χρωμάτων, τα ζώα και τα άλλα εμπορεύματα, είναι οι τελώνες του Καργκαβάι και του Μπακγιούρ εκείνοι που επιβάλλουν τη δεκάτη. Όλα τα υπόλοιπα δικαιώματα εισπράττονται ακολούθως από τους τελώνες του αυτοκράτορα.

M. Canard, *Histoire de la dynastie des Hamdanides de Jazira et de Syrie*, A, Παρίσι 1953, 835.

γ. Οι σχέσεις με τους Βουλγάρους

γ1. Οι Βούλγαροι υπό τον Συμεών

Ο εκχριστιανισμός των Βουλγάρων επηρέασε την πολιτική και πολιτισμική τους εξέλιξη. Ο Συμεών, διάδοχος του Βόρη, μετέφερε την πρωτεύουσα από την Πλίσκα, λίκνο της αρχαίας αριστοκρατίας, στην Πρεσλάβα. Η νέα πρωτεύουσα διακοσμήθηκε με μεγαλοπρεπή κτίρια, ενώ παράλληλα ενθαρρύνθηκε η μετάφραση έργων της βυζαντινής λογοτεχνίας. Επί Συμεών η παλαιοσλαβική εκκλησιαστική λογοτεχνία γνώρισε την πρώτη ακμή της.

Με τον Συμεών, ο οποίος χαρακτηρίστηκε ως ημιαργείος (=ημιέλληνας) επειδή είχε σπουδάσει στη

σχολή της Μαγναύρας στην Κωνσταντινούπολη, εγκαινιάζεται μια περίοδος έντασης στις βυζαντινοβουλγαρικές σχέσεις, κατά την οποία και οι δύο δυνάμεις αγωνίζονται για την κυριαρχία στα Βαλκάνια. Ο Συμεών απέβλεπε στη δημιουργία μιας βουλγαροβυζαντινής αυτοκρατορίας με αυτοκράτορα τον ίδιο, γι αυτό και αντικατέστησε τον αρχαίο τίτλο των βουλγάρων ηγεμόνων **χάνος** * με τον βυζαντινό τίτλο βασιλεύς. Το 913, μάλιστα, έφθασε μπροστά στα τείχη της Κωνσταντινούπολης, αλλά οι ελπίδες του για κατάληψη διαψεύστηκαν. Έτσι προχώρησε σε διαπραγματεύσεις με τον πατριάρχη Νικόλαο Μυστικό, που ασκούσε τότε καθήκοντα αντιβασιλέως. Ο πατριάρχης ενίσχυσε με την ευχή του το ηθικό κύρος του βούλγαρου ηγεμόνα. Αυτό το ηθικό κύρος, σε συνδυασμό με τις επιτυχίες του κατά των Βυζαντινών, εκμεταλλεύθηκε ο Συμεών, για να αυτοαναγορευθεί αργότερα Βασιλεύς των Βουλγάρων και Ρωμαίων. Οι Βυζαντινοί όμως δεν του αναγνώρισαν ποτέ τον τίτλο του βασιλέως. Οι βυζαντινές πηγές αναφέρουν τον Συμεών πάντοτε ως άρχοντα της Βουλγαρίας.

Το 924 ο Συμεών εμφανίσθηκε ξανά μπροστά στα τείχη της Κωνσταντινούπολης. Ωστόσο ο βούλγαρος ηγεμόνας δεν ήταν σε θέση, από στρατιωτική άποψη, να καταλάβει τη βυζαντινή πρωτεύουσα. Δεν διέθετε στολο, ενώ οι διαρκείς αγώνες με τους Σέρβους και τους Κροάτες είχαν εξασθενήσει τις δυνάμεις του.

Ο διάδοχος του Πέτρος συνήψε ειρήνη με το Βυζάντιο, νυμφεύθηκε την εγγονή του αυτοκράτορα Ρωμανού Λακαπηνού και έλαβε τον τίτλο που με τόσο πάθος είχε επιζητήσει ο πατέρας του: βασιλεύς της Βουλγαρίας.

Ο ανήλικος Κωνσταντίνος Ζ' Πορφυρογέννητος, η μητέρα του Ζωή, ο πατριάρχης Νικόλαος Μυστικός και άλλοι ανώτατοι βυζαντινοί αξιωματούχοι γευματίζουν και συνομιλούν με τον Συμεών. Μικρογραφία από το σλαβονικό χειρόγραφο της Χρονογραφίας του Κωνσταντίνου Μανασσή (Ρώμη, Βιβλιοθήκη του Βατικανού).

γ2 Η ίδρυση νέου βουλγάρικου κράτους από τον Σαμουήλ. Η υποταγή του στο Βυζάντιο.

Μετά τις παραπάνω επιτυχίες του Πέτρου, λίγα χρόνια αργότερα, το 976, ο νέος ηγεμόνας των Βουλγάρων Σαμουήλ γίνεται ο αρχιτέκτονας ενός νέου βουλγάρικου κράτους με κέντρο τη βορειοδυτική Μακεδονία (Πρέσπα Αχρίδα). Ο Σαμουήλ, στη συνέχεια, επεκτείνει τις βουλγαρικές κτήσεις μέχρι το Δούναβη και την κεντρική Ελλάδα.

Η προέλαση του Σαμουήλ ανησύχησε το Βυζάντιο. Αρχικά ο αυτοκράτορας Βασίλειος Β', επειδή αντιμετώπιζε τότε εσωτερικά προβλήματα, περιορίστηκε σε διπλωματικά μέτρα. Αργότερα όμως, οι Βυζαντινοί ανέπτυξαν έντονη στρατιωτική δράση κατά των Βουλγάρων με πρώτη επιτυχία στην περιοχή του Σπερχειού από τον στρατηγό Νικηφόρο Ουρανό (997). Δεκαεννιά χρόνια αργότερα, το 1014, στη μάχη του Κλειδιού, κοντά στο Στρυμόνα, η νίκη των Βυζαντινών υπήρξε καθοριστική για την τύχη του βουλγαρικού κράτους: η Βουλγαρία, το 1018, υποτάσσεται και προσαρτάται στο Βυζάντιο, που με τη σειρά του εφαρμόζει πολιτική εντατικού εξελληνισμού της Παλαιοβουλγαρικής Εκκλησίας.

Ο Ρωμανός Α' Λακαπηνός ψέγει τον Συμεών για τις απαιτήσεις του

Γιατί, πες μου, τι περισσότερο κατάφερες με το να γράφεις τον εαυτό σου βασιλέα Βουλγάρων και Ρωμαίων, χωρίς σ' αυτό να είναι σύμφωνος και βοηθός σου ο Θεός; Τι περισσότερο κέρδισες που με τόση βία πήρες τη γη μας; Που είναι οι φόροι που παίρνεις από αυτή; Αν πρέπει κάποιος να ονομάζεται βασιλεύς Ρωμαίων και Βουλγάρων, πρέπει να ονομαζόμαστε εμείς, που και το όνομα αυτό το πήραμε από το Θεό και την εξουσία, ό-

πως όλοι παραδέχονται, και όχι εσείς που αγωνίζεσθε να το αποκτήσετε με αίματα και σφαγές.

Βυζαντινά κείμενα
(Αετός, Βασική Βιβλιοθήκη, 3), επιμ. Δ. Α Ζακυθηνός,
Αθήνα 1958, 134

δ. Οι σχέσεις με τους Ρώσους

Το Βυζάντιο απειλήθηκε πολλές φορές από τους Ρώσους, παράλληλα όμως ανέπτυξε με το κράτος του Κιέβου εμπορικές σχέσεις που ρυθμίστηκαν με ειδικές συνθήκες. Ρώσοι έμποροι και πρεσβευτές, ταξιδεύοντας με τα μονόξυλά τους στον ποταμό Δνείπερο και τον Εύξεινο, επισκέπτονταν το Βυζάντιο, για να ανταλλάξουν τα προϊόντα τους (γούνες, σκλάβους κ.λπ.) με τα περιζήτητα βυζαντινά μεταξωτά.

Το 957 η ηγεμονίδα του Κιέβου Όλγα επισκέφθηκε την Κωνσταντινούπολη. Με την επίσκεψη αυτή φαίνεται ότι τέθηκαν οι βάσεις του δεύτερου και οριστικού εκχριστιανισμού των Ρώσων. Επισήμως αυτός ολοκληρώθηκε στα τέλη του 10ου αι. Ο Βασίλειος Β' υποσχέθηκε να δώσει στο ρώσο ηγεμόνα Βλαδίμηρο ως σύζυγο την αδελφή του Άννα, αν ο ίδιος και το έθνος του ασπάζονταν το χριστιανισμό. Τα γεγονότα εξελίχθηκαν σύμφωνα με τις υποσχέσεις και τις προθέσεις του Βασιλείου Β' και η βάπτιση του Βλαδίμηρου έλαβε χώρα πιθανότατα στη Χερσώνα.

Ο γάμος του ρώσου ηγεμόνα με την πορφυρογέννητη* πριγκίπισσα ήταν το μέσο, για να αποκτήσει η Ρωσία διεθνές κύρος και όλα τα αγαθά που συνεπαγόταν η διάδοση της Ορθοδοξίας και του βυζαντινού πολιτισμού στη χώρα αυτή. Με τις βυζαντινές ιεραποστο-

λές στοιχεία κοινωνικής και πολιτικής οργάνωσης, θεσμοί, η βυζαντινή τέχνη και ο βυζαντινός πολιτισμός εισήχθησαν στη Ρωσία και αποτέλεσαν τη βάση του ρωσικού πολιτισμού και της ρωσικής πνευματικής παράδοσης.

Από την βυζαντινορωσική συνθήκη του 944

Οι (ρώσοι) πρεσβευτές και οι έμποροι, οι οποίοι στέλνονται στους αυτοκράτορες οφείλουν να κομίζουν έγγραφα, όπου αναφέρεται ότι "απέστειλα τόσα πλοία", ώστε να αναγνωρίζουμε από αυτά, ότι έρχονται με φιλικές προθέσεις. Αν έλθουν όμως χωρίς έγγραφα και είναι στην εξουσία μας, τότε θα τους θέσουμε υπό επιτήρηση, μέχρι να ενημερώσουμε τον ηγεμόνα τους. Όταν έλθουν, οφείλουν να διαμένουν στο ναό του Αγίου Μάμαντος. Θα τους στείλουμε τότε ένα υπάλληλο, για να καταγράψει τα ονόματα τους, και θα λάβουν το μηνιαίο βοήθημα, πρώτα αυτοί που έρχονται από το Τσερνίγκωφ, τέλος εκείνοι που έρχονται από το Περεγιασλάβ. Οφείλουν να εισέρχονται στην Πόλη από μία καθορισμένη πύλη, συνοδευόμενοι από αυτοκρατορικούς υπαλλήλους, χωρίς όπλα, 50 άνδρες κάθε φορά. Επιτρέπεται να εμπορεύονται ανάλογα με τις ανάγκες τους και να επιστρέφουν πάλι στη χώρα τους. Οι αποχωρούντες Ρως λαμβάνουν από εμάς όλα τα αναγκαία εφόδια και ό,τι είναι αναγκαίο για τα πλοία, σύμφωνα με τα προκαθορισμένα. Δεν επιτρέπεται όμως να διαχειμάζουν κοντά στο ναό του Αγίου Μάμαντος.

Die altrussische Nestorchronik.
γερμ. εκδ. R. Trautman, Λειψία 1931, 30-31.

ε. Η βυζαντινή πολιτική στην Ιταλία και η Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία του Γερμανικού Έθνους.

Ο αυτοκράτορας Νικηφόρος Φωκάς ακολούθησε με ευλάβεια την πολιτική των προκατόχων του στην Ιταλία για να προστατεύσει τις εκεί βυζαντινές επαρχίες από τους Άραβες και να ενισχύσει τη βυζαντινή επιρροή στη Ρώμη και στα ημιαυτόνομα κρατίδια της κεντρικής Ιταλίας. Μετά τη στέψη του Όθωνος Α' ως αυτοκράτορα των Ρωμαίων (962) και την ίδρυση της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας του Γερμανικού Έθνους, τα κρατίδια αυτά έγιναν το μήλο της έριδος μεταξύ του Βυζαντίου και της Γερμανικής Αυτοκρατορίας. Ο Νικηφόρος Φωκάς αρνήθηκε να αναγνωρίσει τον αυτοκρατορικό τίτλο του Όθωνος και απαίτησε την αποχώρησή του από τα βυζαντινά εδάφη που είχαν κατακτήσει πρόσφατα οι Γερμανοί. Από τις πρεσβείες που ανταλλάχθηκαν σπουδαιότερη ήταν αυτή του επισκόπου Κρεμόνας Λιουτπράνδου (968). Οι διαπραγματεύσεις όμως κατέληξαν σε ναυάγιο και ο πρεσβευτής αναγκάστηκε να επιστρέψει άπρακτος στη χώρα του.

Οι σχέσεις, πάντως, των δύο αυτοκρατοριών βελτιώθηκαν επί Ιωάννη Τζιμισκή, ιδίως από τότε που ο διάδοχος του Οθωνα Α', ο Όθων Β', έλαβε ως σύζυγο την ανεψιά του βυζαντινού αυτοκράτορα Θεοφανώ. Η Θεοφανώ έφερε στην αυλή των Οθωνιδών τις συνήθειες και τις παραδόσεις του βυζαντινού πολιτισμού. Οι ιταλικές κτήσεις, όμως, χάθηκαν οριστικά για το Βυζάντιο το 1071, όταν τις κατέκτησαν οι Νορμανδοί.

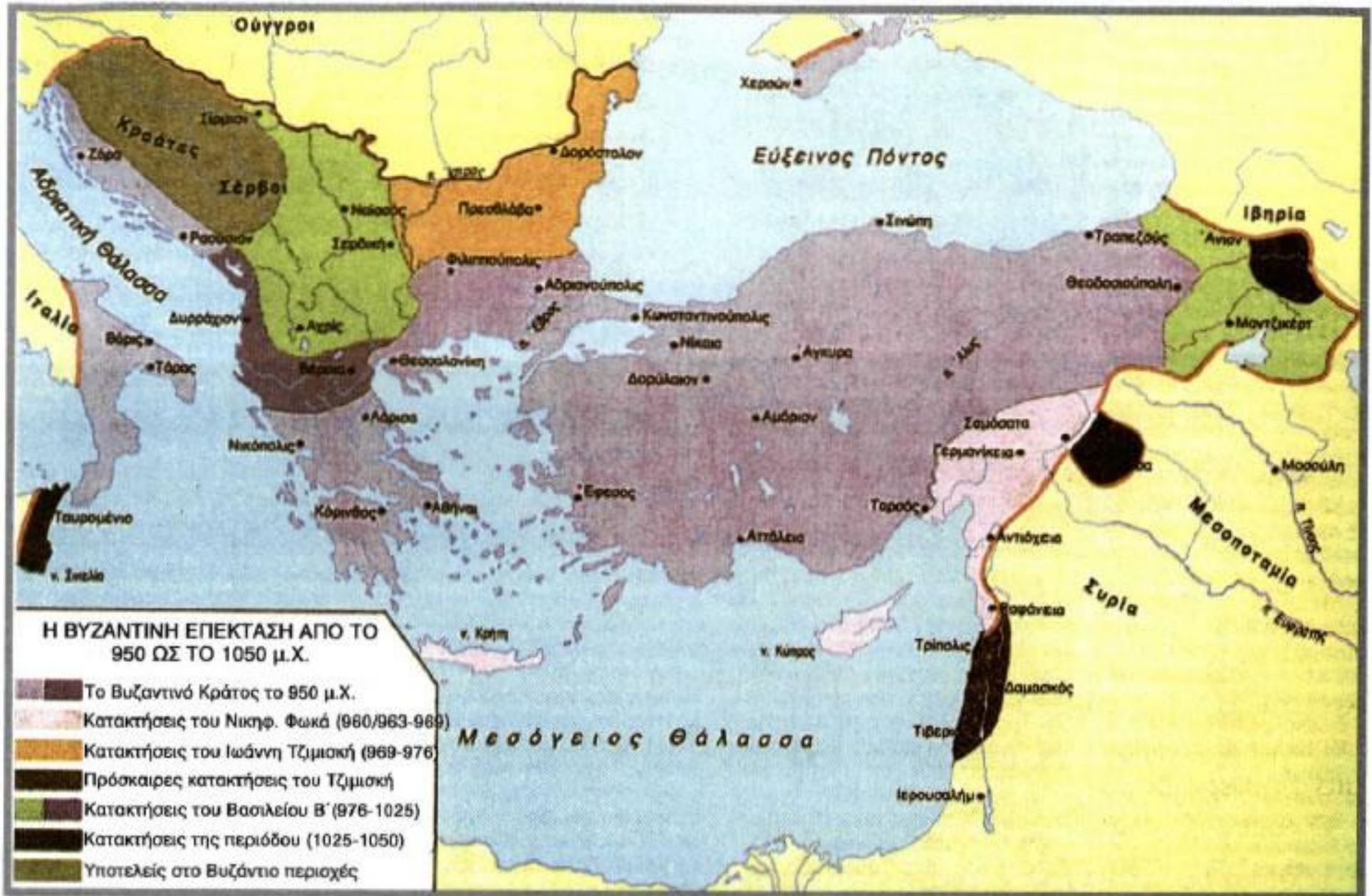
Οι γάμοι Όθωνος Β' και Θεοφανούς.
Ελεφαντοστό του 10ου αι.
(Παρίσι, Μουσείο Cluny).

Ο Λιουτπράνδος επισκέπτεται την Πόλη για δεύτερη φορά (968-969)

Στη 4 Ιουνίου... φτάσαμε στην Κωνσταντινούπολη, απέναντι από τη Χρυσή Πύλη, και περιμέναμε εκεί έφιπποι μέχρι τις έντεκα η ώρα κάτω από καταρρακτώδη βροχή. Κατά τις έντεκα η ώρα ο Νικηφόρος, παραβλέποντας την πρεσβευτική ιδιότητά μας και κρίνοντας ότι δεν είμαστε άξιοι να εισέλθουμε έφιπποι στην Πόλη, διέταξε να μας οδηγήσουν πεζούς στο μαρμάρινο, μισητό, άνυδρο και ανοιχτό μέγαρο, που αναφέραμε πιο πάνω. Στις 7 Ιουνίου...οδηγήθηκα μπροστά στον κουροπαλάτη και λογοθέτη Λέοντα, τον αδελφό (του Νικηφόρου), όπου φιλονικήσαμε εντονότατα για την αυτοκρατορική τιτλοφορία Σας.

Γιατί αυτός δεν σας αποκαλούσε αυτοκράτορα, δηλαδή βασιλέα στη γλώσσα του, αλλά ρήγα* από το δικό μας regem. Αλλά όταν του έκανα την παρατήρηση, ότι η σημασία είναι η ίδια και μόνο ο χαρακτηρισμός είναι διαφορετικός, μου απάντησε ότι πήγα όχι για ειρήνη, αλλά για φιλονικία...

Αναφορά του Λιουτπράνδου για την πρεσβεία στην Κωνσταντινούπολη, 2-4, Β. Σ. Καραγεώργος, Η Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, τομ.Α, Αθήνα 1987,499-501.

στ. Το Σχίσμα μεταξύ των δύο Εκκλησιών

Η νορμανδική κατάκτηση διευκολύνθηκε έμμεσα από το Σχίσμα του 1054, το οποίο προκάλεσε έντονη αντιβυζαντινή διάθεση στην Ιταλία και παρεμπόδισε τη συνεργασία Ρώμης και Κωνσταντινούπολης. Η έριδα, η οποία οδήγησε στο Σχίσμα των δύο Εκκλησιών, ξεκίνησε από διαφωνίες αναφερόμενες σε θεολογικά και δογματικά ζητήματα, όπως ήταν η νηστεία του Σαββάτου, η αγαμία του κλήρου, η χρήση των αζύμων στη Θεία Λειτουργία και, κυρίως, το δόγμα της Ρωμαϊκής Εκκλησίας περί εκπόρευσης του Αγίου Πνεύματος και από τον Υιό. Κύρια αιτία όμως του Σχίσματος υπήρξε η διεκδίκηση, εκ μέρους της Ρώμης, της πρωτοκαθεδρίας στο χριστιανικό κόσμο, την οποία δεν μπορούσε να αποδεχθεί η Κωνσταντινούπολη.

Για το Σχίσμα μεγάλες ευθύνες πρέπει να αποδοθούν στον πατριάρχη Μιχαήλ Κηρουλάριο και στον καρδινάλιο Ουμβέρτο, εκπρόσωπο της Ρώμης στις διαπραγματεύσεις της Κωνσταντινούπολης. Οι δύο αδιάλλακτοι ιεράρχες εξώθησαν τα πράγματα στα άκρα. Οι συζητήσεις τερματίστηκαν με αμοιβαίους αφορισμούς. Οι σύγχρονοι δεν έδωσαν στο γεγονός ιδιαίτερη προσοχή. Η κοσμοϊστορική σημασία του Σχίσματος έγινε αντιληπτή αργότερα και κυρίως τις παραμονές της Άλωσης της Κωνσταντινούπολης από τους Τούρκους.

Το Βυζάντιο και το πρωτείο της Ρώμης

Όπως ...η πολιτειακή αποδέσμευση της Δύσης ματαίωσε τη βυζαντινή ιδέα της οικουμενικής αυτοκρατορίας, έτσι και η προσάρτηση του σλαβικού κόσμου από την Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως υπέσκαψε την ιδέα της οικουμενικότητας της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας στην Ανατολή... Με στήριγμα την αχανή σλαβική ενδοχώρα η βυζαντινή Εκκλησία δεν μπορούσε πια να αναγνωρίσει το πρωτείο της Ρώμης.

G. Ostrogorsky, Ιστορία του Βυζαντινού Κράτους, μετ. Ι. Παναγόπουλος, τ.Β', Αθήνα 1979, 222

ζ. Οι σχέσεις με τις ιταλικές ναυτικές πόλεις

Στη διάρκεια του 10ου αι. αναπτύχθηκαν οικονομικά οι ιταλικές ναυτικές πόλεις, ιδιαίτερα η Βενετία, και έγιναν στενότερες οι σχέσεις τους με το Βυζάντιο. Ο Βασίλειος Β', για να ανταμείψει τους Βενετούς που μετέφεραν με τα πλοία τους τα βυζαντινά στρατεύματα στο θέμα της Λογγοβαρδίας (Ιταλία), συνήψε μαζί τους μια ευνοϊκή εμπορική συνθήκη. Εγκαινιάσθηκε έτσι μια πολιτική παραχώρησης προνομίων στο ιταλικό και ιδιαίτερα το βενετικό εμπορικό κεφάλαιο, που, μακροπρόθεσμα, απέβη μοιραία για τα συμφέροντα της αυτοκρατορίας.

Ερωτήσεις

1. Ποια ήταν τα μέσα με τα οποία οι Βυζαντινοί ασκούσαν τη διπλωματία (συμβουλευτείτε το σχετικό παράθεμα);
2. Σε ποιους περιορισμούς υποβαλλόταν η διάθεση ρωσικών προϊόντων στην αγορά της Κωνσταντινούπολης κατά το 10ο αι. (σχετικό παράθεμα);
3. Ποιες ήταν οι φιλοδοξίες του βούλγαρου τσάρου Συμεών και ποια τα αίτια της τελικής αποτυχίας των σχεδίων του (σχετικό παράθεμα);
4. Ποιες ήταν οι αφορμές και ποια τα βαθύτερα αίτια του Σχίσματος (σχετικό παράθεμα);

6. Οι διάδοχοι του Βασιλείου Β'(1025-1054)

α. Η οικονομία

Μετά το θάνατο του Βασιλείου Β' αρχίζει μια περίοδος, η οποία χαρακτηρίζεται από τη συνέχιση της οικονομικής ανάπτυξης και συγχρόνως από πολιτική αστάθεια. Η αύξηση της αγροτικής παραγωγής και η ανάπτυξη του εξωτερικού εμπορίου προκάλεσαν συσσώρευση αγαθών που δεν εξισορροπήθηκε όμως με ανάλογη αύξηση του κυκλοφορούντος νομίσματος. Για να ικανοποιήσει τη μεγαλύτερη ζήτηση ρευστού χρήματος από την αγορά, ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος Θ' νόθευσε το χρυσό βυζαντινό νόμισμα* (solidus) με άργυρο. Με την υποτίμηση αυτή που ανερχόταν σε 18% και με τις υποτιμήσεις που ακολούθησαν μέχρι το τέλος του αιώνα το χρυσό βυζαντινό νόμισμα, το δολλάριο του Μεσαίωνα, όπως το αποκάλεσε ο ιστορικός S.Lopez, έπαυσε να κυριαρχεί στις διεθνείς αγορές.

β. Η κοινωνική πολιτική

Στο επίπεδο της κοινωνικής πολιτικής, οι διάδοχοι του Βασιλείου Β' πήραν μια σειρά μέτρων που υπονόμευαν μακροπρόθεσμα τη συνοχή της βυζαντινής κοινωνίας. Η κατάργηση του αλληλέγγυου και η εγκατάλειψη του αγώνα κατά των δυνατών είχαν μοιραίες συνέπειες: οι μεγαλογαιοκτήμονες απορρόφησαν τα κτήματα των μικρών γεωργών, με αποτέλεσμα αυτοί να εξελιχθούν σε πάροικους. Η εξέλιξη αυτή υπονόμευσε αφενός την αμυντική ισχύ, αφού προϋπόθεση για τη στράτευση ενός πολίτη ήταν η κατοχή αγροτικού κλήρου, αφετέρου την οικονομική ευρωστία του κράτους. Επί Κωνσταντίνου Θ' Μονομάχου οι δυνατοί εξαιρέθηκαν από τη φορολογία, απέκτησαν σημαντικές δικαστικές

και διοικητικές δικαιοδοσίες και αύξησαν την κτηματική τους περιουσία. Επίσης, πολλές φορές το κράτος αναγκαζόταν να εκμισθώνει τους φόρους σε ιδιώτες. Αυτό, μακροπρόθεσμα, είχε ως συνέπεια να περιοριστούν τα δημόσια έσοδα και να καταπιέζονται οικονομικά οι γεωργοί.

Συνοπτικά, κατά την περίοδο αυτή το Βυζαντινό Κράτος διατήρησε την ισχύ του και η Βυζαντινή κοινωνία εξακολούθησε να ευημερεί, αλλά, συγχρόνως, δημιουργήθηκαν οι προϋποθέσεις και εμφανίστηκαν τα πρώτα συμπτώματα μιας κρίσης, που έμελλε να εκδηλωθεί με ιδιαίτερη ένταση κατά τις επόμενες δεκαετίες.

γ. Πολιτική αστάθεια

Οι συχνές εναλλαγές αυτοκρατόρων, οι δολοπλοκίες και οι έριδες χαρακτηρίζουν την περίοδο αυτή. Οι διαμάχες ξεσπούσαν κυρίως ανάμεσα στους δυνατούς, οι οποίοι είχαν αποκτήσει αίγλη από τους πολέμους, και στην πολιτική αριστοκρατία της πρωτεύουσας, που είχε ενισχυθεί από την πολιτική του Βασιλείου Β'.

Οι θρίαμβοι των Μακεδόνων αυτοκρατόρων στα πεδία των μαχών δημιούργησαν ένα αίσθημα υπερβολικής αυτοπεποίθησης που εξηγεί και την αδιαφορία την οποία επέδειξαν οι διάδοχοι του Βασιλείου Β' για τα συμφέροντα της αυτόκρατορίας. Δείγμα αλαζονείας υπήρξε και η καθιέρωση του θεσμού του εξαργυρισμού (δηλαδή εξαγορά της θητείας), και η βαθμιαία επάνδρωση του βυζαντινού στρατού από ξένους μισθοφόρους, τη στιγμή που νέοι, άκρως επικίνδυνοι εχθροί, απειλούσαν τα δυτικά, τα βόρεια και τα ανατολικά σύνορα του κράτους.

Χρυσό νόμισμα του Ιωάννη Τζιμισκή (Αθήνα, Νομισματικό Μουσείο).

Το Δολλάριο του Μεσαίωνα

Από το 312, που πρωτοεμφανίζεται, ως τα μέσα του 11ου αι., το βυζαντινό νόμισμα θα μείνει σταθερό και καθαρό. Ίσως δεν είναι ανάγκη να αναζητήσουμε άλλη εξήγηση για τον πρωταρχικό ρόλο που έπαιξε στη μυθική ιστορία του Βυζαντίου, αλλά και στο μαζικό υποσυνείδητο των λαών του Μεσαίωνα. Ο Κοσμάς Ινδικοπλεύστης (6ος αι) θα στηρίξει τη θεωρία του για την αιωνιότητα της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας στο "ότι με το νόμισμα αυτών (δηλαδή των Βυζαντινών) εμπορεύονται όλα τα έθνη και είναι δεκτό σε κάθε τόπο από το ένα ως το άλλο άκρο της γης και θαυμάζεται από κάθε άνθρωπο και κάθε βασιλική εξουσία. Και τέτοιο νόμισμα δεν υπάρχει σ' άλλο κράτος".

Χλαμυδοφόρος αυτοκράτορας, κρατώντας στο χέρι σφαίρα σταυροφορούσα και σκήπτρο, εστεμμένος από Άγγελο Κυρίου ή από τον ίδιο το Χριστό με χαραγμένα τα ηχηρά ονόματα της (αυτοκρατορικής) εξουσίας... κυκλοφορούσε, χάρη στο νόμισμα, από τη μια γωνιά της αυτοκρατορίας στην άλλη, περνούσε στα χέρια ανθρώπων κάθε τόπου, διαλαλώντας τη στρατιωτική ισχύ της αυτοκρατορίας (σύμβολό της η χλαμύδα), το θεοστήρικτο της αυτοκρατορικής αρχής (ο θεόστεπτος βασιλεύς είναι τοποτηρητής του Χριστού στη γη), το παγκόσμιο και οικουμενικό της θεοπρόβλητης εξουσίας (σημάδια τους το σκήπτρο και η σφαίρα) και τέλος τα βυζαντινά αναφαίρετα δικαιώματα στη ρωμαϊκή κληρονομιά.

E. Αρβελέρ, Αρχαιολογία, 1, (1981), 39-40.

Ερωτήσεις

1. Σε ένα πίνακα με δυο στήλες, σημειώστε, αριστερά, τις οικονομικο-κοινωνικές μεταβολές που έλαβαν χώρα επί των επιγόνων του Βασιλείου και δεξιά, περιληπτικά, τις συνέπειές τους.
2. Ποια η σημασία των βυζαντινών νομισμάτων για τη διάδοση της αυτοκρατορικής ιδεολογίας, σύμφωνα με το παράθεμα;

7. Οικονομία και κοινωνία στη Δυτική Ευρώπη. Το σύστημα της Φεουδαρχίας

α. Χαρακτηριστικά και εξέλιξη

Η κοινωνία του Φραγκικού Κράτους ήταν μια κοινωνία κυρίως αγροτική. Τη μεγάλη μάζα του πληθυσμού αποτελούσαν οι αγρότες. Οι συνθήκες ανασφάλειας που κυριαρχούσαν την εποχή των Μεροβιγγείων στην Ευρώπη οδήγησαν τους αδύναμους να αναζητήσουν την προστασία των ισχυρών, δηλαδή των αρχόντων. Έτσι οι διάφορες κοινωνικές ομάδες συνδέθηκαν μεταξύ τους με δεσμούς εξάρτησης. Οι ιεραρχικά ανώτεροι άρχοντες παραχωρούσαν σε άλλους ευνοούμενους υποτελείς τους (βασάλους) εκτάσεις γης, για τις οποίες απαιτούσαν ως αντάλλαγμα πίστη, υποτέλεια και διάφορες υπηρεσίες, ενώ ανέλαβαν την υποχρέωση να τους παρέχουν προστασία και κάθε είδους βοήθεια. Η γη που παραχωρούνταν ονομαζόταν φέουδο και από τη λέξη αυτή ολόκληρη η ευρωπαϊκή μεσαιωνική κοινωνία αποκλήθηκε φεουδαρχική και οι άρχοντές της φεουδάρχες. Η επίσημη αναγνώριση ενός άρχοντα ως υποτελούς ενός άλλου ισχυρότερου άρχοντα γινόταν με τη λεγόμενη **τελετή της περιβολής**. Η παραμέληση των υποχρεώσεων εκ μέρους των υποτελών συνεπαγόταν την αφαίρεση του φέουδου.

Στην κορυφή της κοινωνικής πυραμίδας ήταν ο βασιλιάς. Οι άμεσοι υποτελείς του (κομήτες, βαρώνοι, μαρκήσιοι κ.ά), που ήταν συγχρόνως και φεουδάρχες, αποτελούσαν την αριστοκρατία. Από αυτούς εξαρτιόνταν οι κατώτεροι υποτελείς, οι οποίοι έπαιρναν επίσης γαίες ως αντάλλαγμα για τις υπηρεσίες τους. Κάτοχοι φέουδων μπορούσαν να είναι και οι εκκλησιαστικοί άρχοντες. Το υπόλοιπο τμήμα της κοινωνικής πυραμίδας συγκροτούσαν οι ελεύθεροι γεωργοί, που ήταν μικρο-

ϊδιοκτήτες, οι πάροικοι που αποτελούσαν την πλειονότητα των αγροτών και απολάμβαναν μια περιορισμένη ελευθερία, η οποία κατά τόπους παρουσίαζε διαβαθμίσεις (ήταν δεμένοι με τη γη, κατέβαλλαν τέλη στο φεουδάρχη της περιοχής και δεν μπορούσαν χωρίς την άδειά του να νυμφευθούν) και, τέλος, οι δούλοι που χαρακτηρίζονταν από νομική άποψη ως κινητά αντικείμενα.

Ο όρκος πίστης και υποταγής (Homagium). Ο υποτελής βάζει τα δύο του χέρια στα χέρια του φεουδάρχη. Από μια τελετή περιβολής. Μικρογραφία τον 13ου αι. Αρχεία Διαμερίσματος Ανατολικών Πυρηναίων. Perpignan.

β. Η επικράτηση του συστήματος της φεουδαρχίας

Το σύστημα της φεουδαρχίας αναπτύχθηκε στη διάρκεια του 8ου αιώνα, μετά την κατάρρευση της δυναστείας των Μεροβιγγείων. Σταθμό στη διαμόρφωση του συστήματος αποτέλεσαν οι μεταρρυθμίσεις του Καρλομάγνου. Ο στρατός, τον οποίο παλαιότερα αποτελούσαν ελεύθεροι αγρότες υπό την ηγεσία του αυτοκράτορα, αλλάζει χαρακτήρα, γίνεται φεουδαρχικός. Τίθεται, δηλαδή, υπό την ηγεσία των φεουδαρχών, καθένας από τους οποίους συμμετέχει με τους υποτελείς του και τον οπλισμό τους. Τη δυνατότητα αυτή αποκτούν οι φεουδάρχες χάρη στην οικονομική και πολιτική δύναμη που σε τοπικό επίπεδο τους εξασφαλίζει το φέουδο. Ανάλογα αποτελέσματα είχε η διοικητική μεταρρύθμιση του Καρόλου, διότι στους βασιλικούς αξιωματούχους παραχωρούνταν γαίες. Οι τρεις αυτές λειτουργίες της φεουδαρχίας (στρατιωτική, οικονομικοκοινωνική και πολιτική) αναπτύχθηκαν πλήρως στο κράτος του Καρόλου και στα κράτη που το διαδέχθηκαν. Έτσι, κατά τους δύο επόμενους αιώνες (10ο και 11ο), οπότε η διάλυση των κρατών των Καρολιδών και οι εχθρικές επιδρομές δημιούργησαν κλίμα ανασφάλειας και ενίσχυσαν την ανάγκη προστασίας των κατοίκων, το φεουδαρχικό σύστημα γενικεύθηκε.

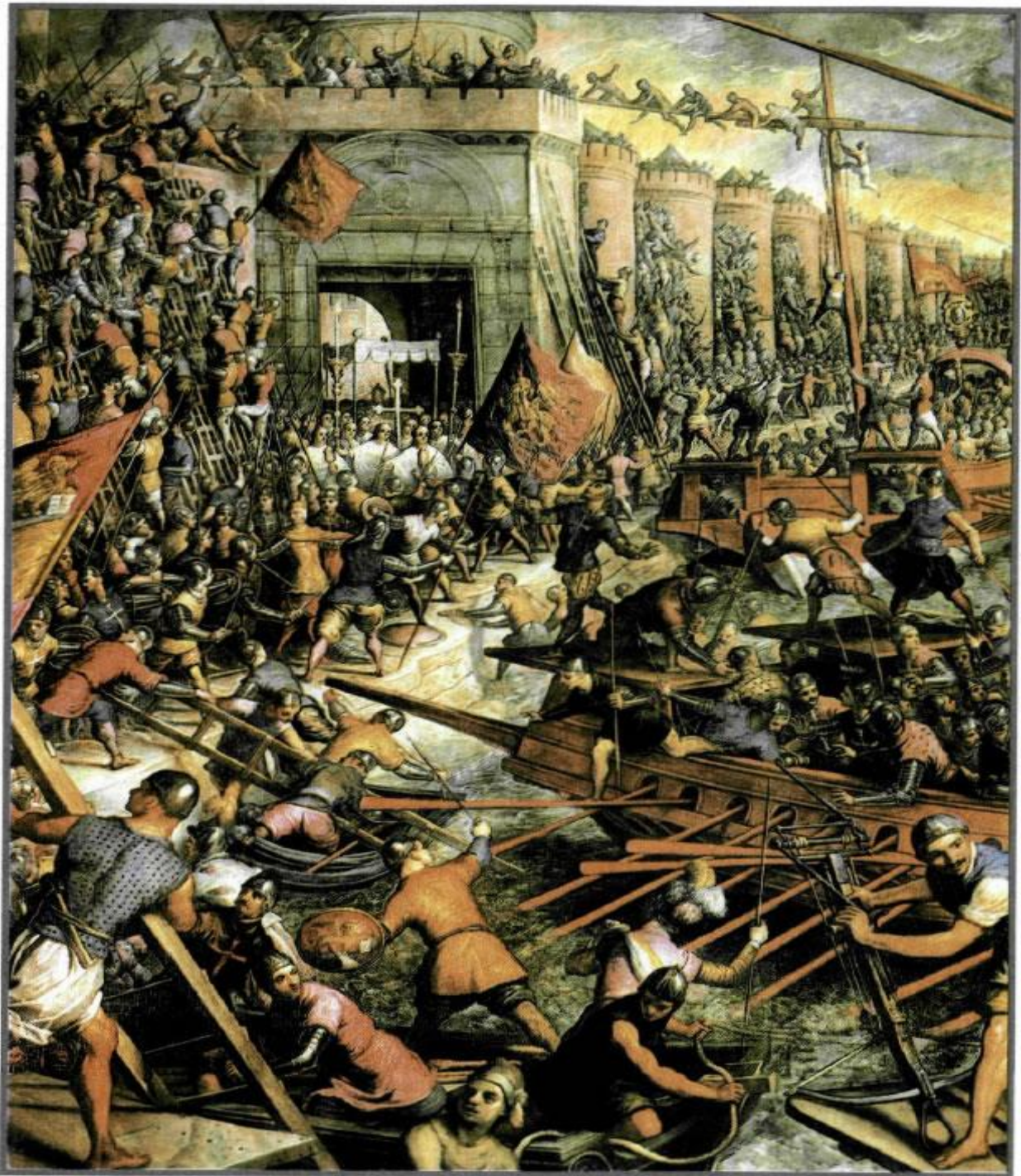
Το φεουδαρχικό συμβόλαιο

Στα μέσα του Απριλίου, μια Πέμπτη (του έτους 1127) δόθηκε όρκος υποταγής στον κόμη της Φλάνδρας, ως έκφραση σεβασμού και πίστης, με την τάξη που θα ιστορήσουμε στη συνέχεια. Πρώτα έκαναν όρκο έτσι: ο κόμης ρωτούσε τον μέλλοντα υποτελή αν θέλει ανεπιφύλακτα να γίνει ακόλουθος του και εκείνος απαντούσε "θέλω". Ύστερα αδελφώνονταν μ' έναν ασπασμό ενώ ο υποτελής είχε βάλει τα χέρια του στα χέρια του κόμη. Σ' ένα δεύτερο στάδιο ο υποτελής έταζε αφοσίωση στον τελετάρχη του κόμη μ' αυτά τα λόγια: "Ορκίζομαι στην πίστη μου ότι από αυτή τη στιγμή θα είμαι πιστός στον κόμη Γουλιέλμο και θα κρατήσω τον όρκο μου σε κάθε περίπτωση, με καλή πίστη και χωρίς δόλο". Σ' ένα τρίτο στάδιο ο υποτελής ορκιζόταν το ίδιο στα ιερά λείψανα των αγίων. Μετά το μέρος αυτό της τελετής ο κόμης με τη ράβδο, που κρατούσε στα χέρια του, έκανε τη βεβαίωση της περιβολής του αξιώματος σε όλους εκείνους που έταξαν σ' αυτόν πίστη και σεβασμό και πήραν όρκο, με τον τρόπο που ιστορήσαμε.

Απόσπασμα από το έργο του χρονογράφου Galbert de Bruges, Ιστορία του φόνου του Καρόλου του Καλού, κόμη της Φλάνδρας.

Ερωτήσεις

1. Πόσα και ποια στάδια περιλάμβανε η «τελετή της περιβολής»; Συμβουλευτείτε το σχετικό παράθεμα και την εικόνα.
2. Ποια ήταν τα κυριότερα χαρακτηριστικά της φεουδαρχίας;

Η Άλωση της Κωνσταντινούπολης από τους Σταυροφόρους. Τοιχογραφία από την αίθουσα του Μεγάλου Συμβουλίου, στο Ανάκτορο των Δόγηδων, Βενετία.

Κεφάλαιο 3

ΑΠΟ ΤΟ ΣΧΙΣΜΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΩΣ ΤΗΝ ΑΛΩΣΗ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΟΥΣ (1054-1204)

Η περίοδος 1054-1204 χαρακτηρίζεται από μεγάλες ανακατατάξεις τόσο στη Βυζαντινή αυτοκρατορία όσο και έξω από αυτήν. Τα κύρια χαρακτηριστικά της είναι η ανάπτυξη της μεγάλης γαιοκτησίας και η εντεινόμενη οικονομική διείσδυση των Ιταλών στη βυζαντινή επικράτεια, Οι Κομνηνοί κατόρθωσαν με μεγάλες προσπάθειες να ανασυγκροτήσουν προσωρινά το κράτος (1081-1185), αλλά το τίμημα που πληρώθηκε ήταν βαρύ. Η διάδοχη δυναστεία των Αγγέλων δεν μπόρεσε να ανακόψει την καθοδική πορεία του κράτους.

Στον τομέα της εξωτερικής πολιτικής η Βυζαντινή Αυτοκρατορία υπέστη, κατά την ίδια περίοδο, μια σειρά από ανεπανόρθωτες καταστροφές, όπως ήταν η απώλεια των κτήσεών της στην Ιταλία και η κατάκτηση ενός μεγάλου μέρους της Μικράς Ασίας από τους Σελτζούκους Τούρκους.

Στη Δύση, έλαβαν χώρα σημαντικές μεταβολές: οι κλιματολογικές αλλαγές, η δημογραφική ανάπτυξη και τα τεχνολογικά επιτεύγματα συνέβαλαν στην αύξηση της αγροτικής παραγωγής και κατέστησαν δυνατή την ανάπτυξη του εσωτερικού και διεθνούς εμπορίου και την αναβίωση των πόλεων. Η εξουσία του πάπα

ενισχύθηκε και επιβλήθηκε σε βάρος της κοσμικής εξουσίας των γερμανών βασιλέων. Ένα από τα σημαντικότερα γεγονότα της εξεταζόμενης περιόδου υπήρξαν οι Σταυροφορίες, που εξέφρασαν την ισχύ της παπικής εξουσίας και τον οικονομικό επεκτατισμό της Ευρώπης, ενώ παράλληλα υπονόμισαν το Βυζάντιο και συνέβαλαν στην πτώση του.

1. Εσωτερική κρίση και εξωτερικοί κίνδυνοι (1054-1081)

α. Πολιτική αστάθεια και οικονομικά προβλήματα

Μετά το θάνατο του Βασιλείου Β (1025), όπως ήδη αναφέρθηκε, στο Βυζαντινό κράτος επικράτησε για μεγάλο χρονικό διάστημα πολιτική αστάθεια. Στο διάστημα αυτό, το οποίο ξεπέρασε το μισό αιώνα, άλλοτε υπερίσχυε η παράταξη των πολιτικών και επέβαλλε αυτοκράτορα της επιλογής της και άλλοτε η στρατιωτική αριστοκρατία, η οποία προωθούσε δικούς της εκπροσώπους. Στις πολιτικές εξελίξεις δυναμική ήταν και η ανάμειξη της Εκκλησίας, ιδίως επί των ημερών του φιλόδοξου πατριάρχη Μιχαήλ Κηρουλαρίου.

Η πολιτική αυτή αστάθεια είχε βαρύτερες συνέπειες στην κρατική οικονομία. Στα μέσα του 11ου αιώνα εφαρμόστηκε σε μεγάλη έκταση το σύστημα της εκμίσθωσης των φόρων, εντάθηκε η εξαγορά των αξιωμάτων, έγινε περικοπή των στρατιωτικών δαπανών και αυξήθηκαν οι παροχές προς την Αυλή, την Εκκλησία και τους γειτονικούς λαούς. Συνέπεια της πολιτικής αυτής ήταν να οδηγηθεί η κρατική οικονομία σε πτώχευση.

β. Εξωτερικά προβλήματα. Η μάχη των Ματζικέρτ (1071)

Εκτός από την οικονομία, ισχυρό πλήγμα δέχθηκε κατά την περίοδο αυτή και η άμυνα του κράτους στην Ιταλία και τη Βαλκανική. Πολύ μεγαλύτερο αναδείχθηκε όμως το πρόβλημα της άμυνας στην Ανατολή. Εκεί, οι Σελτζούκοι Τούρκοι, απόγονοι του φυλάρχου Σελτζούκ, κινήθηκαν περί το έτος 1000 προς τα δυτικά και με πρωτοφανή ταχύτητα εξαφάνισαν τα τελευταία ίχνη της αραβικής κυριαρχίας στην Εγγύς Ανατολή, επωφελού-

μενοι από τη διάσπαση και την παρακμή του Χαλιφάτου, δηλαδή του αραβικού κράτους.

Τις καταστροφικές εισβολές των Σελτζούκων στις ανατολικές επαρχίες του βυζαντινού κράτους προσπάθησε να τερματίσει ο αυτοκράτορας Ρωμανός Δ' Διογένης (1067-1071). Η αποφασιστική μάχη δόθηκε στο Ματζικέρτ το 1071, όπου ο βυζαντινός στρατός αποδεκατίστηκε. Ο ίδιος ο Ρωμανός αιχμαλωτίστηκε, αλλά συνήψε συνθήκη ειρήνης και αφέθηκε ελεύθερος. Όταν ο αυτοκράτορας επέστρεψε στην Κωνσταντινούπολη, οι πολιτικοί του αντίπαλοι τον εξόντωσαν. Οι Σελτζούκοι Τούρκοι χρησιμοποίησαν αυτό το γεγονός ως πρόφαση και ακύρωσαν τη συνθήκη ειρήνης. Έτσι η ήττα των Βυζαντινών στο Ματζικέρτ μετατράπηκε σε συμφορά, αφού μέσα σε μια δεκαετία οι Τούρκοι κατέκτησαν το μεγαλύτερο μέρος της Μ. Ασίας.

γ. Άλλα εξωτερικά και εσωτερικά προβλήματα

Τον ίδιο χρόνο που οι Βυζαντινοί ηττήθηκαν στο Ματζικέρτ, ο ηγέτης των Νορμανδών Ροβέρτος Γουισκάρδος κατέλαβε τις τελευταίες βυζαντινές κτήσεις στην Ιταλία, ενώ και στις ακτές της Αδριατικής και στο Δούναβη η βυζαντινή επικυριαρχία άρχισε να κλονίζεται.

Στο εσωτερικό του κράτους η οικονομική κρίση εντάθηκε. Οι τιμές του ψωμιού και των άλλων βασικών καταναλωτικών αγαθών εκτοξεύθηκαν στα ύψη και ξέσπασε αιματηρή λαϊκή εξέγερση κατά των υπευθύνων της οικονομικής πολιτικής. Στην πολιτική κρίση που επακολούθησε έδωσε τέρμα η ενθρόνιση του Αλεξίου Α' Κομνηνού (1081), που ήταν εκπρόσωπος της στρατιωτικής αριστοκρατίας της Μ. Ασίας.

Ο στρατός του Ρωμανού Δ' Διογένη

Ο Αυτοκράτορας ξεκίνησε για την εκστρατεία βιαστικά, με στρατό που δεν άρμοζε σε αυτοκράτορα των Ρωμαίων, αλλά που ήταν χαρακτηριστικός των καιρών: τον αποτελούσαν Βούλγαροι, Ούζοι και άλλοι ξένοι που έτυχε να βρίσκονται εκεί, καθώς επίσης και Φράγκοι και Βαράγγοι. Όλοι αυτοί πήραν την αυτοκρατορική εντολή να πάνε στη Φρυγία, που βρίσκεται στο θέμα Ανατολικόν, και όπου έβλεπε κανείς το απίθανο αυτό θέαμα: οι περίφημοι στρατιώτες των Ρωμαίων, που είχαν υποτάξει Ανατολή και Δύση, δεν ήταν παρά λίγοι άνδρες, τσακισμένοι από τη φτώχεια και το άγχος και άοπλοι... Επειδή για πολλά χρόνια κανένας αυτοκράτορας δεν είχε επιχειρήσει εκστρατείες, οι στρατιώτες ήταν άσχετοι και άχρηστοι, και στερημένοι από μισθό και τις συνηθισμένες προμήθειες. Ήταν δειλοί και φυγόμαχοι και φαίνονταν ανίκανοι για οποιαδήποτε γενναία πράξη ...Σε αντίθεση οι στρατιώτες του εχθρού ήταν τολμηροί, επίμονοι, πεπειραμένοι και γενικά κατάλληλοι για πόλεμο.

Γεώργιος Κεδρηνός , II, 668-669, στο : Σπ. Βρυώνης, Η παρακμή του Μεσαιωνικού Ελληνισμού της Μικρής Ασίας και η διαδικασία του εξισλαμισμού (11ος- 15ος αι.), μετ. Κ. Γαλαταριώτου, Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης, Αθήνα 1996, 82.

Οι συνέπειες της μάχης του Ματζικέρτ

Από την εποχή των διαδόχων του Διογένη, οι βάρβαροι καταπάτησαν τα σύνορα της αυτοκρατορίας των Ρωμαίων... Η δύναμη των βαρβάρων δεν περιορίστηκε παρά μόνο όταν άρχισε η βασιλεία του πατέρα μου (Αλεξίου Α' Κομνηνού). Εξακόντισαν σπαθιά και λόγχες κατά των Χριστιανών, έκαναν μάχες, πολέμους σφαγές. Πόλεις αφανίστηκαν, περιοχές λαφυραγωγήθηκαν, ολόκληρη η χώρα των Ρωμαίων βάφτηκε με το αίμα των Χριστιανών. Ορισμένοι έπεσαν θλιβερά από τόξα και λόγχες, άλλοι σύρθηκαν από τα σπίτια τους στην αιχμαλωσία στις πόλεις της Περσίας. Πάνω απ' όλα βασίλευε ο τρόμος, και όλοι έτρεχαν να κρυφτούν στις σπηλιές, τα δάση, τα βουνά τους λόφους...

Άννα Κομνηνή III, 229, στο : Σπ. Βρυώνης, ό.π., 147- 148

Ερωτήσεις

- 1. Γιατί ηττήθηκε στο Ματζικέρτ ο ικανός στρατιωτικός και αυτοκράτορας Ρωμανός Δ' Διογένης (σχετικό παράθεμα);**
- 2. Ποιες ήταν οι συνέπειες της ήττας του βυζαντινού στρατού στη μάχη του Ματζικέρτ; (σχετικό παράθεμα)**

2. Η εσωτερική πολιτική των Κομνηνών (1081-1185)

α. Η διοίκηση και η οικονομία

Στα χρόνια του Αλεξίου Α' Κομνηνού αυξήθηκε υπερβολικά ο αριθμός των αξιωμάτων και η διοίκηση έπαψε να χαρακτηρίζεται από την άκαμπτη συγκεντρωτική γραφειοκρατία της προηγούμενης περιόδου. Αυξήθηκε επίσης ο αριθμός των θεμάτων της αυτοκρατορίας με συνέπεια να μειωθούν η έκταση και η σημασία τους.

Η οικονομική πολιτική του Αλέξιου ήταν κερδοσκοπική: αντί να επιδιώξει τη νομισματική σταθερότητα, ο αυτοκράτορας εκμεταλλεύτηκε τη συνεχή υποτίμηση του νομίσματος λόγω της νόθευσής του και, απαιτώντας να του καταβάλλονται οι όροι σε νομίσματα πλήρους αξίας, ουσιαστικά αύξανε διαρκώς τους φόρους. Επιπλέον οι φορολογούμενοι επιβαρύνθηκαν με υποχρεωτική προσφορά εργασίας σε έργα οδοποιίας, σε κατασκευές γεφυρών κ.ά. Η φορολογική πολιτική και κυρίως η απληστία ορισμένων ιδιωτών, στους οποίους το κράτος ανέθετε την είσπραξη των φόρων, επιδείνωσε ακόμη περισσότερο τη θέση του λαού και ιδίως των αγροτών.

**Χρυσό νόμισμα του Μανουήλ Α' Κομνηνού
("μανουελάτο") (Αθήνα, Νομισματικό Μουσείο).**

Ο αριστοκρατικός πατριωτισμός των Κομνηνών
Εξυπηρέτησαν και οι δύο περίοδοι (η εικονομαχική και των Κομνηνών) πριν απ' όλα την εθνική επιταγή, δηλαδή την αντιμετώπιση του εξωτερικού εχθρού. Και οι δύο... εξαιτίας της αναγκαιότητας των καιρών, προκάλεσαν την στρατιωτικοποίηση της Αυτοκρατορίας, των θεσμών και της κοινωνίας της. Κατά τη διάρκεια αυτών των δύο περιόδων έγινε δυνατό να κινητοποιηθεί το έθνος και να σωθεί η βυζαντινή πατρίδα.

Ωστόσο, η εικονομαχία και η περίοδος των Κομνηνών διαφέρουν σ'ένα βασικό σημείο: τους κοινωνικούς προσανατολισμούς των εμπνευστών τους. Ενώ οι Ίσαυροι στηρίχθηκαν κυρίως στο λαϊκό εθνικό στοιχείο, οι Κομνηνοί έφεραν σε πέρας την προσπάθειά τους, ευνοώντας κυρίως την αριστοκρατία της χώρας, δηλαδή τις μεγάλες αστικές και στρατιωτικές οικογένειες, που σφετερίστηκαν τον κρατικό μηχανισμό και έμειναν πάντα αλληλέγγυες σε μία δράση σχεδόν οικογενειακή, γιατί πολλές από αυτές συνδέονταν μεταξύ τους με οικογενειακούς δεσμούς.

Ε. Γλύκατζη- Αρβελέρ, Η πολιτική ιδεολογία της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, μετ. Τ. Δρακοπούλου, Αθήνα 1977, 83.

β. Ο στρατός και ο θεσμός της πρόνοιας

Ο βυζαντινός στρατός δεν στελεχώνεται τώρα μόνο από μισθοφόρους αλλά κυρίως από προνοιάριους. Έτσι ονομάστηκαν οι στρατιωτικοί εκείνοι στους οποίους ο αυτοκράτορας παραχωρούσε αγροτικές εκτάσεις ή το δικαίωμα είσπραξης φόρων, με αντάλλαγμα την παροχή στρατιωτικής υπηρεσίας. Οι παροχές αυτές ονομάζονταν **πρόνοιες***, δεν αποτελούσαν ιδιοκτησία του προνοιαρίου αλλά του κράτους και επομένως ούτε μεταβιβάζονταν ούτε κληρονομούνταν. Οι προνοιάριοι ήταν έφιπποι πολεμιστές, που συμμετείχαν στον πόλεμο επικεφαλής ομάδας, που η αριθμητική της δύναμη ήταν ανάλογη με την έκταση της πρόνοιας που τους είχε παραχωρηθεί. Ο θεσμός της πρόνοιας παρουσιάζει κάποιες ομοιότητες με θεσμούς της φεουδαρχίας, για την οποία έχει ήδη γίνει λόγος. Σε καμία περίπτωση όμως δεν μπορεί να γίνει λόγος για ταύτιση των δύο συστημάτων.

Στα χρόνια των Κομνηνών ο στρατός έγινε η κυρίαρχη τάξη στο Βυζάντιο και ζούσε εις βάρος του εξαθλιωμένου πληθυσμού. Γι αυτό και πολλοί έσπευδαν να καταταγούν στο στρατό σε αντίθεση με παλαιότερες εποχές, που τον απέφευγαν και προτιμούσαν άλλα επαγγέλματα.

γ. Η προσπάθεια για μεταρρύθμιση

Για τον αγροτικό κόσμο μόνο ένας από τους Κομνηνούς ενδιαφέρθηκε, ο αυτοκράτορας Ανδρόνικος Α'. Αυτός προσπάθησε να προστατεύσει τους χωρικούς από τις καταχρήσεις των δυνατών. Αγωνίστηκε επίσης να εξαλείψει τη διαφθορά και τις καταχρήσεις στη δημόσια διοίκηση. Η χρήση βίας όμως, από την πλευρά του,

αμαύρωσε την κοινωνική του πολιτική και σύντομα η βασιλεία του εξελίχθηκε σε τυραννία. Η αγανάκτηση του λαού ξέσπασε με πολλούς τρόπους και το πρόγραμμά του για ριζική αλλαγή απέτυχε. Μια άλλη αρνητική συνέπεια της πολιτικής του ήταν η επιδείνωση των σχέσεων με τη Δύση, η οποία ακολούθησε επιθετική πολιτική κατά του Βυζαντίου.

Μέτρα για το λαό

Δεν αξίωναν πια τίποτε από αυτόν που είχε εξοφλήσει τους φόρους του, δεν τον ξεγύμνωναν πια, όπως πριν, παίρνοντάς του και το τελευταίο πουκάμισο, δεν βασάνιζαν πια το λαό μέχρι θανάτου. Και μόνο η αναφορά του ονόματος του Ανδρονίκου επενεργούσε σαν μαγικό και οι φοροεισπράκτορες γίνονταν καπνός.

Νικήτας Χωνιάτης, Διήγησις χρονική,
εκδ. I. A. van Dieten, Βερολίνο 1975, 325

Ερωτήσεις

1. Να περιγράψετε το θεσμό της πρόνοιας και το ρόλο των προνοιαρίων.

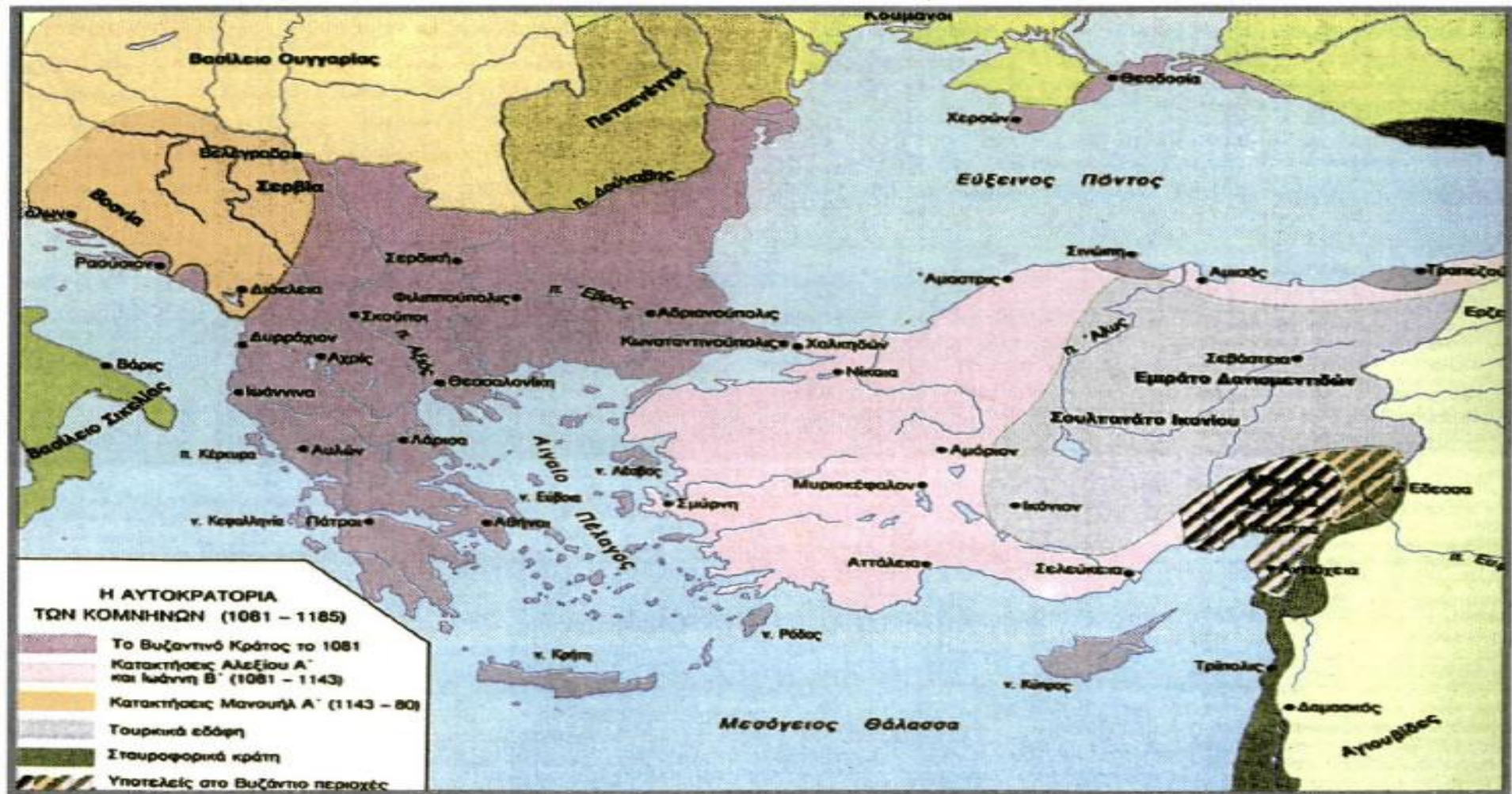
2. Τι επιδίωξε με τη μεταρρύθμισή του ο Ανδρόνικος Α' Κομνηνός; (Βλέπε και σχετικό παράθεμα). Γιατί απέτυχε η προσπάθεια αναμόρφωσης της βυζαντινής κοινωνίας;

3. Η Ανατολική πολιτική των Κομνηνών. Η εξάπλωση του Ισλάμ και η απώλεια της Μικράς Ασίας

Ο Αλέξιος Α' Κομνηνός και οι άμεσοι διάδοχοι του Ιωάννης Β' και Μανουήλ Α' αντιμετώπισαν, άλλοτε με διπλωματικές μεθόδους και άλλοτε με νικηφόρες εκστρατείες, τους Σελτζούκους που κατείχαν ήδη το μεγαλύτερο μέρος της Μ. Ασίας. Το 1162 ο σουλτάνος αναγκάστηκε να υπογράψει συνθήκη με βάση την οποία υποσχόταν να παραδώσει πολλές πόλεις και να παρέχει στρατιωτική βοήθεια στο Βυζάντιο. Αθέτησε όμως τις υποσχέσεις του αυτές και, εκμεταλλευόμενος τους περισπασμούς που αντιμετώπιζε ο Μανουήλ Α' στην Ιταλία, προχώρησε σε επιθετικές ενέργειες. Για να τις αποκρούσει ο Μανουήλ, εμφανίστηκε το 1176 με ισχυρές δυνάμεις στις ορεινές διαβάσεις της κεντρικής Μικράς Ασίας, κοντά στο Μυριοκέφαλο, όπου όμως υπέστη φοβερή καταστροφή. Ο βυζαντινός στρατός σχεδόν εξολοθρεύτηκε.

Η κυριότερη συνέπεια των τουρκικών κατακτήσεων ήταν η απώλεια της Μ. Ασίας και ο εξισλαμισμός μεγάλου τμήματος του πληθυσμού της. Η εξέλιξη αυτή οφειλόταν κατά πρώτο λόγο στις καταλήψεις πόλεων, που συνοδεύονταν από λεηλασίες και φοβερές σφαγές, καθώς οι επιδρομείς εμπνέονταν από την ιδέα του αφανισμού των εχθρών του Ισλάμ. Καταστράφηκαν 60 τουλάχιστον πόλεις, μερικές περισσότερο από μία φορά. Χαρακτηριστικά παραδείγματα για το μέγεθος της τραγωδίας που έπληξε τους αστικούς πληθυσμούς αποτελούν το Δορύλαιο και η συριακή πόλη Έδεσσα. Τις καταστροφές των Τούρκων συμπλήρωσαν η πείνα και η πανούκλα.

Πολλοί πληθυσμοί αναγκάσθηκαν να εγκαταλείψουν τις εστίες τους και να καταφύγουν σε ορεινές περιοχές, σε οχυρωμένα αστικά κέντρα ή στις γειτονικές χριστιανικές χώρες. Το κύριο ρεύμα των φυγάδων κινήθηκε προς τις δυτικές ακτές της Μικράς Ασίας και προς τα νησιά του Αιγαίου. Το αποτέλεσμα ήταν να ερημώσουν εκτεταμένες περιοχές και να εποικιστούν από τους Τούρκους.

Τα όρια της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας επί Κομνηνών (1081-1185)

Ματζικέρτ και Μυριοκέφαλον

Και στέλνοντας αγγελιαφόρους (ο Μανουήλ Κομνηνός) ανακοίνωσε τα συμβάντα στους Κωνσταντινουπολίτες, παρουσιάζοντας τον εαυτό του κατά κάποιον τρόπο ομοιοπαθή με το Ρωμανό Διογένη, καθώς ο αυτοκράτορας εκείνος, όπως και αυτός ο ίδιος, κήρυξε κάποτε τον πόλεμο στους Τούρκους, αλλά έχασε το μεγαλύτερο μέρος του στρατού και πιάστηκε αιχμάλωτος

Νικήτας Χωνιάτης, Χρονική Διήγησις, εκδ. I. A. Dieten, Βερολίνο 1975, 191.

Οι μικρασιατικοί πληθυσμοί αφανίζονται από τις σφαγές και την πείνα

Από την αρχή της χρονιάς (1079-1080) η πείνα ερήμωσε τις περιοχές που κατοικούσαν οι Χριστιανοί, οι οποίες είχαν ήδη αφανισθεί από τις άγριες και φονικές τουρκικές ορδές. Καμιά επαρχία δεν διέφυγε την ερήμωση. Παντού οι Χριστιανοί είχαν παραδοθεί στην κόψη του σπαθιού ή είχαν σκλαβωθεί με αποτέλεσμα να σταματήσουν οι καλλιέργειες των αγρών και να υπάρξει έλλειψη ψωμιού. Οι γεωργοί και οι εργάτες είχαν σφαγεί ή είχαν οδηγηθεί στην αιχμαλωσία και στη σκλαβιά. Η πείνα είχε απλωθεί παντού. Πολλές επαρχίες ήταν έρημες από τους κατοίκους τους. Το ανατολικό έθνος (οι Αρμένιοι) δεν υπήρχε πια και η χώρα των Ελλήνων έκειτο σε ερείπια.

Από το έργο του χρονογράφου Ματθαίου από τη συριακή Έδεσσα, Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, τόμ. Θ', 48.

Μετά τη μάχη τον Ματζικέρτ (1071) τούρκοι νομάδες πλημμύρισαν τη Μ Ασία.
Μικρογραφία που εικονίζει τουρκομάνο ιππέα (Κωνσταντινούπολη, Βιβλιοθήκη
Τοπκαπί).

Ερωτήσεις

- 1. Ποιές ήταν οι συνέπειες της στρατιωτικής ήττας των Βυζαντινών στο Μυριοκέφαλο;**
- 2. Ποιες επιμέρους αιτίες οδήγησαν στον εξισλαμισμό μεγάλου μέρους του πληθυσμού της Μ.Ασίας;
Συμβουλευτείτε και το σχετικό παράθεμα.**

4. Η ιταλική και η βαλκανική πολιτική των Κομνηνών

α. Οι σχέσεις με τις ιταλικές ναυτικές δημοκρατίες

Η Βενετία είχε προσφέρει στον Αλέξιο Α' βοήθεια για την απόκρουση της νορμανδικής απειλής. Σε αντάλλαγμα για τη βοήθεια αυτή, το Βυζάντιο παραχώρησε τίτλους και χρηματικές χορηγίες σε βενετούς αξιωματούχους. Σημαντικότερα ήταν τα εμπορικά προνόμια. Με το χρυσόβουλλο* του έτους 1082 οι Βενετοί απέκτησαν το δικαίωμα να εμπορεύονται ελεύθερα στην Κωνσταντινούπολη και τις υπόλοιπες περιοχές της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, χωρίς να πληρώνουν καθόλου δασμούς. Επί πλέον τους παραχωρήθηκαν πολλά καταστήματα και τρεις αποβάθρες στην Κωνσταντινούπολη. Η συμφωνία του 1082 έθεσε τα θεμέλια του αποικιακού κράτους της Βενετίας στην Ανατολή, αλλά συγκλόνησε το εμπορικό σύστημα της αυτοκρατορίας, η οποία έπαυσε να κυριαρχεί στις μεσογειακές αγορές και έχασε το ρόλο του μεσάζοντα στο εμπόριο με την Ανατολή.

Ο Ιωάννης Β' Κομνηνός επιχείρησε να αντιδράσει, αλλά οι Βενετοί επιτέθηκαν στα νησιά του Αιγαίου και ο αυτοκράτορας αναγκάστηκε να επικυρώσει στο ακέραιο τη συνθήκη του 1082. Το δυσβάστακτο για το βυζαντινό εμπόριο βάρος των προνομίων προς τους Βενετούς προσπάθησε να αποσείσει και ο Μανουήλ Α' Κομνηνός. Ο φιλόδοξος αυτοκράτορας, ο οποίος εμπνεόταν από το όραμα της οικουμενικής κυριαρχίας, έκλεισε συνθήκες με τη Γένουα και την Πίζα, με αποτέλεσμα να ξεσπάσει σφοδρή διαμάχη με τη Βενετία το 1171. Μέσα σε μια μέρα όλοι οι βενετοί κάτοικοι της αυτοκρατορίας συνελήφθησαν και οι περιουσίες, τα πλοία και τα εμπορεύματά τους κατασχέθηκαν. Η διαμάχη προκάλεσε τη

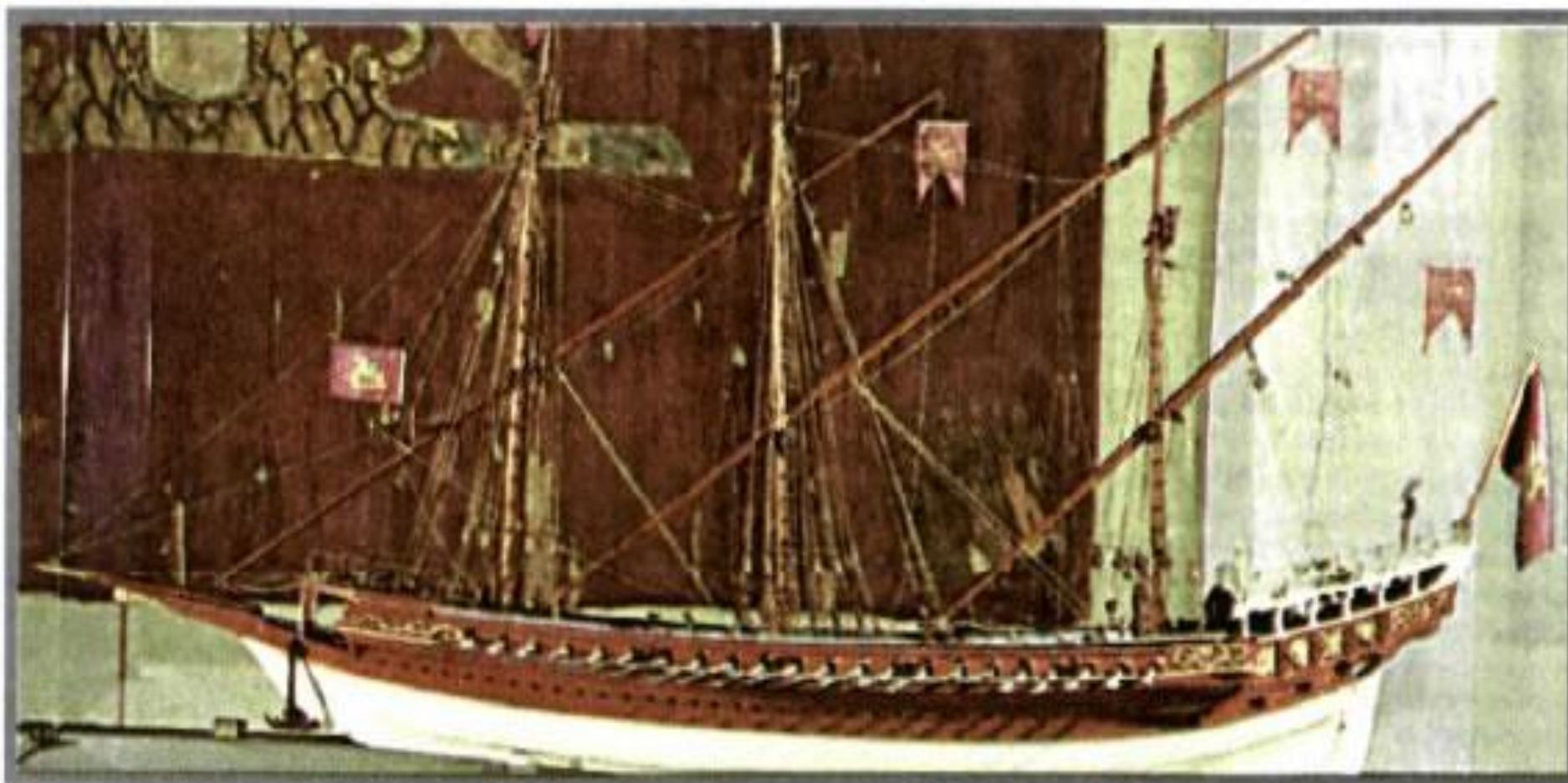
διακοπή των σχέσεων των δύο κρατών για μια δεκαετία. Οι σφαγές και οι λεηλασίες σε βάρος των Λατίνων επαναλήφθηκαν και το 1182, ύστερα από μια αυθόρμητη εξέγερση των λαϊκών μαζών της πρωτεύουσας κατά των Δυτικών.

Τα βίαια αυτά γεγονότα και η προσπάθεια της βυζαντινής κυβέρνησης να εξισορροπεί τη βενετική ναυτική και εμπορική υπεροχή παρέχοντας προνόμια στους αντιπάλους της, ανησυχούσαν τις βενετικές αρχές. Γι αυτό ορισμένοι κύκλοι στο εσωτερικό της Βενετίας διαμόρφωσαν σταδιακά την άποψη ότι μόνο η οριστική εξάλειψη του Βυζαντίου θα μπορούσε να διασφαλίσει τη μονοπωλιακή θέση της Γαληνοτάτης Δημοκρατίας στο εμπόριο της Ανατολής. Εκφραστής της πολιτικής αυτής υπήρξε ο δόγης της Βενετίας Ερρίκος Δάνδολος.

Εμπορικά προνόμια στους Βενετούς

Και παραχώρησε στους Βενετούς όλα τα εμπορικά καταστήματα που υπήρχαν από την παλιά εβραϊκή σκάλα μέχρι τη Βίγλα καθώς και όλες τις ενδιάμεσες σκάλες (αποβάθρες). Ακόμη τους χάρισε πολλά ακίνητα στη Βασιλεύουσα και στο Δυρράχιο και όπου αλλού του ζητήσανε. Αλλά το σπουδαιότερο απ' όλα πως τους επέτρεψε το ελεύθερο εμπόριο σ' όλες τις περιοχές που βρίσκονταν στην εξουσία των Ρωμαίων, ώστε να εμπορεύονται άνετα και όπως ήθελαν, χωρίς να πληρώνουν ούτε ένα νόμισμα για δασμούς (κομμέρκιον) και άλλους φόρους και να είναι έξω από κάθε έλεγχο.

Άννα Κομνηνή, Αλεξιάς VI, 10, έκδ. Β. Leib, τόμ. II, Παρίσι, 1943, 54-55.

Ομοίωμα μεσαιωνικού βενετικού εμπορικού πλοίου ((Βενετία, Ναυτικό Μουσείο).

Ο Μανουήλ Α' αντιδρά στη βενετική αλαζονεία
Αφού απέκτησαν μεγάλο πλούτο (οι Βενετοί που είχαν εγκατασταθεί στο Βυζαντινό Κράτος) έγιναν τόσο φανασμένοι και ξεδιάντροποι που όχι μόνο επέτρεπαν αυθαιρεσίες σε βάρος των Ρωμαίων, αλλά, επιπλέον, περιφρονούσαν ακόμη και τις απειλές και τις εντολές του Αυτοκράτορα. Ο αυτοκράτορας γι' αυτό σταμάτησε να τους ευνοεί. Όταν έφερνε στο μυαλό του τις αγριότητες που διέπραξαν στην Κέρκυρα ή πληροφορούνταν ενέργειές τους που αποδείκνυαν την εχθρότητά τους και αναστατώνονταν από τις ανοησίες τους, τότε άφριζε από την οργή σαν κύμα που το φουσκώνει η άγρια και μανιασμένη καταιγίδα. Επειδή η απείθαρχη συμπεριφορά τους του φαινόταν ανυπόφορη, έστειλε επιστολές σ' όλο το Ρωμαϊκό Κράτος με τη διαταγή, μια ορισμένη μέρα, να συλληφθούν οι Βενετοί και να δημευθεί η περιουσία τους

Νικήτας Χωνιάτης, Διήγησις χρονική, εκδ. Α. Van Dieten, Βερολίνο 1975. 171.

β. Η πολιτική των Κομνηνών στη Βαλκανική Χερσόνησο

Στα Βαλκάνια ο Αλέξιος Α' Κομνηνός αντιμετώπισε με επιτυχία τις επιδρομές των Πατζινακών και των Κομάνων, δύο λαών τουρκικής καταγωγής. Από την εποχή του Ιωάννη Β' Κομνηνού αρχίζει να εκδηλώνεται έντονη διαμάχη μεταξύ του Βυζαντίου και της αναδυό-

μενης ουγγρικής δύναμης. Ο Ιωάννης προσπάθησε να παρέμβει στις διαμάχες για τη διαδοχή του ουγγρικού θρόνου, μια πολιτική που συνέχισε και ο διάδοχος του Μανουήλ. Το 1164 υπογράφηκε μια πολύ ευνοϊκή για το Βυζάντιο συνθήκη με τους Ούγγρους, που ανανεώθηκε τρία χρόνια αργότερα. Με τη συνθήκη αυτή περιήλθαν στο Βυζάντιο η Δαλματία, η Κροατία, η Βοσνία και η περιοχή του Σιρμίου. Επιτυχίες είχε επίσης το Βυζάντιο και κατά του σέρβου ηγέτη Στέφανου Νεμάνια.

Τα αποτελέσματα όμως όλων των παραπάνω επιτυχιών άρχισαν να εξανεμίζονται επί Ανδρονίκου Κομνηνού. Στις δύο τελευταίες δεκαετίες του 12ου αιώνα οι Ούγγροι και ο Νεμάνια αποδεσμεύθηκαν εύκολα από τη βυζαντινή επιρροή, ενώ η Βοσνία πέρασε στον έλεγχο του πάπα. Το μεγαλύτερο όμως πλήγμα για το κύρος της αυτοκρατορίας στη Βαλκανική Χερσόνησο υπήρξε η ίδρυση του Δεύτερου Βουλγαρικού Κράτους υπό τους αδελφούς Πέτρο και Ασάν (1185). Η ανασύσταση του Βουλγαρικού Κράτους σήμανε το οριστικό τέλος της βυζαντινής κυριαρχίας στα Βαλκάνια.

Ερωτήσεις

1. Ποιο ήταν το σημαντικότερο από τα εμπορικά προνόμια που δόθηκαν στους Βενετούς με τη συνθήκη του έτους 1082 και ποια η σημασία του κατά τη γνώμη σας; (Βλέπε σχετικό παράθεμα)
2. Τι επιδίωκαν, γενικά, οι Κομνηνοί με την παραχώρηση προνομίων και στις άλλες ναυτικές δυνάμεις της εποχής;
3. Γιατί ο Μανουήλ, σύμφωνα με το σχετικό παράθεμα, αποφάσισε να συλλάβει τους βενετούς υπηκόους του και να κατασχέσει τις περιουσίες τους;

Περιεχόμενα

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΝΕΟΤΕΡΟΥ ΚΟΣΜΟΥ (565-1815)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	6
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΣΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ.....	9
I. ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ ΩΣ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΝΘΗΚΗ ΤΟΥ ΒΕΡΝΤΕΝ (565-843)	
1. ΟΙ ΔΙΑΔΟΧΟΙ ΤΟΥ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ ΚΑΙ Η ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ (565-610)	14
2. ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ (610-641). ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΤΕΣ	19
3. Η ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ ΙΣΛΑΜ	26
4. ΟΙ ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΟΥΣ.....	30
5. ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΑ.....	38
6. ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ	45
7. ΣΛΑΒΟΙ ΚΑΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ.....	51
8. ΤΟ ΦΡΑΓΚΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΥΠΟ ΤΙΣ ΔΥΝΑΣΤΕΙΕΣ ΤΩΝ ΜΕΡΟΒΙΓΓΕΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΑΡΟΛΙΔΩΝ.....	57
II. Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΑΚΜΗΣ: ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΕΡΜΑΤΙΣΜΟ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟ-ΜΑΧΙΑΣ ΩΣ ΤΟ ΣΧΙΣΜΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ (843-1054)	
1. ΠΡΟΟΙΜΙΟ ΤΗΣ ΑΚΜΗΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ (843-867)	68

2. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ	73
3. ΚΟΙΝΩΝΙΑ	79
4. ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΚΑΙ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ..	84
5. Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.....	90
6.ΟΙ ΔΙΑΔΟΧΟΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Β' (1025-1054).....	108
7. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΣΤΗ ΔΥΤΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ. ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΦΕΟΥΔΑΡΧΙΑΣ.....	112

ΙΙΙ.ΑΠΟ ΤΟ ΣΧΙΣΜΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΩΣ ΤΗΝ ΑΛΩΣΗ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΟΥΣ (1054-1204)

1.ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ (1054-1185).....	120
2. Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΚΟΜΝΗΝΩΝ (1081- 1185).....	124
3. Η ΑΝΑΤΟΛΟΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΚΟΜΝΗΝΩΝ. Η ΕΞΑΠΛΩΣΗ ΤΟΥ ΙΣΛΑΜ ΚΑΙ Η ΑΠΩΛΕΙΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣΙΑΣ.....	130
4. Η ΙΤΑΛΙΚΗ ΚΑΙ ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΚΟΜΝΗΝΩΝ.....	136

Με απόφαση της Ελληνικής Κυβέρνησης τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου και του Λυκείου τυπώνονται από τον Οργανισμό Εκδόσεως Διδακτικών Βιβλίων και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν βιβλιόσημο προς απόδειξη της γνησιότητάς τους. Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δε φέρει βιβλιόσημο, θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7, του Νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946, 108, Α').

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου.